Groeppel, Albrechtus
De Euripidis versibus
logaoedicis

DE EURIPIDIS VERSIBUS LOGAOEDICIS.

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

AB AMPLISSIMO

PHILOSOPHORUM ORDINE LIPSIENSI

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

ALBRECHTUS GROEPPEL.

LIPSIAE

MDCCCXC.

OTTONI RIBBECKIO

SACRUM.

De Euripidis versibus logaoedicis quaestionem instituere in animo habemus, quos quanquam iam Weissenbornus Selkmannus Geppertus Fritzschius commentationibus de versibus Glyconeis conscriptis aliqua ex parte tractaverunt, tamen collatis omnibus exemplis retractandos putavimus, ut certum strueretur fundamentum, quo nisi totam rem complecti atque diiudicare possemus. Accedit quod alia est hodierna verborum memoria, alia quae tum erat.

Propositum igitur nobis est versus logaoedicos, quotquot apud Euripidem leguntur, accuratissime colligere eorumque formas ac responsionem describere (cf. tabulam argumenti), fragmentis Rhesoque — quamvis hanc fabulam a poeta nostro abiudicandam censeamus — additis neque Aeschyli Sophoclisque tragoediis in gravioribus rebus neglectis. Fabulae autem servato temporis ordine enarrantur: Cyclops, cum sit drama satyricum, Alcestin sequatur.

Artis progressus, quo poeta usus sit, ut paulo luculentius illustretur atque uno quasi adspectu possit intellegi, in fine disputationis duae attribuuntur tabulae, quarum priore indicatur, quot paria in singulis fabulis responsionem servaverint, quot sustulerint; in altera tabula versus soluti opponuntur non solutis. Usum Euripidis artisque progressum si ita in universum volumus explicare, fieri non posse consentaneum est, quin indolis atque naturae stropharum ratio habeatur.

Multum temporis et laboris in tanta materia consumpsit pars critica, praesertim in fabulis Euripideis maculis non raro inquinatis: memoriam verborum quam diligentissime examinavimus nec non, ubi mutatione opus erat, virorum doctorum coniecturas; hic illic ipsi quoque medicinam adhibere studuimus. Ante omnia autem operam dedimus, ne temere tentaretur memoria.

Apparatus criticus infima pagina apponitur. Quae verba uncos] praecedunt, viam monstrarunt versuum formis. Lectiones nullo praeditae signo profectae sunt e codice vel e codicibus. Codices autem signa ferunt Kirchhoffii, versus numeros Nauckii [1]).

Quibus praemissis transeamus ad rem ipsam.

Dipodiarum — ut a parvis ordinibus incipiamus — simplex forma, versus Adonius qui dicitur, *πλησίον Ἅιδας*, hisce invenitur locis:

Alc. 268	Phoe. 790 ∾ 807
Med. 209	„ 833, 1545
„ 855 ∾ 65	„ 1550, 1559
Andr. 861	Ba. 153 [3])
„ 1178 ∾ 91	Rh. 457 ∾ 823
El. 457 ∾ 69 [2])	fr. 546, 2
Io. 119 ∾ 35	„ 1098.

1) Euripidis Tragoediae. Ed. III; Tragicorum Graec. Fragmenta. Ed. II. Lips. 1889.

2) ὄμμα τρόπαιον Weil. (ὄμμασι τάρβος Nauck.)] ὄμμασι τροπαίους.

3) Nota illa lex, qua ‚vocalis vel diphthongus ante vocalem in thesi corripitur', in vv. logaoedicis non valet nisi de pede dactylico (anapaesto), cf. Med. 852 ∾ 62 σκέψαι φόνον οἷον αἵρει ∾ σχήσεις φόνῳ οὐ δυνάσει etc. — Alio ordinis loco, si concursio fit duarum vocalium, utraque synaloepha vel crasi — omittamus elisionem, qua in quavis ordinis parte consentaneum est duas syllabas una posse comprehendi — in unam coalescit syllabam, cf. Hel. 1302 μάτηρ θεῶν ἐσύθη‿ἀν', ibid. 1472 τροχῷ‿ἀτέρμονι δίσκου etc. Attamen in arsi dactyli interiectionem ὦ hic illic, servata scilicet longitudine, hiatum perferre videmus: praeter Ba. 153 ibid. 152, Tro. 314 ∾ 31, 322, 323

Praefigitur anacrusis brevis: *ἄτιμος ἐλαύνει* ∾ *δόμοις ἐπανέστα*

Med. 438 ∾ 45	Hel. 1351 ∾ 67 [2])
H. f. 1049 [1])	I. A. 214, 585
I. T. 894, 896	„ „ 1091
Io. 193 ∾ 204	fr. 586, 2
„ 494	„ 1005 [3]),

longa [4]): *μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις* ∾ *τὸν τᾶς Ἀφροδίτας*

Hipp. 529 ∾ 39	Io. 464 ∾ 84
Alc. 909 ∾ 32	„ 471 ∾ 91
Cycl. 662	„ 1086 ∾ 1102
Andr. 280 ∾ 90	Hel. 1352 ∾ 68
H. f. 787 [5]) ∾ 804	Phoe. 1538 [6])
Io. 115 ∾ 31	

Her. 917, Hec. 1093 (ὦ ἴτε), Cycl. 52, Rh. 828, itemque in trochaei arsi particulam ἰώ: Ba. 580 ἰὼ ἰώ, πάλιν αὐδῶ. — Cf. Hel. 1120 anap., 1144 iamb.-dactyl. (∾ 1158, ubi pro αἳ seminarii, quod hic floret, sodalicium nuper, Wachsmuthio rectore, coniecit οὐ), 1160 dact., El. 113 ∾ 28 ion., Ba. 577, Hec. 1091, Hel. 1462 ∾ 76 iamb. sync. (v. infra ad trip. cat.).

1) εὔδι' ἰαύονθ' Kirchh.] εὖ διαύοντα.

2) V. 1367 prorsus corruptus.

3) El. v. 142 ἐπορθοβοάσω Dind., Weil. propter v. antistrophicum (159: ἰώ μοί μοι) mutaverunt in ἐπορθρεύσω.

4) Melius nonnunquam habeas hanc formam pro syncopato dimetro ionico: ut Alc. 909 ∾ 32, ἤδη προπετὴς ὤν ∾ ἤδη παρέλυσεν, ibidemque 908 ∾ 31 (cf. 906 ∾ 29), ubi idem versus a syllaba bibrevi initium capit. Hoc igitur statuemus schema: ⏔ –́ | ⏑⏑ –́ –. Cf. notum illud de hirundine carmen: ‚ἦλθ', ἦλθε χελιδών — ἐπὶ γαστέρα λευκά' (cf. Christ. Metrik p. 216 [2] sq.).

5) μοι (vel νῦν) συναοιδοί Herm.] συναοιδοί.

6) Qui praecedit v. 1537 et metro et sensu laborat. Illud ut restituerent, nonnulli editores sic diviserunt: γεραι-ὸν πόδα δεμνίοις, dochmium videlicet efficientes. Sed desidero ad participia ἀλαίνων — ἰαύων particulam disiunctivam, quamobrem πόδα mutaverim cum aliis in πόδ' ἤ, ipse quoque eliciens dochmium. — Ἀλαίνων πόδα dici apertum est ad analogiam horum: βαίνω πόδα El. 94, προβὰς κῶλον δεξιόν Phoe. 1412, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα Hec. 812; cf. δακρῦσαι βλέφαρα Hel. 948. Cf. praeter Kruegeri et Kuehneri de arte grammatica libros Porson. ed. Eur. Or. 1824 p. 114, Lobeck. ad Soph. Ai. v. 40,

I. A. 578 [1]), 581	fr. 586, 1
„ „ 788	„ 773, (40 ∾) 48,
Ba. 863 ∾ 83	

anacrusis brevis in stropha, in antistropha longa vel versa vice: *μηδὲν τόδε λίσσον* ∾ *φίλοισιν ἀπέστω*

Med. 154 ∾ 79	Her. 900 ∾ 909
Hipp. 534 ∾ 44	H. f. 797 ∾ 814
Her. 754 ∾ 65	I. A. 1057 ∾ 79,

bibrevis [2]) denique: *λέγω εἰ πόλιν ἥξεις*

Her. 373	El. 699 ∾ 713 [3])
„ 750 ∾ 61	I. T. 396 ∾ 411
„ 757 ∾ 68	Io. 458 ∾ 78
Hec. 909 ∾ 18	„ 460 ∾ 80
H. f. 383 ∾ 97	„ 508
Tro. 838 ∾ 58	Or. 838, 1004b.

Ultima dipodiarum forma in tribrachyn exiens nescio an non sit integra: I. A. 794 *εἰ δὴ φάτις ἔτυμος*. Nusquam enim versus logaoedici acatalecti, ut arsis novissima dissolvatur, concedunt. Veri igitur simillimum est uno versu comprehendi oportere: *εἰ δὴ φάτις ἔτυμος ὡς*. Eodemqne modo v. 798 particulam *εἴτ'* adnecti iubeo cum Weilio ordini praeeunti, ut hic quoque fiat logaoedicus. Vv. 795 sq. autem in unum versum contrahendos existimo, ita ut logaoedicam induant speciem: *ἔτεκε* (sic!) *Λήδα σ' ὄρνιθι πταμένῳ*. Cf. ibd. similem v. 1080: *σὲ δ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν* (v. 793, Io. 487). Habemus iam —

---

ed. tert. 1866 p. 71 sqq., Blaydes. ad Ar. Eccl. v. 161, ed. 1881 p. 124. — Etiam ad alterum participium ἰαύων pertineat accusativus πόδα necesse non est; si tamen sic construi praestet, a verbo ἀλαίνειν ad verbum ἰαύειν contrariam vim exhibens extensum esse dicemus interioris illius, quod vocant, obiecti usum.

1) πνείων Dind.] πνέων, cf. El. v. 704, ubi pro πνέοντ' Hartungius, Weilius responsionis causa in textum recipiunt πνείοντ'.

2) Cf. p. 3 ad 4.

3) ματρὸς Ἀργηίων optime Dind. pro ματέρος ἀργείων, qua ratione cum in antistropha vocis χρυσήλατοι diremptio tum inaccurata vv. 700 ∾ 14 tollitur responsio.

de vv. 776 sqq. infra videbimus — inde a. v. 751 usque ad v. 800 carmen logaoedicum excepto uno versu ionico, 799 [1]).

Transeamus ad tripodias catalecticas dactylum in primo pede exhibentes: ἢ πόλις ἢ φίλων ∾ χειρὶ τέκνον σέθεν

Med. 847 ∾ 57	Hel. 1453 ∾ 67
Andr. 799, 865	I. A. 176 ∾ 97
El. 121 ∾ 36	„ „ 1088
„ 711 ∾ 24	Rh. 367 ∾ 77
Hel. 355	Alc. 245_a ∾ 49_a [3])
„ 1350 ∾ 66 [2])	„ 403_a ∾ 15_a.

Quam formam primitivam raro antecedit syllaba brevis: μελαμφαὲς οἴχεται

Hel. 518	I. A. 1530,
„ 1114 ∾ 29	

saepius longa: ἐκκαίετε τὴν ὀφρύν

Cycl. 657	Her. 772 ∾ 79
Med. 434 ∾ 41	Hec. 466 ∾ 75
„ 854 ∾ 64	„ 467 ∾ 76
Her. 372, 375	„ 911 ∾ 20
„ 749 ∾ 60	H. f. 685 ∾ 99
„ 756 ∾ 67	El. 707 ∾ 21

---

1) Item inter stropharum par e logaoedis compositum, Hel. 1338—68, unum insertum vides par ionicum, vv. 1348 ∾ 64.

2) V. 1366 nondum sanatus.

3) A ratione in editionibus Kirchhoffii, Nauckii adhibita, qua singula logaoedorum cola — Priapeum excepimus — singulis discribuntur versibus, quia non erat cur recederent hi pauculi loci: Alc. 245 ∾ 49, 403 ∾ 15, El. 710 ∾ 23, I. A. 1082 (ubi iam Weilius divisit), fr. 901, 2, separavimus cola (cf. Alc. 433 sq. ∾ 53 sq., 969 sq. ∾ 80 sq.), praesertim cum ab iisdem viris doctis vel eosdem ordines alibi seiunctim scribi videamus: Alc. 971 sq. ∾ 82 sq. = El. 710 ∾ 23. — Cave huc referas eos versus, qui quidem primo adspectu e duobus ordinibus constare videantur, re vera tamen compositi sint ex uno ordine, veluti ionico: Alc. 985 ∾ 96 τόλμα δ᾽· οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ᾽ ἔνερθεν ∾ τύμβος σᾶς ἀλόχου θεοῖσι δ᾽ ὁμοίως, Rh. 363 ∾ 73 etc.

El. 727 ∾ 38
I. T. 422 ∾ 40 [1])
Io. 461 ∾ 81
„ 462 ∾ 82
Io. 500 [2])
„ 1088 ∾ 1104
Hel. 1349 [3]) ∾ 65
fr. 932

vel anacrusis disyllaba: *Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα τὰν ∾ ἐκρίθη δ' ἔρις ἂν ἐν Ἴ—δᾳ*

Hec. 635 ∾ 44
„ 905 ∾ 14
Andr. 1034 ∾ 44
Suppl. 778 ∾ 86
„ 1000 ∾ 23 [4])
H. f. 1207
El. 167 ∾ 90
I. T. 848
Io. 468 ∾ 88
„ 469 ∾ 89
„ 1486
Hel. 1113 ∾ 28
„ 1342 ∾ 58
I. A. 1049 ∾ 71
Ba 406 ∾ 21
fr. 118, 2,

bis tantum brevis longae respondens: *σὺν αἵματι σὺν καπνῷ ∾ νυμφευσαμέναν πότμῳ*

Hipp. 551 ∾ 61
Her. 913 ∾ 22.

Nova forma evadit soluta trochaei arsi: *οὐκ ἔχω ἐπὶ τίνα ∾ νῦν δὲ τίν' ἔτι βίου*

Alc. 121_a ∾ 30_a [5])
Alc. 971 ∾ 82

---

1) Sic distribuunt Hartungius, Weilius.

2) ὅταν αὐλίοις | συρίζῃς] ὅτ' ἀναλίοις συρίζεις de Herwerdenus ‚Stud. crit. in poet. scen. Gr.' p. 34 (cf. rec. Ion. 1875 p. 24 et 141 sq.) coll. Aesch. Prom. 451: ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.

3) Non habemus, cur cum Dindorfio deleamus τε particulam, quoniam vox θεὰ per synizesin effertur, cf. Ba. (405 ∾) 20 θεάν log., I. T. 207 θεαί anap.; ac ne θεός quidem vocabulum abhorret a synizesi: Her. (898 ∾) 907 troch., θεόν: Io. 211 (∾ 25) log, Ba. (84 ∾) 100 ion.

4) Ribbeckii coniecturam accepimus, quae legitur in Mus. Rhen. vol. XXXI p. 619 sq.: σὲ μολόντα κάτω χθονὸς | προδώσω ψυχᾷ ποτ' ἐμᾷ (vv. 1023 sq.).

5) δ' ἐπ' ἐσχάραις | οὐκ ἔχω ἐπὶ τίνα ∾ κεραυνίου | νῦν δὲ τίν' ἔτι βίου codd., Kirchh., Prinz. ed. 1879. — Offenditur in verbis δ' ἐπ' ἐσχάραις. Quae profert Reiskius δέ γ' ἐσχάραν, comprobarem, nisi pro οὐκ exspectaretur οὐκέτι, quod quidem inferretur scribendo: δ' ἐπ' ἐσχάραν οὐκ ἔχω ἔτι τίνα vel δ' ἔτ' ἐσχ. οὐκ ἔχω ἐπὶ τίνα. Magis tamen placuerunt quae Ribbeckius mecum communicavit: δ' ἔτ' ἐ σ χ ά ρ α ς οὐκ ἔχω ἐπὶ τίνα. Non opus igitur est Hartungi mutatione:

Med. 647 ∾ 57 El. 710_a ∾ 23_a

atque anacrusi praemissa:

I. A. 794 [1]) *εἰ δὴ φάτις ἔτυμος ὡς,*

cui formae optime adnectimus

El. 732 ∾ 42, ubi strophae tantum dirimitur trochaeus: *θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ* ∾ *θνατᾶς ἕνεκεν δίκας.*

Nec ultimam longam non distrahi testantur:

I. A. 1485 *αἵμασι θύμασί τε* [2]),

Hel. 1314 ∾ 32 *μέτα κοῦραι* [3]) *ἀελλόποδες* ∾ *πόλεων δ᾽ ἐπέλειπε βίος.*

δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάραν | οὐκέτ᾽ ἔχω τίνα ∾ κεραυνίου | νῦν δὲ βίου τίν᾽ ἔτ᾽, praesertim cum memoria optimam praebeat responsionem.

1) Cf. p 4 sq.

2) θύμασί τε codd. (cf. de Wilamow. ‚Annal. Eurip.' p. 40), Weil., alii. Weilius tamen addit: ‚τε delendum esse' probabiliter coniecit Bothius'. Alii praetulerunt θύμασίν τε. — Responsio turbata est, si modo carmen legibus antistrophicis erat constrictum.

3) Agitur h. l. de Cerere — etsi nonnulla non conveniunt nisi in Cybelen, ita ut utramque deam confudisse videatur poeta — quae Diana atque Minerva comitantibus per silvestres saltus etc. properat filiam e choris virgineis raptam quaesitum. De sententia dubitari vix possit, quanquam memoria verborum satis est incerta inprimisque versus 1314, qui cum a versu antistrophico, 1332, tum abhorret a sensu. Emendatione μέτα (Hermanni) κοῦραι (Heathii et Tyrwhitti) ἀελλόποδες restituitur metrum; sensui ut satisfaceret, praeterea scribi iussit Pflugkius (1310 sq.): θηρῶν τε συζυγίους ζεύξασαι θεᾷ κτέ., scilicet ἐσύθησαν e v. 1302 (ἐσύθη) subaudiens versusque 1308 sq παρενθέτως intellegens. Sed iam Fixius monuit: ‚vix quemquam intellecturum esse verbum ἐσύθησαν mente iterandum', quamobrem ipse proposuit: θηρῶν δ᾽ ἅμα ζυγίους ζευξάσᾳ θεᾷ κτέ., Hermannum aliqua ex parte secutus. Videmus igitur ante omnia coniunctionem ὅτε, si retinere volumus, verbo instrui oportere. Hermannus, qui absentem strophae versum (1318) ante v. 1317, αὐγάζων δ᾽ ἐξ οὐρανίων, inserendum esse sibi persuasit, non post illum versum, ut L. Dindorfius, qui primus hanc lacunam indicavit, initium ipsius huius versus expleri vult verbo προὐξωρμῶντο ideoque e v. 1317 particulam δ᾽ eicere cogitur. Legit igitur vir ille doctus: θηρῶν ὅτε ζυγίους | ζευξάσᾳ θεᾷ — | μέτα κοῦραι ἀελλόποδες | — πάνοπλος | προὐξωρμῶντο. (Ζεὺς δ᾽ ἑδράνων) | αὐγάζων ἐξ οὐρανίων | ἄλλαν κτέ. Sed de dativo ζευ-

Responsionem in eadem sede tolli patiuntur

I. A. vv. 1055 ∾ 77: *εἱλισσόμεναι κύκλια* ∾ *τᾶς εὐπάτριδος γάμον.*

Et paenultimam et ultimam arsin solvi solo unico demonstratur exemplo eoque satis incerto, quod in utroque pede omittitur responsio:

Hel. 1119 ∾ 34 *Λακεδαίμονος ἄπο λέχεα* ∾ *γέρας οὐ γέρας ἀλλ' ἔριν,*

nusquam enim versuum logaoedicorum in ea parte, quae dactylum vel dactylos sequitur, plus uno pede responsionem neglexit, qua causa rectius fortasse scripseris *λέχη* [1]).

Ne credideris nos fugisse Med. vv. 851 ∾ 61: *σκέψαι τεκέων πλαγὰν* ∾ *τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν*, quam formam logaoedicam existimes producta trochaei thesi, ut Hermannus quoque voluit (El. d. m. p. 556): verum pro

---

ξάσᾳ θεᾷ fortasse dubites et dubitasse puto Hartungium, qui accepta Hermanni coniectura — nisi quod verbum ἐσσεύαντο suppleri iubet — tamen cum Fixio pro ὅτε scribit δ' ἅμα ‹i. e. σὺν τῇ θεᾷ›. Omnes autem audacia superavit Schmidtius (Die Monodien und Wechselgesänge der attischen Tragödie, Bd. III 1871), qui vv. 1310 sq. hunc in modum immutavit: θηρῶν ὡς θεὰ σατίνας | ζεῦξεν ζητοῦσα κόραν.

Iam meam ut proferam sententiam, vocem κούραν — quae propter praepositionem μετὰ transiit in κουρᾶν — adiectam fuisse censeo ab interprete quodam ad verba τὰν ἁρπασθεῖσαν κτλ. Fieri potuisse testis est Schmidtius, quem hanc ipsam vocem addidisse modo commemoravimus. In praepositione autem μετὰ latere suspicor verbum quoddam, veluti μετῆλθον vel μετῇξαν (cf. Or. 423, Andr. 992; Tro. 131 sq., 1270): oblitteratis iam huius verbi posterioribus syllabis ortum est μετὰ atque adsumpto ad lacunam explendam additamento illo κούραν: μετὰ κουρᾶν δ', quod inest in codice. Pro nominativo autem ζεύξασα θεὰ (1311) substituatur velim genetivus absolutus: ζευξάσας θεᾶς — quo accurata cum v. 1329 efficitur responsio — ac pro θηρῶν ζυγίους σατίνας melius fortasse scribatur: θηρῶν ζυγίων σατίναν (—αν cod., —ας Musgrav.).

Sic igitur mutaverim locum: θηρῶν ὅτε ζυγίων | ζευξάσας θεᾶς σατίναν | — μετῆλθον (vel μετῇξαν) ἀελλόποδες κτέ. (v. 1332 πόλεων per synizesin).

1) Nescio num idem spectaverit Nauckius, qui ἀπὸ suspectum habet.

dimetro ionico habemus, – –́ ⏖ | – –́ ⏒, qui ordo redit I. T. 1127 ∾ 42, I. A. 799, Tro. 514 ∾ 34, 515 ∾ 35 [1]).

Veniamus ad eas tripodias catalecticas, quibus dactylus inest in sede secunda. Genuinam formam legimus

Hipp. 530 ∾ 40: *οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' ∾ φιλτάτων θαλάμων,*

I. A. 210 [2]) fr. 586, 4,

---

1) Etiam Hel. v. 1462 huc referri liceat: ὦ ναῦται ἰὼ ναῦται. Sed e iambis syncopatis potius hoc metrum constare, ⏒⌞–⏑⌞⌞–, vel e versu antithetico (1476) eluceat: μόσχον ϑ' ἂν λίποιτ' οἴκοις, de cuius sententia merito, immerito desperatur de metro. Immo, si nostram mensuram accipimus, hi versus uno eodemque formati sunt metro nec non, me iudice, produnt mensuram horum similium versuum: Ba. 577 ἰὼ Βάκχαι, ἰὼ Βάκχαι ⏑⌞⌞–⏑⌞⌞–, Hec. 1091 ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεῖδαι ⏑–⏑⌞–⏑–⏑⌞– (de hiatu cf. p. 2 ad 3).

Sed de sensu Hel. v. 1476 restat, ut dicamus: sensu hunc versum carere supra memoravimus. Hermannus, postquam in versu strophico — secundum Ba. v. 577 — ἰὼ ναῦται ἰὼ ναῦται proposuit, legit μόσχον ϑ' ἂν λιπέτην οἴκοις, quam secundae personae formam esse satis demonstraverit Elmsl. ad Ach. 733. Paulo lenius Hermanni sententiam exprimere sibi visus est Fixius scribendo: — ἂν λίπετ' (i. e. ἐλίπετε) οἴκοισιν. Sed utriusque viri coniecturas, cum solius Helenae fieret mentio, Menelai nulla, recte improbavit Hartungius, qui recepto duplici ἰὼ coniecit: — ἂν λίπες οἴκοις (debuit οἴκοισιν). Neque tamen esse, quod et strophae et antistrophae manu admota metrum mutaretur, iam diximus. Quid autem Baccharum ille locus ad nostrum? Quid? quod Elmsleius ratione inversa maluerit ὦ Βάκχαι ἰὼ Βάκχαι? Retineamus igitur metrum, et sensus ut sit integer, scribamus leni mutatione: μόσχον τ' ἂν λάβοις οἴκοις (cf. vv. 1465 sqq.). Tot versibus intercedentibus fieri vix potuit, quin verbum, a quo penderet accusativus μόσχον, repeteretur.

2) Vv. 210 sq., quos alii aliter mensi sunt, iudicio meo dubium esse vix potest, quin constent e tribus colis logaoedicis: εἶδον αἰγιαλοῖ|σι παρά τε κροκάλαις | δρόμον ἔχοντα σὺν ὅπλοις, quam distributionem ipsi commendant codices, nisi quod praebent αἰγιαλοῖσι | παρά. — De producta ante mutam cum liquida syllaba finali cf. Ba. 412 (∾27) ἐκεῖσ' ἄγε μῑ, Βρόμιε Βρόμιε ∾ σοφὸν δ' ἀπέχειν πραπίδα φρένα τε, Tro. 833 (∾ 52), I. A. 780; Hel. (1348 ∾) 64, Alc. (89 ∾) 101, Phoe. 1487, 1491; perfecta responsio hac productione restitui potest: Hec.

praegressa syllaba brevi:

I. T. 1241 ∾ 66	Io. 499
Cycl. 54 (∾ 54) [1]	Hel. 1109 ∾ 24 [2]
„ 76	I. A. 208
Io. 112 ∾ 28	„ „ 780,

syllaba longa:

Hipp. 149 ∾ 59	Io. 1056 ∾ 69
Cycl. 64, 66 [3]	Hel. 1302 ∾ 20
Suppl. 958 ∾ 66	„ 1463 ∾ *** [5]
H. f. 788 ∾ 805	I. A. 221
I. T. 1237 [4] ∾ 62	Ba. 879 ∾ 99.
Io. 456 ∾ 76	

Discrepantem anacrusin praebent haec exempla: *δόμων ἐφαπτομένῳ* ∾ *ἄρχοντας ἀλλοδαπούς*

Io. 1057 ∾ 70	I. A. 756 ∾ 67.
I. A. 555 ∾ 70	

Anacrusis disyllaba nusquam legitur.

Novas apparet exsistere formas licentia, quam in formanda basi, quae fertur, sibi adsumpserunt poetae, ita ut trochaei in locum substitutum videamus spondeum: *σᾶς χωρὶς φιλίας*

Cycl. 81, 361	H. f. 380 ∾ 94
Hec. 473 ∾ 82	El. 437 ∾ 47 [6]

636 (∾ 45), Hel. 1489 (∾ 1506), I. A. 548 (∾ 63). Cf. denique Andr. (276 ∾) 86 σώματᾰ ῥοαῖς.

1) Vv. 49 sqq. et 63 sqq. ut inter se respondeant, non facile tibi continget, quamobrem optime monet Kirchhoffius (rec. Eur. Tragg. Berol. 1855 p. 483): ‚Sunt vv. 63—68 non antistrophi finis, verum epodi exordium et metris et sententiarum nexu testantibus. Post autem v. 62 dubium mihi non videtur, quin repetita olim lecta fuerint verba vv. 49—54 omissa a librariis non errore, sed consulto, quippe qui repetita compendii caussa semel tantum perscribere satis habeant'

2) ὧν Matthiae metri causa] τῶν. — V. Elmsl. ad Med. 925.

3) Cf. ad 1.

4) ἔτικτε χρυσοκόμαν Kirchh.; Bergk. etc.] χρυσοκόμαν Φοῖβον.

5) V. antistrophicus excidit.

6) Strophae versum una syllaba breviorem habes quam antistrophae: εἰλισσόμενος ∾ Νυμφαίας σκοπιάς, quam syllabam parari

I. T. 433 ∾ 50	Hel. 1480 ∾ 97
Hel. 1303 ∾ 21	Ba. 874_a ∾ 94_a.

Amplificatur hic ordo anacrusi brevi: *τὸν Αἴτνας μηλονόμον*

Cycl. 660	Or. 835
Io. 493	fr. 773, (21 ∾) 29,
Hel. 523	

longa: *γενναίων τ' ἐκ τοκάδων* ∾ *δέξαι θηλαῖσι σποράς*[1])

---

sunt qui censeant iteratione diphthongi ει — i. e. ratione musica. Sic iam ‚εἰειλισσόμενος' ex Aristophane correxit c (= manus interpolatrix, cf. Wilam. l. l. p. 7). In Aristophanis enim Ran. vv. 1314 et 1348, in acerrimo illo inter Aeschylum et Euripidem certamine, eadem compluries iterata invenitur syllaba, de qua scholiasta adnotat: ‚ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἰλίσσετε κατὰ μίμησιν εἴρηται τῆς μελοποιίας.' Item iudicavit Fritzschius (ed. Ran. 1845 p. 401): ‚In antiqua illa severaque Aeschyli arte musica quot metro continebantur verborum syllabae, totidem musicae notae inerant in cantu. Contra recentior Euripidis musica non dubitat unam syllabam vel sexies repetere, ut senis notis pro una locus daretur: quo in genere magis etiam peccare solet musica hodierna'. Item iudicaverunt Bothius (ed. Ran. 1828 p. 126), Thierschius ed Ran. 1830 p 253) nec non Bakhuizenus (de parodia in comoediis Aristophanis etc. Traiecti ad Rhenum 1877 = Blaydes. ed. Ran. 1889 p. 467): ‚Euripidem a nova illa musices ratione, qua varii soni uni syllabae responderent, non prorsus abhorruisse mihi probabile videtur. — Deinde id ipsum εἰειλισσόμενος legitur Eur. El. 437. Etiamsi concedendum sit talem imitationem cantus tragoediae minus aptam esse, respondeo id ipsum esse quod Aristophanes vitupaverit Euripidem novam et minus aptam canendi rationem in tragoediam introduxisse. — Nihil igitur meo quidem iudicio obstat, quin statuamus εἰειλισσόμενος cecinisse chorum Electrae.'

Attamen relinquitur mihi scrupulus, quia ex tanta logaoedorum copia hoc unicum apud Euripidem praesto est exemplum; sed certius quoddam de hac re iudicium fieri non poterit, antequam cetera quoque versuum genera pertractata erunt.

Contra concedendum est scribi vix licere cum Victorio, Dindorfio (Metra etc. p. 242, non in ed.): κυανεμβόλοι|σιν εἰλισσόμενος, quod eiusmodi tripodiarum responsio, ⏑̄ – – ⏑⏑ –, satis est dubia, ut postmodo videbimus, et ne Seidlerianam quidem probaverim scripturam: Νυμφᾶν σκοπιάς, quod hoc stropharum par excepto primo versu e logaoedis constat.

1) An mavis anapaestos?

Cycl. 42 ∾ 56
„ 45 ∾ 59
„ 50 (∾ 50) [1])
„ 71, 72
Andr. 863
H. f. 646 ∾ 64
„ „ 648 ∾ 66
„ „ 675 ∾ 89
El. 704 [2]) ∾ 18
I. T. 432 ∾ 49
„ „ 1100 ∾ 17

Io. 114 ∾ 30
„ 116 ∾ 32
„ 1081 ∾ 97
Hel. 1311 [3]) ∾ 29
„ 1339$_b$ ∾ 55
„ 1346 ∾ 62
I. A. 218, 223
„ „ 798 [4])
„ „ 1052 ∾ 74
fr. 773, (19 ∾) 27,

brevi respondente longae: *ἀνειλείθυιαν ἐμὰν ∾ θνατοῖς εὐδαιμονίας*

Io. 453 ∾ 73
I. A. 758 ∾ 69

fr. 773, 24 ∾ 32.

Hunc baseos spondeum responsionem inire cum trochaeo nemo nescit: *παῖδες ἐν θανάτῳ ∾ ἐμβαίνων τόδ᾽ ἐρεῖ*

Alc. 990 ∾ 1001
Hipp. 545 ∾ 55
Tro. 513 ∾ 33 [5])

Hel. 1140 ∾ 54
Ba. 865 [6]) ∾ 85,

praeeunte syllaba longa:

Hipp. 146 ∾ 56
Hec. 472 ∾ 81
I. T. 429 ∾ 46
„ „ 430 ∾ 47 [7])
„ „ 434 ∾ 51

Io. 1084 ∾ 1100
Hel. 1310 [8]) ∾ 28
„ 1343 ∾ 59
„ 1345 ∾ 61
„ 1483 ∾ 1500 [9])

---

1) οὐδ᾽ αὖ Herm.; οὔτ᾽ οὖν interpolavit c. — Cf. ceterum p. 10 ad 1.

2) πνείοντ᾽ Hartung., Weil., cf. p. 4 ad 1.

3) ζευξάσας θεᾶς σατίναν volui p. 7 ad 3.

4) Vide p. 4.

5) ἇσον Hartung.] ἄεισον. — οὐρανίᾳ idem (οὐράνια Havn.)] οὐρείᾳ. — Num recte emendaverit, dubium est; cf. tamen de voce οὐράνιος Ba. 1064 ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, Alc. 229 sq., Tro. 1087 sq.

6) αἰθέρ᾽ εἰς Musgr.] εἰς αἰθέρα.

7) ἃν δ᾽ Herm.] ἃν τήνδ᾽.

8) ὅτε] εὖτε si scribis, accuratam efficis responsionem (cf. Ba. 115 ∾ 30, Io. 888 ∾ 98), sed etiam aliis locis habes sublatam.

9) σωτῆρες] σωτῆρε Musgr. sine probabili causa; cf. enim v. 1497 (παῖδες), 1492 ∾ 1509 etc.

Hel. 1491 ∾ 1508	I. A. 1050 ∾ 72
Phoe. 205 ∾ 17	Ba. 869 ∾ 89.

Et in basi et in anacrusi — nisi epicorum more *φθίνουσ'* vocabuli syllabam priorem pro longa habeas — neglegenter inter se respondent

El. vv. 735 ∾ 45: *φθίνουσ' ἀπειρόδροσοι*[1]) ∾ *ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιν.*

Tribrachys deinde trochaei vice fungitur: *τέκνα τέκν' οὐκέτι δή*

Alc. 270	Phoe. 1531
I. T. 1253 ∾ 78	I. A. 211_a[2]),

antecedente anacrusi brevi:

I. A. 206 *τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν,*

anacrusi longa: *ἀλλ' ἔτι κατ' οἶδμ' ἅλιον*

Hel. 520, 526[3])	Or. 1431[4]).

Iambicam denique basin admittunt versus logaoedici: at in eo, de quo sermo est, ordine certum huius pedis exemplum non exstat, nisi confugere vis ad

El. v. 150[5]) *ἒ ἔ, δρύπτε κάρα*, qui tamen, quominus interiectionibus anacruseos vim tribuamus, non impedit, aut[6]) ad corruptos videlicet

Suppl. vv. 960 ∾ 68. Quod enim a nonnullis, ut ab

---

1) ἀπειρόδροσοι Bothius] ἄπειροι δρόσου.

2) Cf. p. 9 ad 2.

3) εἰναλίῳ Herm.] ἐναλίῳ. — πόδα versui 525 adscripsi, ut hic quoque fieret logaoedicus, cum praeter primum omnes versus sint numero logaoedico. Ceterum infra redibimus ad hunc versum.

4) Non licuit Dindorfio (Metra p. 80) ordinem nostrum, – | ◡◡ ◡ | – ◡◡ | –, conferre cum hoc: – ◡ | ⌴ | – ◡◡ | –; immo illa est tripodia anacrusi praedita, haec tetrapodia: nusquam enim solvitur μακρὰ trisema.

5) Novem versus ex hoc carmine excidisse putat Nauckius, ceteri intellegunt μεσῳδούς. — Dindorfius, quem sequitur Weilius, pro ἒ ἒ in textum recepit ἐή.

6) E frustulis fragmenti 999, ἀγήρων ἀρετήν, vix quidquam concludas.

Hermanno (Ep. d. m. § 478), Schmidtio, offertur: *δυσαίων δ' ὁ βίος* ∾ *οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις* non modo non curat responsionem, sed ne libris quidem inest, qui exhibent v. 968: *οὔτ' ἐν φθιμένοισιν*. Male praeterea additur articulus, cum etiam sequenti versui desit: *ἐν ζῶσιν*. Accedit quod tripodiae basin iambicam ubique responsionem strenue servare observavimus, paucis Rhesi paribus exceptis, ita ut commemoratu digna sit Wilamowitzii coniectura (l. l. p. 119): *βίος δὲ δυσαίων* (∾ *οὔτ' ἐν φθιμένοισιν*).

Aggrediamur iam ad tripodias acatalectas dactylo pedem primum concedentes, ad Pherecrateum priorem, qui dicitur: *μηλοθύταν πορευθῶ* ∾ *ἐλπίδα προσδέχωμαι*

Alc. 121_b ∾ 30_b [1])	Her. 917 ∾ 26
„ 217 ∾ 30	Hec. 471 ∾ 80
„ 219_b ∾ 32_b [2])	H. f. 881
„ 245_b ∾ 49_b [3])	El. 710_b ∾ 23_b [3])
„ 403_b ∾ 15_b [3])	Io. 1059 ∾ 72 [4])
„ 444 ∾ 54	Or. 843, 994_b
„ 455 ∾ 66	I. A. 755 ∾ 66
„ 970 ∾ 81	Ba. 105 ∾ 20
„ 972 ∾ 83	„ 106 ∾ 21
Med. 156 ∾ 81	„ 109 ∾ 24
„ 644 ∾ 54	„ 136
„ 651 ∾ 62	Rh. 350 ∾ 59
Hipp. 1150, 1282	„ 369 ∾ 79
Her. 354 ∾ 63	„ 677
„ 896 ∾ 905	fr. 901, 2_b [3])
„ 897 ∾ 906	„ 1132, 59_b [5]).
„ 899 ∾ 908	

---

1) Cf. p. 6 ad 5.

2) Praecedit dimeter iambicus.

3) Vide p. 5 adn. 3.

4) Μηδέ ποτ' ἄλλος ἄλλων ἀπ' οἴ|κων πόλεως ἀνάσσοι ∾ ζῶσά ποτ' ὀμμάτων ἐν φαεν|ναῖς ἀνέχοιτ' ἂν αὐγαῖς (vv. 1058 sq. ∾ 71 sq.): nostra est discriptio, ut vv. 1059 ∾ 72 improbabile metrum, quod legis, ◡◡—◡——, evitetur.

5) Praegreditur tripodia iambica: ἐν παρθενῶσι σφραγῖσι δέμας φυλάσσει.

Raro orditur hic versus ab anacrusi brevi: *ἴακχον ἴακχον ᾠδάν.*

Cycl. 69	Her. 916 ∾ 25
Hipp. 163	fr. 453, 8 (∾ ***),

crebro a longa: *καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι ∾ καί τις δοχμίαν κέλευθον*

Alc. 987 ∾ 1000	Her. 379
„ 993 ∾ 1004	„ 895 ∾ 904
Med. 151 ∾ 76	„ 914 ∾ 23
„ 152 ∾ 77	„ 915 ∾ 24
„ 153 ∾ 78	„ 918 ∾ 27
„ 157 ∾ 82	Hec. 448 ∾ 59
„ 435 ∾ 42	„ 450 ∾ 61
„ 436 ∾ 43	„ 451 ∾ 62 [1])
„ 849 ∾ 59	H. f. 354 ∾ 70
„ 850 ∾ 60	El. 731 ∾ 41
„ 852 ∾ 62	I. T. 401 ∾ 16
„ 853 ∾ 63	„ „ 1248 ∾ 73 [2])
Hipp. 124 ∾ 34	Ba. 1157
Her. 359 ∾ 68	fr. 65
„ 360 ∾ 69	„ 453, 7 (∾ ***),
„ 377, 378	

crebro ab anacrusi disyllaba: *φόνιον δ' ἀπόπαυσον Ἅιδαν ∾ κατὰ γᾶς χθόνιον παρ' Ἅιδαν*

Alc. 225 ∾ 37	Alc. 457 ∾ 68

---

1) καλλί|στων (v. 451) — κούραις | (462) pro τὸν | καλλίστων — κού|ραισιν Porso responsionis causa.

2) Hi versus, μαντεῖον χθόνιον ∾ (ἀφε)λεῖν θεᾶς μῆνιν νυχίους τ' ἐνοπάς, ut responsioni pareant, proscripta voce θεᾶς (1273) additoque (1248) participio φυλάσσων substantiva ἐνοπὰς (1273) et ὀνείρους (1277) commutari inter se iubent Seidler, Koechlius, alii, ita ut respondeant: μαντεῖον χθόνιον φυλάσσων ∾ (ἀφε)λεῖν μῆνιν νυχίους τ' ὀνείρους.

Consentio, nisi quod vv. 1247 sq. ∾ 72 sq. sic volo distribui: μαν|τεῖον (cf. vv. 1251 sq.) — ἀφελεῖν | pro | μαντεῖον — ἀφε|λεῖν.

Alio modo hunc locum correxit et distinxit Hermannus probante Zieglero (ed. 1873): γᾶς πελώριον | τέρας ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον ∾ Πυθίων δόμων | χθονίας ἀφελεῖν μῆνιν νύχιον (v. 1277 cum Seidlero ἐνοπὰς pro ὀνείρους).

Cycl. 52 (∾ 52)[1])
Med. 645 ∾ 55
Hipp. 755 ∾ 67
„ 757 ∾ 69
Her. 376
Hec. 652
„ 910 ∾ 19
Andr. 1013 ∾ 22
Tro. 807[2]) ∾ 19

Tro. 833 ∾ 52
El. 733 ∾ 43
Io. 1078 ∾ 94
I. A. 1051 ∾ 73
Ba. 110[3]) ∾ 25
fr. 91_a[4])
„ 791, 1
„ 893, 3.

Inaccuratae in anacrusi responsionis exempla repperimus haec: *φίλα μὲν ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν* ∾ *αὕτα ποτὲ προύθαν' ἀνδρός*

Alc. 991 ∾ 1002
Med. 437 ∾ 44
Her. 911 ∾ 20
„ 912 ∾ 21

H. f. 644 ∾ 62
Io. 191 ∾ 202
fr. 781, 17 ∾ 26.

Absens prioris trochaei thesis suppletur *τονῇ*, quam vocant:

Hec. 637 ∾ 46 *Ἅλιος αὐγάζει* ∾ *παῖδας ἀνὴρ βούτας* et Alc. 992 ∾ 1003 *φίλα δὲ θανοῦσ' ἔσται* ∾ *νῦν δ' ἐστὶ μάκαρ*[5]) *δαίμων*.

Eundem trochaeum diremptum habemus:

Ba. 135 *ἡδὺς ἐν ὄρεσιν εὖτ' ἂν*[6])

---

1) Cf. p. 10 ad 1.

2) Versus nondum sanatus. τὸ πάροιθε μολὼν ἀπ' οἴκων Heimsoeth. An τὸ πάροιθε μολών, ἁπάσας eiecto priore Ἑλλάδος, ut ἁπάσας (in ἔβας ἀφ' mutilatum) ad alterum in sequenti v. Ἑλλάδος referendum sit? De sententia extra stropham in antistropham vel inde in epodum excedente cf. Hec. 646 sq., Hipp. 130 sq., Rhes. 350 sq.; cf. Christ. l. l. p. 134 sq.

3) ἢ 'ν ἐλάτας κλάδοισι Blomfieldus] ἢ ἐλάτας κλάδοισιν *B* ἢ ἐλ. ἐν κλάδοις *C* (De hiatu v. p. 2 ad 3.)

4) Sequitur pentapodia troch. cat.

5) μάκαρ conieci assentiente Ribbeckio] μάκαιρα. Cf. Hel. 375 sq. ὦ μάκαρ ποτὲ παρθένε, Ba. 565 μάκαρ ὦ Πιερία, I. T. 647 sq. σὲ δὲ τύχας μάκαρος σεβόμεθ'.

6) ὄρεσιν *BC* εὖτ' ἂν Dind.] ὅταν (cf. v. 115, ubi εὖτ' ἂν pro ὅτ' Elmsl. restituit).

atque anacrusi praemissa:

Her. 893 ∾ 902 *λωτοῦ χάρις ἔνι τε δαῖτες*[1]) ∾ *οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι,*

I. A. 207 *λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα*

nec non — ita tamen ut versus antitheticus trochaeum retineat — in hisce paribus:

Ba. 108 ∾ 23 *μίλακι καλλικάρπῳ* ∾ *ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις,*

H. f. 794 ∾ 811 *Σπαρτῶν ἵνα γένος ἐφάνθη* ∾ *ἃ νῦν ἐσορῶντι φαίνει*[2]).

Spondeum medium ordinem tenere[3]) elucet Hipp. 70 *χαῖρέ μοι ὦ καλλίστα.*

Ultimum denique, quod huc spectat, par non congruit, cum strophae secundus pes sit trochaeus, antistrophae spondeus:

El. 730 ∾ 40 *λευκόν τε πρόσωπον ἀοῦς* ∾ *χρυσωπὸν ἕδραν ἀλλάξαν-τα.*

Dindorfius, ad v. 740 adnotans (ed. 1869[5]): ‚Metrum aliud postulat verbum velut *ἀμείψαντα*', hanc responsionis discrepantiam videamus num recte vituperaverit.

Quae inter trochaeum et spondeum responsio ut in basi est crebra, ita rara in posteriore versuum logaoedicorum parte. Invenitur: Hipp. 741 ∾ 51 *τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγὰς* ∾ *χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς*, Tro. 314 ∾ 31[4])

---

1) ἔνι τε δαῖτες Herm. (Schmidt.)] ἐνὶ δαί. — Reiecimus Dindorfii scripturam εἰνὶ δαιτί (δαιτί Canter), quia per totum hoc stropharum par praeter anacrusin ultimam servata est responsio.

2) ἐφάνθη Pflugk. (Weckl.)] ἔφανε. — ἐσορῶντι Weckl.] ἐσορᾶν.

3) Cf. Alc. 271 οὐκέτι μάτηρ σφῷν ἔστιν, Io. 1237 λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνᾳ.

4) Ceterum correpta υ littera Dindorfius, Schmidtius hoc uti schemate non dubitant: ⏑ – – ⏑⏑ – ⏑ –; vide Papeum-Benselerum (Wörterb. d. griech. Eigennamen): ‚Das υ ist in den griechischen Dichterstellen lang, kurz ist es nur bei Dioscor. in Anth. VII 407 und vielleicht das 2. Mal bei Eur. Tro. 331.' Addi potuit fragm. 781, 14 ∾ 23: Ὑμήν Ὑμὴν ∾ ἃ τὸν μέγαν.

῾Υμήν, ὦ ῾Υμέναι᾽ ἄναξ ∾ ῾Υμήν, ὦ ῾Υμέναι᾽ ῾Υμήν, Ba. 867 ∾ 87 ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς ∾ αὔξοντας σὺν μαινομένᾳ δόξᾳ[1]), El. 144 ∾ 61 πάτερ σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους[1]) ∾ πικρᾶς δ᾽ ἐκ Τροΐας ὁδίου βουλᾶς.

Attende haec paria in fine periodi locum habere: cui legi cum Electrae versus repugnent, confirmetur Dindorfii iudicium. Emendati enim sunt qui loci, quamquam non in extrema periodo leguntur, tamen eadem deformati erant discrepantia:

El. 122 ∾ 37 ὦ πάτερ σὺ δ᾽ ἐν ᾿Αίδᾳ[2]) ∾ ὦ Ζεῦ Ζεῦ πατρί θ᾽ αἱμάτων, Suppl. 993 ∾ 1015 λαμπάδ᾽ ὠκυθόαν νύχα (ἱππεύουσα)[3]) ∾ εὐκλείας χάριν ἔνθεν ὁρ(μάσω), certam medelam adhuc desiderant Io. 206 ∾ 20 διώ|κω σκέψαι κλόνον ἐν τείχε|σι (τύποι|σι)[4]) ∾ αὐ|δῶ θέμις γυάλων ὑπερ|βῆναι.

---

1) Weckleinius in textum recepit δοκᾷ (Bacchen erklärt etc. 1879 p. 67 et 101), atque El. v. 144 vocabulum γόους e v. 141 depromptum esse non sine probabilitate quadam coniecit Schmidtius, quamvis de substituto λύπας dubites. — Quas coniecturas si accipis nec non ῾Υμὴν vocis in Troadibus correptionem, solus unus huiusmodi discrepantiae locus superest. Cf. Rossbach. et Westphal. (Griech. Metrik III_2 1889): ‚Der illegitime (mit einem Trochaeus respondirende) Spondeus im Ausgange der gemischten und der mit ihnen verbundenen trochäischen und iambischen Reihen lässt sich mit Sicherheit erst bei den späteren Dramatikern, noch nicht bei Aeschylus, nachweisen (p. 537), bei Sophocles nur in den 3 letzten Tragödien (p. 698)'; cf. Seebass. 'De versuum lyricorum ap. Soph. responsione.' Diss. Lips. 1880 p. 46 et 52.

2) ᾿Αίδα Nauck.] ἄιδα *C* δὴ add. c (Wilam).

3) Sic Ribbeck. (Mus. Rhen. vol. 31 p. 619) pro λαμπάδ᾽ ἵν᾽ ὠκυθόαι νύμφαι (ἱππεύουσι).

4) τύποισι Anonymi coniectura; Dind., de Herwerden. πτυχαῖσι Musgr.; Hartung., Badh. Hanc mutationem improbavit Hermannus (ed. 1827 p. 21), qui ipse proposuit τύκαισι, ‚quae tamen — ut Herwerdeni (rec. 1875 p. 99 sq.) verbis utar — ingeniosa correctio satis tuto recipi non potest, quippe quod vocabulum nullum habeat fideiussorem'. Idem τύκαισι damnavit Levinson. (Adnott. ad Ionis Eur. canticum primum et parodum. Progr. Ratibor. 1862 p. 9): 'τύκη lexicis prorsus ignotum est. Musgravii coniectura commendabilis videtur, quod metro quadrat neque usus obstat. Legitur enim ἐν αἰθέρος πτυχαῖς

Omnibus his exemplis inaccurata illa responsio inerat in pede paenultimo: in antepaenultimo non nisi ter reperitur. Sed facile sublata est:

I. T. 1246 ∾ 71 *σκιερᾷ κατάχαλκος εὐφύλλῳ δάφνᾳ* ∾ *χέρα παιδνὸν ὄρεξεν εἰς Δῖον*[1]) *θρόνον* et Alc. 437 ∾ 47 *τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύεις* ∾ *χέλυν ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες*[2]) *ὕμνοις*.

Tertium, quod relinquitur, exemplum, cum non sit periodi clausula, eo magis corrigendum putavi: Alc. 216 ∾ 29 *καὶ μέλανα͞ στολμὸν πέπλων* ∾ *καὶ πλέον ἢ δειρὴν βρόχῳ*[3]).

Or. 1631, 1636. Κιθαιρῶνος πτυχαῖς Suppl. 757. τοίχων πτυχαῖς fr. 1130 [p. 713 N.], quae exempla non aliena sunt (convexa coeli — saltus Cithaeronis — recessus muri).' Sed ut acquiescat hac coniectura, tantum abest, ut τύκαισι mutari iubeat in τύκοισι, ‚nam etsi τύκος proprie instrumentum scalpendi significat, non sequitur, ut nonnunquam poetae non usurpaverint ad id exprimendum, quod instrumento efficitur vel ad materiam, cui adigitur instrumentum. Hic materia intelligenda videtur'.

Utut est, id saltem ex iis, quae diximus, cognoscitur substantivum τείχε|σι glossema esse vocabuli cuiusdam huic parentis metro: ⏑–|⏓. Conferas Tro. 1087 (∾ 1105), ubi pro τείχεα eiusdem mensurae vocabulum exspectatur, atque Hermannus eandem τύκη vocem substitui voluit.

1) Δῖον Badham. (Ζηνὸς Herm.)] Διός.

2) κλέοντες Elmsl.] κλείοντες. Huius paris correctio vel ideo commendatur, quod toto in carmine nusquam alibi laesa est responsio.

3) δειρὴν βρόχῳ mea est pro βρόχῳ δέρην lectio. Non offendes in hiatu (vv. 229 sq.), siquidem etiam vv. 215 ∾ 28 interrupta est συνάφεια. — Non scripserim, veluti Schmidtius, στόλον πέπλων, quae locutio dubitatione non careat, licet concentus pedum facilius restituatur. Confer enim Alc. 923: λευκῶν τε πέπλων μέλανες στολμοί, Suppl. 1055: οὗτος ὁ στολμός (= ornatus), quo loco Marklandus, alii, pro tradito στόλος ipsum verbum στολμὸς in textum recipiunt. στόλος (= iter) ibidem legitur v. 1048. — De altera quoque mutatione cogitari potest: καὶ μέλανας πέπλων στολμοὺς ∾ καὶ πλέον ἢ βρόχῳ δειρήν. Compara (vv. 215 sqq.): τέμω τρίχα — ἀμφιβαλώμεθα στολμούς. — Cf. denique Io. 1065 ἐξάψει βρόχον ἀμφὶ δειρήν.

Accedamus ad Pherecrateum alterum, cuius genuinam formam, *πῶλον ἄζυγα λέκτρων* ∾ *τεῖχος ὦ στόμα Δίρκας*, offerunt:

Hipp. 546 ∾ 56
Suppl. 996 ∾ 1019
H. f. 389 ∾ 403
„ „ 419 ∾ 36
H. f. 882
El. 145 ∾ 62
„ 453 ∾ 65
Ba. 152.

Raro praeditus invenitur anacrusi, brevi:

H. f. 796 ∾ 813
„ „ 890 [1])
Ba. 580
fr. 1117,

longa:

Cycl. 65 [2])
Hipp. 145 ∾ 55
„ 532 ∾ 42
I. A. 779
fr. 773, (39 ∾) 47 [3]),

bibrevi: *χέρα δρύπτεταί τε παρειάν*

Hec. 655 [4])
Hel. 371,

brevi strophica, longa antistrophica: *οὐ τᾶδ' ὑπήνεμος αὔρα* ∾ *ποθοῦσί σ' ἀμερόκοιτοι*

Cycl. 44 ∾ 58
H. f. 795 ∾ 812
I. A. 554 ∾ 69 [5]).

A spondeo initium saepissime ducitur: *Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων*

Alc. 458 ∾ *** [6])
„ 577 ∾ 87
Alc. 967 ∾ 78
„ 968 ∾ 79

---

1) Ut v. 893 verba ἰὼ δόμοι ab omnibus separatim ponuntur, ita a plerisque v. 890 ἰὼ στέγαι.

2) Cf. p. 10 ad 1.

3) εὐάμεροι — μολπαὶ cod., Nauck. (Eur. fragm. iterum rec. p. 209)] εὐαμερίαι — μολπᾶν M. Schmidt., Nauck. (Tragg. gr. fragm. Ed. sec.)

4) Verbum τίθεται revoco cum libris, Hermanno, aliis ad v. antecedentem. — Animadverte ceterum anacrusin disyllabam nisi ante pedem dactylicum non saepe deprehendi, ante trochaeum quinquies tantum: praeter locos supra laudatos H. f. 1209, Phoe. 1515, fr. 773, (41 ∾) 49; ter tantum ante spondeum: Alc. 256 ∾ 63, fr. 2; nusquam ante tribrachyn.

5) γυναιξὶ Kirchh., Herm., Weil.] γυναιξὶν Dind., Nauck., Schmidt.

6) V. antistr. evanuit.

Cycl. 658
Med. 212
Hipp. 143 ∾ 53
„ 554 ∾ 64
Her. 355[1]) ∾ 64
Hec. 444 ∾ 55
Andr. 801
Suppl. 979 b
„ 994 ∾ 1016
„ 1008 ∾ 30[2])
H. f. 359 ∾ 75
„ „ 360 ∾ 76
„ „ 361 ∾ 77
„ „ 391 ∾ 405
„ „ 421 ∾ 38
„ „ 674 ∾ 88
„ „ 684 ∾ 98
„ „ 686 ∾ 700
El. 119 ∾ 34
„ 124 ∾ 39
„ 177 ∾ 200
„ 179 ∾ 202
„ 182 ∾ 206
„ 187 ∾ 210
El. 189 ∾ 212
„ 454 ∾ 66
I. T. 397 ∾ 412
„ „ 424 ∾ 41[3])
„ „ 438 ∾ 55
Io. 211 ∾ 25
„ 1232, 1243
Hel. 522, 527
„ 1319 a ∾ 37
„ 1455 ∾ 69
Phoe. 230
I. A. 170 ∾ 91
„ „ 209
„ „ 557 ∾ 72
„ „ 575
„ „ 786
„ „ 1044 ∾ 66
„ „ 1082 b[4]),
„ „ 1094
Ba. 146, 147
„ 403 ∾ 17
„ 411 ∾ 26
Rh. 535 ∾ 54
fr. 137, 2.

Bis tantum extenditur hic Pherecrateus anacrusi brevi: *ἕπεσθ' ᾄδοντες ἕπεσθε*
Hipp. 58 — I. A. 584,

semel brevi longae respondente:

Io. 1087 ∾ 1103 *ἵν' ἐλπίζει βασιλεύσειν* ∾ *δεσποίνᾳ πρὸς δ' Ἀφροδίταν*,

---

1) ὦ add. Erfurdtius et ἐλθών restituit pro ἐπελθών. — ‚ξεῖν' Ἀργόθεν ἐλθών *C* ξ. Ἀ. ἐπελθών *C²B*. verum igitur coniecit Erfurdt.' (Wilam.)

2) γενναίας ἀλόχοιο Wilam. (l. l. p. 122)] γενναίας ψυχὰς ἀλόχῳ. ‚Non movet me — addit idem vir doctus — rara genitivi forma, cf. Herc. 122; reliqua exempla (pleraque enumerat Hermannus Orph. 724) sequiore aetate admisit Euripides.' — Adscribas Hipp. 560 Διογένοιο, Tro. 538 λίνοιο.

3) ἀύ|πνους ∾ φίλα | παῖς distinguunt Hartung., Weil.

4) Cf. p. 5 ad 3.

saepius longa: *μέλπω πρὸς τὰν Ἀφροδίταν*

Cycl. 68 [1]), 70	El. 112 ∾ 27
Hipp. 71	„ 734 ∾ 44
„ 144 ∾ 54	I. T. 431 ∾ 48
„ 148 ∾ 58	fr. 137, 1
H. f. 136	„ 546, 3
„ „ 647 ∾ 65	„ 773, 23 ∾ 31.

Cum baseos trochaeo concinere videmus spondeum: *κρεῖσσον οὐδὲν Ἀνάγκας* ∾ *μή μοι πότνια μείζων*

Alc. 965 ∾ 76	H. f. 789 ∾ 806,
H. f. 681 ∾ 95	

praegrediente anacrusi longa: *μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη* ∾ *ἁ δυσγένεια δ' ἁπλᾶν ἄν*

H. f. 645 ∾ 63	Io. 192 ∾ 203
I. A. 757 ∾ 68	„ 207 ∾ 21 [2]).

Tribrachys basis spatium occupavit: *μέλεα παιδὸς ἐν οἴκοις*

Suppl. 972	I. A. 211_b [3])
H. f. 420 ∾ 37	„ „ 1053 ∾ 75
El. 149 ∾ 66	Ba. 576, 581
„ 441 ∾ 51	„ 881 ∾ 901
Io. 1230	fr. 773, 26 ∾ 34.
Hel. 519	

Porro addenda est forma ab iambo incipiens: *ἐπείγου σὺ κατείργεις* ∾ *τί ῥέξεις μέθες οἵαν*

---

1) οὐδ' ἐν Νύσᾳ μετὰ Νυμφᾶν versus incertus. (οὐ δινεύματα Νυμφᾶν Nauck.) „οὐδ' ἐννύσσα *P* et haud dubie *C* ubi post interpolatorem, qui οὐ νύσσα fecit, genuini superest . . . νύς . .' (Wilam.). — Cf. p. 10 ad 1.

2) (τείχε)σιν scripsi responsionis causa pro (τείχε)σι, cf. ceterum p. 18 ad 4. — ποδί γ' codd. ποδὶ βηλὸν vel simile quid requirit Herm. („In *P* non γ' sed lituram vidit Volgraff.' adnotat l. l. p 13 Herwerden.). — Probabiliter fortasse formavit Hartungius e vv. 206 sq. ∾ 20 sq. Priapeum: — πτυχαῖς | λαΐνοισι Γιγάντων ∾ — ὕπερ | λευκῷ μοι ποδὶ βῆναι. Cf. 184 sqq. ∾ 94 sqq., 189_a sq. ∾ 99 sq.

3) Cf. p. 9 ad 2.

Alc. 255 ∾ 62
„ 456 ∾ 67
„ 962 ∾ 73
Suppl. 1003 ∾ 26
„ 1004 ∾ 27 [1])
H. f. 390 ∾ 404
Io. 454 ∾ 74
„ 1080 ∾ 96
„ 1089 ∾ 1105

Hel. 1458 ∾ 72 [2])
Phoe. 1514
I. A. 215, 782 [3])
Ba. 149
„ 402 ∾ 16
„ 413 ∾ 29
„ 908, 909_a
„ 909_b
„ 1177 ∾ 93.

Iambum huius ordinis respondere cum spondeo sola testis est Rhesus fabula: *φράσω γὰρ δὴ ὅσον μοι* ∾ *δινηθεὶς ὑδροειδής*

Rh. 344 ∾ 53
„ 346 ∾ 55

Rh. 463 ∾ 829 [4]).

---

1) Huic mutilo loco Ribbeckius (Mus. Rhen. vol. 31 p. 620 sqq.) hanc attulit medicinam: (1004) ἐς Ἅιδαν καταλύσουσ' (1005) ἐμμόχθου βιότου πόνους pro ἐς Ἅ. κ. ἔμμοχθον βίοτον αἰῶνός τε πόνους, in antistropha: (1026) ἴτ' εὐθαλέες εὐναὶ (1027) δικαίων ὑμεναίων (1028) ἐν Ἄργει φανεροῖς τέκνοις (1029_a) ὅσαις τ' κτἑ. (i. e. ‚valete fecundi clara inter Argivos progenie lecti!' — ‚Der letzte Zuruf, 1029, gilt allen glücklichen Gattinnen.') pro ἴθε τινὲς εὐναὶ δικ. ὑμ. ἐν Ἄ. φανῶσιν τέκνοισιν [ἐμοῖς add. Hartung.] ὅσος δ' (ὡς ὅδ' Hartung.) κτἑ.

Liceat adicere quae mihi proficiscenti ab hac scriptura in mentem venerint: (1026) ἴτ' εὐναί· τίνες εὐναὶ (πόθεν δή, τίνες εὐναὶ Hartung.) | δικαίων ὑμεναίων | ἐν Ἄργει φανῶσι τέκνοις etc., in stropha: (1005) ἐμμόχθων αἰῶνα πόνων vel ἔμμοχθόν τ' αἰῶνα πόνους θ'.

2) 'τέρμονι Dobraeus] τέρμονι. — Elegantem coniecturam appellat Klotzius. Elegantem? Nonne est inelegans, quia confundi facillime possit cum ipsa voce τέρμονι? Immo, modo intellegas συναλοιφήν, non ἀφαίρεσιν. — Quis non meminerit hoc loco comicorum illa facete dicta, quibus histrionem Hegelochum irriserint, quod versum Euripideum, Or. 279: ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ, male pronuntiasset? ‚Debebat — ut monuit Porson. ad Or. 273 — Hegelochus, qui Orestis personam egit, ita verba γαλήν' ὁρῶ efferre, ut elisionis significationem aliquam daret. Is vero, spiritu deficiente, dixit γαλῆν ὁρῶ, quod largam ridendi materiam comicis praebuit, quos citant scholiastae ad h. l. et Aristoph. Ran. 306.'

3) Versus vix sanus.

4) ἐγὼ τῶνδέ γε πάντων Hartung. (πάντων πάντῃ ἔγωγε Nauck.)] ἔγωγε (ἐγὼ *BC*) πάντων.

Hel. 1116 ∾ 31 iambi arsis in antistropha solvitur, quae responsio tamen valde dubito an tollenda sit. Neque enim sunt nisi duo exempla eaque satis lubrica.

Prioris, quod praedicavimus, memoria haec est (1115 sq. ∾ 30 sq.): *(ἀει)δούσᾳ δακρυόεντα πόνον | Ἀχαίων ὑπὸ λόγχαις* ∾ *Αἰγαίαις τ' ἐναλίοις ἀκταῖς | δόλιον ἀστέρα λάμψας*, unde refecit Badhamus: *(ἀει)δούσᾳ δακρυόεντα πότμον | Ἀχ. ὑπ. λ.* ∾ *Αἰγ. τ' ἐνάλοισιν ἀκτ. | δ. ἀστ. λ.*, ita ut hoc versuum par procederet:

– – | – ⏑⏑ | – ⏑ | – ⏒ ||
⏑ ⏕ | – ⏑⏑ | – ⏒ ||

Alio modo verba poetae redintegrare conatus est Hermannus, probante Dindorfio: *(ἀει)δούσᾳ δακρυόεντα πόνον | Ἀχ. ὑπ. λ.* ∾ *Αἰγαίαις τ' ἐνάλοις* (cum Musgravio) *δόλιον | ἀκταῖς ἀστ. λ.*, quo dubiam illam responsionem vitari vides:

– – | – ⏑⏑ | – ⏑ | ⏑⏑
⏒ – | – ⏑⏑ | – ⏒

Alterum exemplum habes I. T. 1130 ∾ 45: *ἀείδων ἄξει λιπαρὰν* ∾ *παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας*, in quo tamen si vocabuli *ἀείδων* syllaba prima producta[1]) putatur, spondeus pedi tribrevi respondet, quos pedes saepius inter se conciliari brevi cognoscemus.

Hoc igitur statuere liceat: veri esse simillimum iambum et tribrachyn nusquam[2]) apud Euripidem inter se

1) Quanquam ex Euripide alterum locum proferre nequeo (an Tro. 513 ∾ 33: ἄειδ' ἐν δακρύοις ∾ πεύκᾳ 'ν οὐρανίᾳ? cf. p. 12 ad 5), tamen apud Homerum reputes eandem productionem non nisi uno hexametro admitti, Od. XVII, 159: ἀείδῃ δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν. Apud Sophoclem verbum ἀείδειν omnino non exstat, apud Aeschylum bis correptum. Conferas similem raramque verbi ἀίσσειν productionem: Tro. 156 διὰ δὲ στέρνων φόβος ἀίσσει (de quo versu Hermannus ad Hec. 31 animadvertit: „Ferendum fortasse etiam prima producta ἀΐσσω Homeri exemplo in Troad. 156."), iterum responsionis gratia, si vis: Tro. 1086 ∾ 1104 ἀίσσον πτεροῖσι πορεύσει ∾ Αἰγαίου κεραυνοφαὲς πῦρ.

2) Locus tertius, Suppl. 1005 ∾ 28, ab eadem discrepantia exordiens emendatus est p. 23 ad 1. Quartum huiusmodi exemplum, Hel.

respondere i. e. basin iambicam nusquam distrahi ideoque tetrasemam puto accipi velle, quam rem plurimum valere consentaneum est ad numerum, quo basis illa iambica metienda sit, hoc dico: ⏑ | ⏗ | ... Qua ratione cum prima syllaba anacruseos loco posita sit, facillime etiam satis frequens inter iambum et spondeum responsio intellegatur et perferatur.

Sed respondeat quispiam: alteram metiendi rationem, | ⏗ – | ..., iis procul dubio convenire paribus, quae iambum respondentem exhibeant trochaeo. Concederem, si certa huius discrepantiae exempla praesto essent! Apud Euripidem invenies nulla, et quae ex Aeschylo Sophocle Aristophane depromi solent, ne eis quidem fidem haberi posse infra demonstrabimus.

Ceterum illegitima illa inter iambicum pedem et tribrevem conspiratio non solum ab Euripide aliena est, verum etiam a Sophocle Aeschylo, nec proponas velim quos Christius (l. a. p. 521) ex Aristophane offert versus, cum valde sint turbati, Thesmoph. 991 ∾ 96: (*εὔιον, ὦ Διόνυσε*) | *Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ* ∾ *κιθαιρώνιος ἠχώ*. Quid? quod Hermannus mutavit et Blaydes. (ed. 1880) in textum recepit: (*ὦ Βρόμι᾽ εὔι᾽, εὐοῖ*) | *Διὸς καὶ Σεμέλας παῖ*?

Postrema Pherecratei forma baseos tribrachyn concentum inire iubet cum spondeo:

Hel. 1494 ∾ 1511 *πόλιν ἑλὼν δόμον ἥξει* ∾ *Φοιβείους ἐπὶ πύργους*.

Comprobatur praeterea his locis: ibd. 1493 ∾ 1510 *Μενέλεως*[1]) *ὅτι Δαρδάνου* ∾ *οὐκ ἐλθοῦσά ποτ᾽ Ἰλίον*, Ba. 111

1458 ∾ 72, non memorarem, nisi proferrent Rossbach. et Westphal. (l. l. p. 543³) idque solum: elabitur, dummodo recte metiaris, cf. p. 23 ad 2. Namque quam viri illi docti adhibuerunt in arsi trochaei (iambi) correptionem, eam in dactyli tantum thesi ab Euripide tolerari supra diximus, p. 2 ad 3.

1) Μενέλεως Matthiae (Schmidt.)] Μενέλαος.

∾ 26 *στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων* ∾ *ἀνὰ δὲ* [1]) *βάκχια συντόνῳ*, Hel. 1490 ∾ 1507 *Ὠρίωνά τ' ἐννύχιον* ∾ *βάλετε βαρβάρων λεχέων*, Io. 117 ∾ 33 *ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ* ∾ *οὐ θνατοῖς ἀλλ' ἀθανάτοις*, El. 148 ∾ 65 *χέρα δὲ κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον* ∾ *Αἰγίσθου λώβαν θεμένα*, I. T. 1130 ∾ 45 *ἀείδων* [2]) *ἄξει λιπαρὰν* ∾ *παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας*.

Inaccuratae huius responsionis, quam Euripides novasse videtur, ut excusationem quandam nonnullis locis contineri vides nomine proprio, ita vel per se perspicitur multo facilius sibi respondere tribrachyn et spondeum, ⏑⏑⏑ ∾ – ⏑̄, quam iambum et trochaeum vel tribrachyn (cf. supra).

Tripodiae acatalectae ut ad finem perducantur, restant quae duobus instructae sunt dactylis: *μηλοβότα στασιωρόν*

Cycl. 53 (∾ 53) [3])	Andr. 1015 ∾ 24
Med. 414 ∾ 25	H. f. 1199, 1200
„ 629 ∾ 37	Io. 1082 ∾ 98 [4])
„ 630 ∾ 38	„ 1505
Hipp. 60	Hel. 1139 ∾ 53 [5])
Her. 751 ∾ 62	„ 1141 ∾ 55
„ 774 ∾ 81	I. A. 1042 ∾ 64
Andr. 797	Ba. 155.

Secunda forma adsumpsit anacrusin brevem: *σὺ δ' ὦ τάλαν ὦ κακόνυμφε* ∾ *μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος*

Med. 990 ∾ 96	Tro. 799 ∾ 809 [7])
H. f. 1029, 1038 [6])	„ 821 ∾ 41
„ „ 1082	El. 859 ∾ 73

1) ἀνὰ δὲ] αὐδᾷ (ἀδυβοᾶν — πνεύματα) Weckl.

2) Cf. p. 24.

3) V. p. 10 ad. 1.

4) Ut legas, veluti Schmidtius, περὶ pro ἀμφί; aliter metitur Hermannus scribens (1082 sq. ∾ 98 sq.): Νηρέος, ὅσαι τε πόντον | κατ' ἀενάων τε ποταμῶν ∾ δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων | δείκνυσι γὰρ οὖν ὁ Διὸς ἐκ pro Νηρέος, αἳ κατὰ πόντον | ἀενάων τε ποταμῶν ∾ δ. ἀ. λ. | δείκν. γὰρ ὁ Δ. ἐκ. — An soli antistrophae manum afferre vis: δυσκέλαδος περὶ λέκτρων | δεῖξε γὰρ οὖν ὁ Διὸς ἐκ?

5) τε λόγ|χαις Herm.] λόγχαι|σιν.

6) ἀνημμένα Elmsleius] ἀνημμένα ἀμφί.

7) Sic distribuimus collatis vv. 821 sq. ∾ 41 sq.

Hel. 1478 ∾ 95	Or. 1256 ∾ 76
Phoe. 350	Rh. 898 ∾ 909,

tertia longam: *στέλλειν ἐπὶ τὰν Ἑλέναν ἀπ᾽* ∾ *Ποσει-δᾶνος Διομήδεά θ᾽ ἡδο-ναῖς*

I. A. 178 ∾ 99	fr. 893, 1 [1]),
fr. 781, 21 ∾ 30	

quarta bibrevem: *διδύμων ἐπίκοινον ἐοῦσαν* ∾ *τὸ κρατοῦν δέ σ᾽ ἔπεισι. τί μόχθον*

Andr. 124 ∾ 33, cf. fr. 868, 2.

Absolutis iam tripodiis inquiramus in tetrapodias catalecticas solum unum dactylum exhibentes: in Glyconeos, quorum copia ut est maxima, ita frequens formarum varietas.

Ac primum quidem disseramus de I. Glyconeis.

Primitiva forma, *ἦ γόον ὡς πεπραγμένων* ∾ *χέρνιβ᾽ ἐπὶ φθιτῶν πύλαις*, compositi sunt hi vv.:

Alc. 88 ∾ 100	Phoe. 104
Hipp. 67 [2])	fr. 429, 1 sqq.
Hec. 947 [3])	„ 901, 2_a [4])
Io. 1476	„ 1132, 54 [5]).

Semel adicitur anacrusis brevis:

I. A. 783 *πόσιν προλιποῦσα μήτ᾽ ἐμοί*,

1) Fortasse cum Nauckio βορά μοι scribi praestat pro βιοτά μοι.

2) μεγάλαν (ἀν᾽ αὐ|λάν, Ζανὸς πολ. οἶκον) Weil.] μέγαν.

3) πατρίας Dind.] πατρῴας.

4) V. p. 5 ad 3.

5) Conferas Andr. vv. 1210 ∾ 23: οὐκ ἐπιθήσομαι ἐμῷ κάρᾳ ∾ σκῆπτρά τ᾽ ἐρρέτω τάδε ἐπὶ γαῖαν. Verba ἐμῷ et ἐπὶ γαῖαν nonnulli viri docti spuria coarguerunt; Hermannus retinuit, qui — postquam olim legit: οὐκ ἐπιθήσομαι κάρᾳ (iterato scilicet sequentis versus vocabulo πόλις) ∾ σκῆπτρα τάδ᾽ ἐρρέτω ᾽πὶ γᾶν — deinde sic mutavit: οὐκ ἐπιθήσομαι δ᾽ ἐμῷ | κάρᾳ (deleto altero πόλις) ∾ σκῆπτρα τάδ᾽ ἐρρέτω ᾽πὶ γᾶν, Glyconeos utique efficiens. Priorem scripturam flagitare videtur responsio versuum 1211 ∾ 24; malim tamen: οὐ κάρᾳ ᾽πιθήσομαι, quocum optime consentit σκῆπτρά τ᾽ ἐρρέτω τάδε.

longa, ἔξεισί τις ἢ τέμω τρίχα ∾ ἆρ' ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε, his locis:

Alc. 215 ∾ 28 ibd. 443 ∾ 53,

bibrevis: ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας

H. f. 1190 Rh. 459 ∾ 825
El. 586, 588 fr. 781, 66.

Prioris trochaei thesis suppressa est:

I. A. 1082_a [1]) ὥστε πετραίων ἀπ' ἄν-τρων,

fr. 453, 4 ∾ *** δέδοικα δὲ μὴ πρὶν πόνοις [2]),

Hipp. 1281 βασιληίδα τιμάν, Κύπρι.

Spondeum secundam sedem occupasse elucet:

Alc. 216 ∾ 29 [3]) καὶ μέλανᾶ στολμὸν πέπλων ∾ καὶ πλέον ἢ δειρὴν βρόχῳ,

fr. 1132, 63 ὀργῇ βαρύς, ὡς δόξαι, κέαρ,

Andr. 1010 ∾ 19 τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον ∾ Σιμοεντίσιν εὐίππους ὄχους.

Eiusdem sedis trochaeus admisit solutionem:

I. A. 781 ἁ δὲ Διὸς Ἑλένα κόρα

et Hec. 1093 ὢ [4]) ἴτε μόλετε πρὸς θεῶν.

In pede tertio habemus spondeum: ζεύξομαι ἆρα πώλους ἐν ∾ τυφομένα δορίκτητος

Hec. 469 ∾ 78 Ba. 72 ∾ 88
„ 470 ∾ 79 „ 75 ∾ 91,
Suppl. 957 ∾ 65

praemissa syllaba longa: βοσκήμασι σοῖσι συρίζων ∾ βαίνουσ' ἐλατᾶν σφυρῷ κούφῳ

Alc. 576 ∾ 86 Hipp. 130 ∾ 40,

longa congruente cum brevi:

Suppl. 956 ∾ 64 οὐδ' εὐτυχίας μέτεστίν μοι ∾ ἐγεινάμεθ' αἱ ταλαίπωροι,

---

1) V. p. 5 ad 3.

2) μὴ πρὶν πόνοις] μὴ πόνοις Hartung. Eur. rest. II p. 53.

3) Cf. p. 19 ad 3.

4) ὢ *B* Prinz. (ed. 1879)] ὦ *AL* ἰώ *G* om. *aE*. Cf. El. 113 ∾ 28 ὢ ἔμβα κτέ.

syllaba bibrevi: *κυανόπτερος ὄρνις εἴθ' εἴην*

Andr. 862	Io. 1494
El. 708 ∾ 22	Hel. 657, 680
Io. 457 ∾ 77 [1])	„ 681.
„ 1480, 1482	

Utriusque trochaei in locos successerunt spondei: Alc. 271 [2]) *οὐκέτι μάτηρ σφῷν ἔστιν.*

Secundo pedi *μακρὰν* trisemam, tertio tribrachyn inesse volunt:

Io. 1083 ∾ 99 *ἀενάων τε ποταμῶν* etc. [3]),

fr. 901, 3 *παρά τ' ἐλπίδα καὶ παρὰ δίκαν* [4]).

Quod superest denique par duas extremas arses dirimi iubet:

---

1) κορυφᾶς Διός, ὦ μάκαιρα Νίκα ∾ πατρίοισι νεάνιδες ἧβαι: μάκαιρα *PC*, πότνα *C*² non solita vetusta tamen manu (Wilam.). Hoc si accipis cum Hermanno Hartungio Herwerdeno, habes anapaestos (cf. vv. 470 90). — ∾ Maluerim servata genuina codicum lectione: (457) μάκαρ, cf. Alc. 992 ∾ 1003 p. 16 ad 5, atque (477) νεάνιδές ϑ' i. e. καρποτρόφοι νεάνιδές ϑ' ἧβαι τέκνων.

καρποτρόφοι] κουροτρόφοι Musgrav.; probant Herm., Hartung., Dind. Contra de Herwerden. (l. l. p. 138) laudat Badhami sententiam: ‚Sed νεάνιδες ἧβαι τέκνων periphrasis est pro ipsis liberis, quibus κουροτρόφοι epitheton minime convenit. Leniorem correctionem praetuli καρποτρόφοις'. At ipse Badhamus posthac (ed. 1879 ³) memoriam recepit; ‚καρποτρόφοι — ait p. 81 — is not an idle epithet, but means that these children (νεάνιδες ἧβαι) will in their turn be fruitful'.

Voce καρποτρόφοι dubium esse vix potest, quin adludatur ad progeniem liberorum; cf. vv. 478 sqq., ubi de florida iuventute liberorum dicitur: ‚quippe qui — ut verbis Herwerdeni (l. c. p. 139) utar — hereditarias divitias habituri sint a parentibus, aliis liberis (suis nempe) postea tradituri'. ‚Ipsi etiam liberi erunt fecundi' supra explicavit Badhamus. Recte idem meo iudicio refutavit epitheton κουροτρόφοι ut minime conveniens; multo elegantius poetaque dignius dici arbitror καρποτρόφοι, quod epitheton vel imago exigere videtur: f r u c t i-fer iuventutis f l o s.

2) Cf. p. 17 ad 3.

3) Vide p. 26 ad 4.

4) καὶ παρὰ δόξαν coni. Herwerden. (Exerc. crit. p. 68).

Ba. 412 ∾ 27 [1]) *ἐκεῖσ᾽ ἄγε μ̄ε, Βρόμιε, Βρόμιε ∾ σοφὸν δ᾽ ἀπέχειν πραπίδα φρένα τε.*

Sequuntur II. Glyconei: Forma principalis non ita saepe occurrit: *καὶ μετάρσιος ᾖξα καὶ ∾ ἔστιν οὔτε βρέτας θεᾶς*

Alc. 963 ∾ 74 [2])	Tro. 830 [3]) ∾ 49
„ 969 ∾ 80	El. 186 ∾ 209
„ 575 ∾ 85	Io. 1236
Hipp. 64, 850	I. A. 1090
Hec. 1097	fr. 119, 2,
Andr. 501 ∾ 23	

praeeunte anacrusi brevi: *ὁρῶ δίκωπον ὁρῶ σκάφος* [4]) ∾ *ἄγει μ᾽ ἄγει μέ τις, οὐχ ὁρᾷς*

Alc. 252 ∾ 59	Tro. 289,

longa:

Cycl. 369 sq. [5]) *ὦ τλᾶμον ὅστις ἐφεστίους,*

disyllaba: *πολιόν τε δάκρυον ἐκβαλών*

H. f. 1209	Phoe. 1515 [6]).

---

1) Cf. Herm. El. d. m. p. 547. Mensuram ◡|‒◡◡|‒|◡◡◡|◡◡◡ vix suadeas coll. p. 4. — Hartungius (Dind. ed. Po. sc. gr. 1869[5]) suspicatur: ἐκεῖσ᾽ ἄγε μ᾽ ὦ Βρόμιε ∾ σοφὸν δ᾽ ἀπέχειν πραπίδα, cf. tamen de μ̄ε producto p. 9 ad 2.

2) ἔστιν οὔτε — ἐλθεῖν G. A. Wagner (Nauck. l. l. p. LIII)] ἐλθεῖν οὔτε — ἔστιν.

3) Perfecta responsio exsistit Hartungi mutatione: οἰωνὸς οἷ|όν τ᾽ (lege θ᾽) ὑπέρ, quae, cum cetera stropharum paria plane inter se congruant, praeferenda fortasse erit Seidlerianae (‒⏒|‒◡◡|‒◡|‒): οἷον δ᾽ ὑπὲρ | οἰωνός pro οἷον οἰωνὸς ὑπέρ.

4) ἐν λίμνᾳ del. Aldina.

5) Vv. 369 sqq. aperte laborant. Hermannus pro δωμάτων ἐφεστίους ξενικοὺς proposuit μάταν ἐφεστίους. — Praeter adiectivum ξενικοὺς (cf. 366 sq. ξενικῶν κρεῶν) expulsum volui ἱκτῆρας δόμων, dittographiam scilicet verborum δωμάτων ἐφεστίους, sic distribuens: (369) νηλής, ὦ τλᾶμον, ὅστις | (370) δωμάτων ἐφεστίους | (371 sq.) ἐκθύει κόπτων βρύκων (cf. v. 360 anap.).

Ribbeckius suasit: (368) κρεῶν κεχαρμένος βορᾷ νηλής, | (369 sq.) ὦ τλᾶμον, ὅστις ἐφεστίους | (371) ἱκτῆρας ἐκθύει δόμων κτλ.

6) Verba ᾖ◡ἐλάτας per συναλοιφὴν malui ecferri quam perferri hiatum, cf. p. 2 ad 3.

Consideremus iam pedem primum, quomodo variatus sit.

Crebro transiit in spondeum: *πλείστων ἁψάμενος λόγων* ∾ *ἐλθεῖν οὐ σφαγίων κλύει*

Alc. 964 ∾ 75 [1])
„ 986 ∾ 99
Med. 550 ∾ 61
Hipp. 65, 66, 68 [2])
„ 739 ∾ 49 [3])
„ 752 ∾ 64
Hec. 468 ∾ 77
Andr. 511 ∾ 33
Suppl. 973, 974
H. f. 355 ∾ 71
„ „ 643 ∾ 61
„ „ 650 ∾ 68
„ „ 651 ∾ 69
„ „ 652 ∾ 70
„ „ 781 ∾ 98
„ „ 785 [4]) ∾ 802
Tro. 1060 ∾ 71
„ 1063 ∾ 74
El. 117 ∾ 32
„ 118 ∾ 33
„ 120 ∾ 35
„ 123 ∾ 38
„ 171 ∾ 94
„ 436 ∾ 46
El. 455 ∾ 67
„ 484 [5])
Io. 121 ∾ 37
„ 185 ∾ 95
„ 1085 ∾ 1101
Phoe. 209 ∾ 21 [6])
„ 226, 233
„ 235
I. A. 179 ∾ 200
„ „ 1085, 1086
Ba. 154
„ 862 ∾ 82
„ 870 ∾ 90
„ 871 ∾ 91
„ 873 ∾ 93
„ 1156
Rh. 342 ∾ 51
„ 343 ∾ 52 [7])
fr. 453, 1 ∾ 10
„ 453, 2 ∾ 11
„ 856, 3
„ 959, 2
„ 959, 3.

Anacrusis huic ordini nusquam praefixa est.

Baseos spondeum consentire cum trochaeo nil est mirum: *ηὗρον οὐδέ τι φάρμακον* ∾ *ἔλθοις ἢ τὸ πρὶν ἐν βίῳ*

---

1) V. p. 30 ad 2.

2) Cf. p. 27 ad 2.

3) Versus 738 sqq. ∾ 48 sqq. sic divisit Weilius: σταλάσ|σουσ' — τάλαι|ναι ∾ χέον|ται — παροί|κοις.

4) Ἀσωπίδες ὦ Fix., Ἀσωπιάδες Herm.] ἀσωπίδες.

5) θανάτοισι· σὰν δ' L. Dind. (θανάτοις· ἦ μὰν Nauck.)] θανάτοισι κἄν.

6) γενόμαν λάτρις Nauck. (Kinkel. ed. 1871)] λάτρις ἐγενόμαν vel γενόμαν.

7) Διὸς | παῖς ∾ μελῳ/δοῦ distinxit Schmidtius

Alc. 966 ∾ 77
Hipp. 737 ∾ 47
„ 738 ∾ 48 [1])
Her. 753 ∾ 64
Andr. 506 ∾ 29
„ 510 [2]) ∾ 32
Suppl. 993 ∾ 1015 [3])
„ 995 ∾ 1017 [4])
H. f. 356 ∾ 72
El. 122 ∾ 37
„ 175 ∾ 98
„ 176 ∾ 99
Io. 120 ∾ 36
„ 188 ∾ 98
„ 206 [5]) ∾ 20
Hel. 1488 ∾ 1505
Ba. 868 ∾ 88;

bis praeterea in anacrusi responsio laeditur: *Ἔρως Ἔρως ὃ κατ' ὀμμάτων ∾ ἄλλως ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ*

Hipp. 525 ∾ 35
Or. 816 ∾ 28.

Satis saepe prima arsis distrahitur: *νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ σὺν νεκρῷ ∾ λιβὰς ἀνήλιος ἅ τάλαιν'*

Andr. 512 ∾ 34
H. f. 649 ∾ 67
El. 115 ∾ 30
„ 147 ∾ 64
„ 152, 153 [6])
„ 154, 156 [7])
„ 440 [8]) ∾ 50
Io. 1234, 1235
„ 1238, 1239
Hel. 1461 ∾ 75
Phoe. 202 ∾ 14
„ - 211 ∾ 23
„ 232, 1530 [9])
I. A. 164 ∾ 85
„ „ 543 ∾ 58
„ „ 790, 1095
Ba. 156
„ 878 ∾ 98
fr. 756.

Semel tantum hic versus instructus apparet anacrusi:

Ba. 877 ∾ 97 *τί τὸ σοφὸν ἢ τί τὸ κάλλιον.*

Basis in locum substitui iam potest iambus: *ἰακχήσατε δ' οὐρανῷ ∾ κακὸν δ' ὦ πόλις εἰ ξένους*

---

1) Cf. p. 31 ad 3.

2) χείσει δὴ Musgrav. (Pflugk.-Klotz.)] χεῖσ' ἤδη libri. Scholion in A: χεῖσο δή et χεῖσ' ἤδη (i. e. χείσῃ δή).

3) Cf. p. 18 ad 3.

4) ἡνίκ' αἰνογάμων γάμων Haupt.] ἡνίκα γάμων. — πυρᾶς Hartung.] πυρός.

5) Vide p. 18 ad 4.

6) ἀγκαλεῖ Hartung.] καλεῖ.

7) Cf. p. 13 ad 5.

8) Τρωικὰς vel Τρωίας Seidl.] τροίας.

9) λίπε codd. (λεῖπε A), Klotz., alii; cf. δεῖξον v. 1532.

Her. 752 ∾ 63	Tro. 323 ∾ 39
Suppl. 991 ∾ 1013	Hel. 524
„ 992 ∾ 1014	I. A. 212.
Tro. 322 ∾ 38	

Qui iambus respondet spondeo: *οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθά-ναις ∾ ὁρῶ*[1]) *καὶ πέλας ἄλλος αὐ-τοῦ*

Io. 184 ∾ 94	ibd. 205 ∾ 19.

A pede tribrevi nonnusquam initium capere stropham, a spondeo antistropham supra intelleximus (p. 25 sq.): *Μενέλεως ὅτι Δαρδάνου ∾ οὐκ ἐλθοῦσά ποτ'* [2]) *Ἰλίου*

Hel. 1493 ∾ 1510	Ba. 111 ∾ 26.

Nova II. Glyconei forma desinit in molossum: *οὐ γὰρ ἔνθεος ὦ κούρα ∾ ἢ πόσιν τὸν Ἐρεχθειδᾶν*

Hipp. 141 ∾ 51	I. T. 1123 ∾ 37,

cum anacrusi:

Hec. 926 ∾ 36 *λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς ∾ οὐκ ἤνυσ' Ἄρτεμιν ἁ τλάμων.*

Porro solvitur arsis ultima:

Hipp. 549 ∾ 59 *ζεύξασ' ἀπ' εἰρεσίᾳ δρομάδα ∾ βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ τοκάδα.*

Pertractatis iam formis, quae uno tantum pede genuinam speciem deposuerunt, contemplemur nunc ordines duobus simul pedibus a norma recedentes.

Utrumque trochaeum depulerunt spondei: *δίναις ἐν νοτίαις ἅλμαις ∾ εὐναία δέδεται ψυχάν*

Hipp. 150 ∾ 60	I. A. 789
Io. 118 [3]) ∾ 34	„ „ 1056 ∾ 78 [4]),

1) ὁρῶ] ἀθρῶ in textum intulit Nauckius.

2) ἐλθοῦσα Musgr. ποτ' add. Bothius] ἐλθοῦσαν . . *C* ut voculae ἐς vestigia adpareant. ἐλθοῦσ' ἐς *Γ*. an ἐλθοῦσά περ?' (Wilam.)

3) γᾶς τὰν Herm., λευκὰν L. a. Sybel.] τὰν (ῥυτὰν Fix.)

4) Νηρῄδων Heath., Markland.; Νηρῇδός τ' Herm.] νηρῇδος. Weilius vv. 1055 sqq. ∾ 77 sqq. ita formavit: εἱλισσόμεναι (del. κύκλια) | πεντήκοντα κόραι γάμους | Νηρέως ἐχόρευσαν ∾ τᾶς εὐπάτριδος | Νηρῄδων ἔθεσαν γάμον (del. πρώτας) | Πηλέως θ' ὑμεναίους. — Ceterum iam Fritzschius (Philol. vol. XII p. 85, 1857) verba Νηρέως et γάμους (1056 sq.) inter se commutavit.

sublata in basi responsione:

El. 116 ∾ 31 *κἄτεκέν με*[1]) *Κλυταιμνήστρα* ∾ *τλᾶμον σύγγονε λατρεύεις*[2]),

in sede paenultima (cf. p. 17 sq.): *τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγὰς* ∾ *χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς*

Hipp. 741 ∾ 51 Tro. 314 ∾ 31[3]).

Prioris trochaei locum spondeus, alterius in stropha vel antistropha occupavit tribrachys: *κοσμηθεῖσαν ὅταν θεοῦ* ∾ *εἰς γᾶν Ἑλλάδα δοριπόνοις*

I. A. 760 ∾ 71 Hel. 1489[4]) ∾ 1506.

Primam sedem spondeus, ultimam tenet pyrrhichius:

I. A. 579 *εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες*,

ita ut pyrrhichio respondeat *μακρά*:

I. T. 1089 ∾ 1106 *ὄρνις ἃ παρὰ πετρίνας* ∾ *ὦ πολλαὶ δακρύων λιβάδες*.

Primum in pedem tribrachys, in paenultimum irrepsit spondeus:

Ba. 138 *ἱερὸν ἐνδυτόν, ἀγρεύων*,

in utrumque pedem tribrachys: *νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερόν, εἱ-λίσσων*

Phoe. 234 I. A. 165 ∾ 86,

ita ut posterior consentiat cum trochaeo: *ἵν ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελ-φὶς* ∾ *ἀνά τε Πήλιον ἀνά τε πρύ-μνας*

El. 435 ∾ 45 Hel. 1459 ∾ 73.
„ 458 ∾ 70

Ad extremum initio et fine ordinis distracta est arsis: *ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα*

Suppl. 971 I. A. 573
El. 125[5]) „ „ 1087

---

1) κἄτεκέν με Wilam. καί μ' ἔτικτε Seidl. (eiecto κούρα)] καί μ' ἔτεκε *C* καί με τέκε C^2.

2) σύγγον' ἀλατεύεις Hartung., cf. tamen I. T. 1115 sq. παῖδ' Ἀγαμεμνονίαν λατρεύω βωμούς τε μηλοθύτους.

3) Vide p. 17 ad 4.

4) Cf. quae diximus p. 9 ad 2.

5) Cf. p. 13 ad 5.

atque sequentibus in paribus, quae tamen in exitu responsionem non curant: *παρὰ χορευομένῳ τρίποδι* ∾ *δορί τε γᾷ πατρίᾳ φέρει*

Io. 463 ∾ 83 I. A. 1054 ∾ 76.
Phoe. 208 ∾ 20

Adiungamus iam III. Glyconeos.

Simplicem formam non nisi anacrusi ornatam legimus: *ἔτλα δὲ σοῖσι μηλονόμας* ∾ *χόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν*

Alc. 572 ∾ 82 I. T. 828.

Secunda forma alterius sedis thesin produxit: *πῶς ἀπαλλάξω βιοτάν*

Hipp. 1385 fr. 11
I. A. 219, 583 „ 586, 3 [1]).
Rh. 536 ∾ 55

Semel eadem sedes perfectam responsionem omisit:

I. T. 1131 ∾ 46 *εὖ σ' Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν* ∾ *ματρὸς ἡλίκων θιάσους.*

Eundem pedem thesi carentem integrum fieri arsi trisema hisce apparet exemplis: *ματρὸς ὀργὰς ἐνέπει* ∾ *ματρός, ὦ παῖ, θυσίας*

Hel. 1340 ∾ 56 Or. 834 [2]), 1000 [3]).
„ 1341 ∾ 57

1) Pro versuum discriptione, qualis Nauckii exemplari inest, etiam Med. vv. 632 ∾ 40: μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ ∾ προςβάλοι δεινὰ Κύπρις ἀ-πτολέμους huc pertinerent, nisi insequentium versuum numeri parum essent probabiles: ◡◡ — — — ◡ — —. Minime displicet ratio Weiliana: μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων (praecedit v. dactylo-epitritus) | τόξων ἐφείης ἱμέρῳ | χρίσασ' ἄφυκτον οἰστὸν ∾ προςβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀπτολέμους δ' | εὐνὰς σεβίζουσ' ὀξύφρων | κρίνοι λέχη γυναικῶν, collatis tamen vv. 415 sqq. ∾ 26 sqq. sic distribuemus: μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων | τόξων ἐφείης | ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστὸν ∾ προςβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀπτολέμους δ' | εὐνὰς σεβίζουσ' | ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

2) οἷον libri deteriores, Weil.] οἷον οἷον (οἷον ὅγ' Herm.). — τελέσας] τλὰς ὁ τάλας Hartung. (Dind.).

3) Ἀτρέως ἱπποβότα (ἱπποβάτα)] Ἀτρέος Porson., ἱπποβώτα Dind. —

Huic versui praeponitur brevis, ita ut dactylum antecedat diiambus: *τέκνων θανόντων τίθεται*

Hec. 654 [1])	Hel. 1338 ∾ 53
H. f. 763 ∾ 72	„ 1339_a ∾ 54 [3])
„ „ 765 ∾ 74	„ 1454 ∾ 68
„ „ 766 ∾ 75	Phoe. 236, 1509
El. 460 ∾ 72 [2])	I. A. 777 sq. [4])

Longa est thesis incipiens: *οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας* ∾ *παιᾶνα μὲν Δηλιάδες*

H. f. 673 ∾ 87	I. A. 577 [5]),
Hel. 1451 ∾ 65	

longa congruens cum brevi:

Hel. 1457 ∾ 71 *γλαυκὰ δὲ Πόντου θυγάτηρ* ∾ *ὃν ἐξαμιλλησάμενος.*

An mavis metiri: – –|– ⏑⏑|–? (Versus, inter quos ordo noster collocatus est, trochaici sunt vel iambici praeter 994, 1004 sqq.)

1) Cf. p. 20 ad 4.

2) πεδί|λοισι — ἴσ|χειν ∾ περιπλεύ|ρῳ — ἔ|σπευδε distinxit Weilius.

3) ʼπύρωσας Hermann. (ἐπῶρσας Dindorf.)] ἐπύρωσας. — ἐν σοῖς Herm.] ἐν.

4) Weilius (Sept Tragédies d'Euripide 1868, p. 373) ut genitivum Τροίας (= ʽune addition explicativeʼ) bene damnavit — vel ideo quod vv. 776 sq. logaoedici potius desiderantur, cf. p. 4sq. — nec non accusativum πόλιν (= ʽla glose de πόλισμαʼ), male me iudice turbavit verborum ordinem: ʽλαιμοτόμους σπάσας κεφαλάς (–⏑⏑|–⏑|–⏑⏑|–)‖ πέρσας πόλισμα κατάκραςʼ. Malim retento ordine: λαιμοτόμους κεφαλὰς σπάσας ‖ πόλισμα πέρσας κατʼ ἄκρας.

Si admitteres Pflugkii-Klotzii mensuram, ⏑–⏑ – –⏑⏑–, addendi praeterea essent Alc. vv. 90 ∾ 102: στατίζεται (sic Herm. pro στατίζετʼ) ἀμφὶ πύλας ∾ τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων. Neque vero eiusmodi hiatum ferri licere supra diximus (p. 2 ad 3). Fertur tamen si syllaba -ται in thesi dactyli correpta exstat, ⏑|–⏑⏑|–⏑⏑|–, quod est metrum Hartungii, Dindorfii, Schmidtii. Sed obstat versus antistrophici pronomen ᾱ̔́, quod ad χαίτη vocem pertinens pro plurali numero haberi vix possit. Itaque ἃ δὴ νεκύων mutari velim in ἃ ἐν νεκύων, ita ut corripiatur vocula ἅ: στατίζεται ἀμφὶ πύλας ∾ τομαῖος, ἃ ἐν νεκύων (πένθει πίτνει); cf. Hel. 1325: ῥίπτει δʼ ἐν πένθει etc.

5) ʼΟλύμπου] Οὐλύμπου Heath.

Arsis prioris iambi non abhorret a solutione:

H. f. 639 ∾ 56 *βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων* ∾ *δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον,*

ita ut protracta incipienti thesi a paeone exordiri videatur versus noster: *τρυχόμενος οὔπω λιμένων*

Hel. 521	fr. 523.
Or. 814 ∾ 26	

Porro pes primus attribuitur spondeo: *δινᾶέν θ' ὕδωρ ποταμῶν* ∾ *εἰς αὐλὰν ποτ' ἀμφιθαλεῖς*

Cycl. 46 ∾ 60	Io. 496
Hipp. 142 ∾ 52	Phoe. 229
I. T. 1099 ∾ 1116 [1])	I. A. 217
„ „ 1101 ∾ 18 [2])	„ „ 775
„ „ 1125 ∾ 40	„ „ 787
„ „ 1244 ∾ 69 [3])	„ „ 1041 ∾ 63 [4]);

anacrusis accedit

Cycl. 51 [5]) *ὠή, ῥίψω πέτρον τάχα σου.*

---

1) οἶ|κεῖ ∾ λατρεύ|ω discripsit Ziegler (ed. 1873).

2) ἐλαί|ας ∾ ἀνάγ|καις Weil. (Ziegler).

3) Διονύ|σῳ ∾ τι|μὰν Weil. (Ziegler).

4) παῖδες Θεσσαλαὶ Heath. (Herm., Fritzschius Philol. vol. XII p. 85 sqq.)] παῖδες αἱ Θεσσαλαί. — Habemus hoc modo hanc responsionem: ‒ ⏑̄ | ⏖ ⏓ | ‒ ⏑⏑ | ‒, eamque probatam ab ipso Hermanno (Ep. d. m. § 472): ‚In secunda forma ordo ille, qui post basin est, et solutionem arseos et finalem ancipitem admittit.' (De altero exemplo, quod ibidem profert Hermannus, Or. 814 ∾ 26, cf. supra.) Non tamen comprobo, quia in Euripidis formis logaoedicis non modo conspiratio non invenitur anapaesti aliusque pedis, sed ne anapaestus quidem, exceptis nimirum eis versibus, qui anacrusi sunt praediti, veluti: ⏑⏑ ‒ ⏑⏑ ‒ ⏑ ‒. Ne in basi quidem exsistere dicitur anapaestus? Sane quidem. Sed de basi infra disseremus.

Quae cum ita sint, Fritzschio adstipulor, qui l. l. animadvertit: ‚Post alios in his G. Dindorfium ita transposui: θεῶν ἐν δαιτὶ Πιερίδες' (∾ παῖδες Θεσσαλαί· μέγα φῶς).

Alii effecerunt dactylos scribendo: Πιερίδες παρὰ (pro ἐν: Kirchh.; Weil., Dind.) δαιτὶ θεῶν ∾ παῖδα σὺ Θεσσαλίᾳ μέγα φῶς — γεννάσεις (Kirchh.) vel παῖδά σε Θεσσαλίᾳ μέγα φῶς — γεννάσειν (Weil.; Dind.).

5) Cf. ceterum p. 10 ad 1.

Eundem pedem videmus tribrevem: *ποτάμιόν τε χεῦμ' ὑδάτων* ∾ *θυγατρὸς ἁρπαγὰς δολίους*

Hel. 1304 ∾ 22	Or. 813 ∾ 25 [1])
„ 1305 ∾ 23	I. A. 216
Or. 807 ∾ 19	„ „ 551 ∾ 66
„ 808 ∾ 20	„ „ 552 ∾ 67,
„ 809 ∾ 21	

iambicum: *Ἀλέξανδρος εἰλατίναν* ∾ *κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ*

Hec. 632 ∾ 41	El. 170 ∾ 93 [3]).
Suppl. 998 ∾ 1021 [2])	

Semel baseos tribrachys responsionem iniit cum spondeo (cf. p. 25 sq.):

Hel. 1490 ∾ 1507 *Ὠρίωνά τ' ἐννύχιον* ∾ *βάλετε βαρβάρων λεχέων.*

Enarravimus adhuc eos potissimum ordines, qui vel in pede primo vel in secundo genuinam speciem mutaverunt: adnectamus, qui utramque sedem novaverunt.

Saepissime exordium sumitur a dispondeo: *πᾷ μοι γενναίων πατέρων* ∾ *σπαργῶντας μαστοὺς χάλασον*

Cycl. 41 ∾ 55	Cycl. 48 ∾ 62
„ 43 ∾ 57	„ 49 [5]), 67
„ 47 ∾ 61 [4])	„ 366

---

1) ἦλθε Herm.] ἤλυθε. Vocem ἔρις ante ἦλθε perbene inseruit Fritzschius („Diss. prima de Euripidis choris Glyconeo polyschematisto scriptis" 1856 p. 14). — ἀρ|νὸς ∾ παράνοι|α diviserunt Herm., Schmidt.; cf. 826 sq. τάλαι|να.

2) πέλας χρῶτα χρῷ Hartung.] χρῶτα χρωτὶ πέλας.

3) Secutus sum cum Kirchhoffio, Schmidtio lectionem Dindorfianam: οὐριβάτας] „οὐρειβάτας *C* ὀρειβάτας *c*" (Wilam). Cf. fr. 773, 27 οὐριβάται.

4) λείπουσα *c*] λιποῦσα.

5) ψύττα οὐ τᾶδ' οὔ οὐ τᾶδε νέμει codd. (Wilam.), unde correxit Nauckius: ψύττα, σὺ τάδ' οὔ, κοὐ τάδε νεμεῖ (νεμεῖ Matthiae), quem versum iambicum concinere vult cum v. 63. Sed Kirchhoffi supra (p. 10 ad 1) praetulimus coniecturam, qua vv. 49—54 post v. 62 iterandi sunt, ita ut a v. 63 οὐ τᾷδε Βρόμιος κτέ. incipiat epodus. —

Hec. 474 ∾ 83
„ 636 [1]) ∾ 45
Andr. 800
Suppl. 959 ∾ 67
„ 961 ∾ 69
„ 1007 ∾ 29 b
H. f. 350 ∾ 66
„ „ 784 ∾ 801
„ „ 1196 [2])
El. 172 ∾ 95
„ 180 ∾ 204
„ 185 [3]) ∾ 208
„ 188 ∾ 211
„ 702 ∾ 16
I. T. 421 [4]) ∾ 39
„ „ 1102 ∾ 19 [5])

I. T. 1126 ∾ 41 [6])
Io. 492, 1229
„ 1242
Hel. 1312 ∾ 30
„ 1316 ∾ 34
„ 1317 ∾ 35
„ (*** ∾) 36
„ 1344 ∾ 60
Phoe. 231
I. A. 220
Ba. 409 ∾ 24
„ 866 ∾ 86
„ 880 ∾ 900
fr. 773, (*** ∾) 28
„ 773, (*** ∾) 30
„ 877, 1.

Huic incipienti dispondeo in altero versu opponitur primum epitritus quartus: *Ζεὺς καὶ φέγγος ἀελίου* ∾ *σκέψαι θερμὰν ἀελίου*

El. 729 ∾ 39
I. T. 1243 ∾ 68 [7])

Hel. 1315 ∾ 33
„ 1482 ∾ 99 [8])

— —

Scripserim ψύττ', οὐ τᾶδ', οὐ τᾶδε νεμεῖ: – – | – – | – ◡◡ | –, cf. vv. 41, 43, 47 sq. (V. 63 suo tractabitur loco.)

1) Articuli ὁ ante χρυσοφαής productio (cf. p. 9 ad 2) non tam v. antistrophico commendatur, quam eo, quod ubique strenue observata est responsio.

2) ἄν γ' εἰδείης cod., Herm.] ἂν εἰδείης Kirchh., ἂν ἴδοις Elmsl.

3) καὶ πέπλων τρύχη τάδ' ἐμῶν Nauck. (Dind., Weil.)] καὶ τρ. τ. ἐμ. πέπλων.

4) πέτρας τὰς συνδρομάδας Badham.] τὰς συνδρ. πέτρας.

5) Cf. p. 37 ad 2.

6) οὐρείου Πανὸς κάλαμος ∾ ἐν νώτοις ἁμοῖς πτέρυγας Hartung. (Weil.)] κάλ. οὐρ. Π. ∾ πτέρ. ἐν νώτ. ἁμ.: ◡◡◡ | – – | – – | –. An statuemus dactylum contractum? Postmodo videbimus.

7) Cf. p. 37 ad 3.

8) Quod antecedit par, ὄμβρον λιποῦσαι χειμέριον ∾ λαμπρῶν ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισιν, responsionem satis suspectam prae se fert: – | – ◡ | – ◡◡ | – ◡◡ | ⏑. Neque enim praeter hunc alter est locus et commutatione dactyli et anacrusi insignis, neque qui commutatis

Hel. 1492 ∾ 1509 Ba. 872 ∾ 92;
I. A. 549 ∾ 64

I. T. 1242 ∾ 67 praemittitur anacrusis longa: *ἀστάκτων ματέρ' εἰς* [1]) *ὑδάτων ∾ γᾶς εὐνὰς φράζον· Γαῖα δὲ τάν.*

Tum opponitur epitritus secundus: *τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς ∾ Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων*

El. 433 ∾ 43 I. T. 437 ∾ 54 [2]),

postremo ditrochaeus: *Πᾶνα μοῦσαν ἁδύθροον ∾ κάλλιστον Μουσᾶν θεράπων*

El. 703 ∾ 17 I. T. 436 ∾ 53 [2]).

Nec non epitriti secundus et quartus inter se congruunt: *Πυθίου δενδρῶτι πέτρα ∾ ὃς γᾶς ἐξέβα θαλάμων*
H. f. 790 ∾ 807 [3]) ibd. 792 ∾ 809.

Iam primae sedis dirimitur arsis, sequentis extenditur thesis: *ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν*

Io. 495 Or. 832, 837
Or. 812 [4]) ∾ 24 I. A. 182 ∾ 203
„ 815 ∾ 27 „ „ 548 [5]) ∾ 63

---

dactylis secundi pedis spondeo respondentem praebeat in tertio spondeum, ut infra demonstrabimus. Quam numeri molestiam non praeteriisse arbitror eruditas aures Hermanni, quandoquidem hanc correctionem adhibuit: ὄμβρον χειμέριον λιποῦ|σαι ∾ λαμπρῶν οἵτ' ἄστρων ὑπ' ἀέλ|λαισι ναίετ', cui vel favent $C^2 Γ$ ‚χειμέριον λιποῦσαι' (Wilam.) et assentior, nisi quod pronomine οἳ (1499) versui 1498 praescripto lenius sic mutasse mihi videor: ὄμβον χειμέριον λιποῦ|σαι νίσσονται πρεσβυτάτᾳ ∾ οἳ λαμπρῶν ἄστρων ὑπ' ἀέλ|λαισιν ναίετ' οὐράνιοι. — In hiatu (1497 sq.): Τυνδαρίδαι, οἳ non offendes, si συνάφειαν eodem strophae loco (1480 sq.) interruptam respexeris.

1) ματέρ' εἰς Weil., Ziegler, England. (ματέρ' iam Iacobs.)] μάτηρ.

2) Vv. 435 sqq. ∾ 52 sqq. Hartungius, probante Weilio, haec effecit cola: αἶ|αν — 'Αχιλῆ|ος ∾ συνεί|ην — πατρῴ|ᾳ. — ὀνείροισι συνείην Kirchh., Fritzsch.] ὀνείρασι συμβαίην.

3) ὃς γᾶς] γᾶς ὃς Nauck. Vix est, cur invertamus verborum ordinem.

4) χρυσείας Porson.] χρυσέας. Cf. p. 38 ad 1.

5) Vide p. 9 ad 2.

I. A. 550 ∾ 65 Ba. 410 ∾ 25
„ „ 797 [1]), 1081 [2]) „ 864 ∾ 84.

Duobus locis tribrachys ille concinere iubetur cum trochaeo: *Κύπρι καλλίστα θαλάμων* ∾ *μέγα τι θηρεύειν ἀρετάν*

I. A. 553 ∾ 68 ibd. 547 [3]) ∾ 62.

Bis tantum versa est ratio, ita ut pes primus e spondeo, secundus constet e tribrevi: *λοιβαί τε νεκύων φθιμένων*

Suppl. 975 fr. 1132, 53.

Porro duorum priorum pedum arses solutae inveniuntur: *πότνια πότνι' ἐμᾶς χθονίας* ∾ *πάθεσι πάθεα δ' ἐξανύτουσ'*

Io. 1054 ∾ 66 I. A. 1037 ∾ 59
Hel. 1347 ∾ 63 „ „ 1092
I. A. 580 Ba. 874 ∾ 94;

adde fr. 856, 4: *ῥανίσι χρόα διανιζόμεναι*, ubi praegrediente anacrusi septem se excipiunt syllabae breves.

Alterum huius ordinis tribrachyn semel conspirantem indagavimus cum trochaeo:

H. f. 682 ∾ 96 *παρά τε Βρόμιον οἰνοδόταν* ∾ *Διὸς ὁ παῖς· τὸ* [4]) *δ' εὐγενίας*,

semel cum spondeo:

H. f. 683 ∾ 97 *παρά τε χέλυος ἑπτατόνου* ∾ *κλέος ὑπερβάλλων ἀρετᾷ* [5]).

Ea paria logaoedica, quae in prima sede tribrachyn et spondeum responsione consociaverunt, supra p. 25 sq. collegimus; in alia sede haec responsio praeter locum modo allatum non legitur [6]) nisi: Hipp. 147 ∾ 57 *ἀνίερος ἀθύ-*

---

1) Cf. p. 4.

2) βαλιὰν Scaliger] γ' ἀλιᾶν. Weilius praedicat ‚excellente correction'.

3) μαινολῶν Nauck. (μανιάδων Weckl., μαινομένων Reiskius; Dind.)] μαινόμεν'.

4) τὸ Nauck.] τᾶς.

5) ἀρεταῖς add. Tyrwhittus, unde Nauckius ἀρετᾷ.

6) H. f. vv. 682 ∾ 96 abierunt mutatione Nauckii; cf. ad 4.

των πελάνων τρύχει ∾ λιμένα τόνδ'[1] *εὔξεινότατον ναύταις.*

Quae iam subicitur forma ab epitrito primo exorditur: *ἀοιδαί, τὰς χρυσοκόμας*

Suppl. 976	Io. 452 ∾ 72
„ 977, 978	„ 455 ∾ 75
„ 997 ∾ 1020	„ 465 ∾ 85
H. f. 351 ∾ 67	I. A. 546 ∾ 61.

Neglexit hic versus accuratam responsionem in pede secundo: *ὅπου πεντήκοντα κορᾶν ∾ ἑλιχθεῖσα*[2] *λαιμοτόμῳ*

I. T. 427 ∾ 44	El. 438 ∾ 48[3]),
„ „ 1128 ∾ 43	

in pede initiali: *χορῶν ἔξω παρθενίων ∾ βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων*

Hel. 1313 ∾ 31	Suppl. 1006 ∾ 29_a[5]).
Suppl. 1001 ∾ 24[4])	

Et in hoc et in illo pede laesa est responsio oppositis inter se antispasto et dispondeo: *πόθῳ τᾶς ἀποιχομένας ∾ Ἰδαιᾶν Νυμφᾶν σκοπιάς*

Hel. 1306 ∾ 24	Suppl. 1005 ∾ 28[6]),

vel epitritis primo et quarto: *τάλαιν' οὐδ' ἱστᾶσα χορούς ∾ οἴμοι τοῦ καταφθιμένου*

El. 178 ∾ 201	Io. 459[7]) ∾ 79.

1) τόνδ' Herm. (El. d. m. p. 565, Ep. § 489)] τόν. — Quae traduntur, procul dubio sunt vitiosa: ∪ | ∪∪∪ | ⏗ | . . ., quia syllaba trisema solvi nequit. Quam ob causam Weilius restituit: ἄθυτος ἀνίρων. Simplicior videtur Hermanni ratio.

2) ἑλιχθεῖσα *c* Schmidt.] εἱλιχθεῖσα.

3) ἐμάστευον Paleius] χόρας μάτευσ' cod., ‚verba vel interpolata vel a librario corrupta' (Dind.).

4) V. p. 6 ad 4.

5) Cf. p. 23 ad 1.

6) Cf. ad 5.

7) Ὀλύμπου] Οὐλύμπου Badham. — Non opus est emendatione, de qua cogitavit de Herwerden. (l. c. p. 139): ‚Vereor ne monstrum alat ὡς ἕξοντες propter metrum vs. antithetici, unde, sin Οὐλύμπου, ut suspicor, bene correxit Badham., – – – – veram mensuram esse appareat. Scripserim ὡς ἑξόντων iungendum cum τέκνων'.

In basi iam tribrachys cum spondeo consentit (cf. p. 25 sq.): *ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ* ∾ *οὐ θνατοῖς ἀλλ' ἀθανάτοις*

Io. 117 ∾ 33 I. T. 1130 ∾ 45 [1]).

Ultima denique quae huc pertinet forma eo est memorabilis, quod in basi pedem tribrevem congruentem exhibet cum dactylico. De quo dactylo Hermannus (El. p. 539) hoc fecit iudicium: ‚Aeschylus nusquam dactylo illi alium pedem opposuit; eamque legem etiam Sophocles videtur observasse, nec saepe eam neglexit Euripides. — (p. 540) Quum quidam loci inveniantur, in quibus initiali illi dactylo vel spondeus vel tribrachus oppositus videatur, movit ea res Seidlerum, ut hos versus non dactylicos, sed Glyconeos et Pherecrateos esse putaret. Vide eum in libro de verss. dochm. p. 349 et ad Eurip. Iphig. Taur. 1098. Nec sane idonea caussa est, quare aliter statuamus: modo meminerimus, plerumque exaequari pedes, nec nisi in recentiore tragoedia, quam comoedia sequitur, alium pedem opponi dactylo'. Sed idem Hermannus refellit postea hanc inter dactylum aliumque pedem consociationem (Ep. p. 171): ‚In recentiore tragoedia dactylus in basi poni falso putabatur. Intellectum est enim neglectam responsionum congruentiam ab erroribus scribarum esse profectam'.

Item senserunt Rossbach. et Westphal. (l. l. p. 542 [3]), qui quae memorant exempla emendanda iudicant, emendataque hodie habes: I. T. 1092 ∾ 1109 *εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοὰν* ∾ *ὀλλυμένων* [2]) *ἐπὶ ναυσὶν ἔβα*, ibd. 1129 ∾ 44 *ἑπτατόνου κέλαδον* [3]) *λύρας* ∾ *παρθένος* [4]) *εὐδοκίμων γάμων*, Suppl. 993 ∾ 1015 *λαμπάδ'* [5]) *ὠκυθόαν νύχα* ∾ *εὐκλείας χάριν ἔνθεν ὁρ-μάσω.*

---

1) Vide p. 24.

2) ὀλλυμένων Erfurdt.] ὀλομένων.

3) ἑπτ. κέλ. Markland. (Enger in Annal. Phil. vol. 85 p. 588)] κέλ. ἑπτ.

4) παρθένος] πάρεδρος Badham., πάροχος Nauck.

5) λαμπάδ' Ribbeck. (cf. p. 18 ad 3)] λαμπάδ' ἵν'.

Contra memoriae defensor exstitit Christius (l. l. p. 520): ‚Auffälliger Weise respondirt ein solcher Tribrachys in den jüngeren Dramen des Euripides einige Mal mit einem Daktylus. Iph. Taur. 1129 ∾ 44 freilich hat Markland durch Umstellung die regelmässige Responsion hergestellt; aber es bleiben noch fünf andere Stellen übrig, in denen einem Tribrachys (oder Spondeus debuit dicere) ein Daktylus gegenübersteht.' Praeter tria illa, quae modo tractavimus, exempla provocavit ad haec: I. A. 547 ∾ 62, cui tamen et mendum inhaerere credibile est et medelam adhibuerunt viri docti: *μαινολῶν*[1]) *οἴστρων ὅθι δὴ* ∾ *μέγα φέρουσ' εἰς τὰν ἀρετάν*, ibd. 753 ∾ 64 *ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς* ∾ *Τρῶες ὅταν χάλκασπις Ἄρης*. Addendum[2]) erat proximum eiusdem fabulae par, 754 ∾ 65: *ἀνά τε ναυσὶν καὶ σὺν ὅπλοις* ∾ *πόντιος εὐπρῴροισι πλάταις*. An hoc, non illud laudare voluit Christius, *Τρῶες* vocabulum (v. 764), ut Schmidtius, bibreve intellegens? Conferas quae disseruit (l. l. p. 26 sq.) de correptione diphthongi vel litterae longae in media voce ante vocalem positae: ‚. . . Über diese Grenze hinaus verkürzten Homer und Pindar die zweite Sylbe von *ἥρωες* . . .'

Quamquam sat magna restat dubitatio, num Euripidis nomini adscribere liceat correptionem illam vocabuli *Τρῶες*, neque vero Christius ipse Hec. 913 ∾ 22: *τάλαιν' οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω* ∾ *Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα*, ubi *Τροίαν* vocem multo facilius correptam feramus, correptam accepit (p. 521).

Sed *Τρῶες* vocabulum vel per se suspicioni est obnoxium. Fritzschius enim, hoc proposito schemate: ⏓⏑⏑. . ., addit (Philol. vol. XII p. 81): ‚*Τρῶες* non metri causa,

1) μαινολῶν Nauck. (cf. p. 41 ad 3)] μαινόμεν'.

2) Extremum quod Christius enumerat exemplum, carm. popul. n. 42, non perspicio quid valeat ad nostram rem, nec caret dubitatione (cf. Poe. lyr. gr. rec. Bergk. 1882 [4] p. 672):

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
ἃν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἃν ἐκαλέσσατο τήνα.

sed idcirco suspectum est, quod vox *Τροίας* modo antecessit; recte igitur Hermannus pro *Τρῶες* h. l. *Φρύγες* correxisse videtur'.

Vides igitur iam solum unum par e tragicis reliquum: I. A. 754 ∾ 65, ac ne hoc quidem non aequavit Hermannus pro *πόντιος* substituens *ἅλιος*, probante Weilio, qui et *ἅλιος* et *Φρύγες* in textum recepit.

His, quae diximus, perpensis non facile negabis: veri esse simillimum apud Euripidem ceterosque poetas tragicos baseos dactylum ubique respondisse dactylo, nusquam alii pedi.

Tetrapodias catalecticas ut absolvamus, adiungamus duobus instructas dactylis, in primis duabus sedibus: *Ἅλιε καὶ φάος ἁμέρας* ∾ *γαῖά τε καὶ μελάθρων στέγαι*

Alc. 244 ∾ 48	Io. 504 a
H. f. 1030, 1037	„ 686 ∾ 705
„ „ 1075	Hel. 525 [4])
Tro. 1297	Or. 1392
El. 151, 155 [1])	I. A. 169 ∾ 90
„ 456 ∾ 68	„ „ 582 [5])
I. T. 1098 ∾ 1115 [2])	„ „ 759 ∾ 70
„ „ 1129 [3]) ∾ 44	„ „ 776 sq. [6]),

cum anacrusi brevi:

Alc. 224 ∾ 36 *λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ* ∾ *γυναῖκα μαραινομέναν νόσῳ*,

bibrevi: *ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος*

Phoe. 164, 146.

In sequentibus formis dactyli obtinent medium, initium trochaeus: *κοῦφον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλῆ* ∾ *ἱππότας τρέφεν Ἑλλάδι φῶς*

1) Cf. p. 13 ad 5.
2) Cf. p. 37 ad 1.
3) V. p. 43 ad 3.
4) Cf. p. 13 ad 3.
5) τῶν add. Herm.
6) Cf. p. 36 ad 4.

El. 439 ∾ 49 I. A. 791 [1]),

Hipp. 1270: ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλών,

fr. 773, (*** ∾) 49: ἐπὶ χάρματ'· εἰ δὲ [2]) τύχα τι τέκοι,

vel spondeus [3]): ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας

Hipp. 164 Alc. 89 ∾ 101,

vel tribrachys: στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων ∾ κέρασαν ἁδυβόᾳ Φρυγίων

Ba. 112 ∾ 27 I. A. 1093.

„ 115 ∾ 30

Adiciamus [4]) denique formas in molossum exeuntes [5]): Ἑλλάδι τῶν Δαναοῦ παίδων

H. f. 1019, 1033 Phoe. 192

„ „ 1185, 1187 Or. 1257 ∾ 77

„ „ 1189 Rh. 27 ∾ 45,

El. 701 ∾ 15

---

1) ῥῦμα Herm.] ἔρυμα. — ‚Εὐπλοκάμους κόμας ῥῦμα δακρυόεν τανύειν — interpretatur Hermannus (rec. I. A. 1831 p. 77) — est comas lacrimoso tractu tendere'.

Contra auctore Musgravio respondet Fritzschius (Philol. vol. XII p. 82): ‚κόμας ἔρυμα poeta καλύπτραν dicit: ‚quis mihi, inquit, patria eversa velamen, comae quasi munimentum deripiet?' Nam id ipsum hostis facit mulieres passis crinibus trahens et collo obtorto. Hermannus in ed. pro ἔρυμα male ῥῦμα coniecit.' Εὐπλοκάμου scilicet scribi iussit Fritzschius cum Musgravio, Dobraeo. — Attamen, sive εὐπλοκάμους accipis sive εὐπλοκάμου, ab Hermanni partibus sto, quia non tam de deripiendo velamine quaeritur quam de comarum tractu.

2) εἰ δέ] ἐπεὶ δὲ Blass., ut proveniant anapaesti; cf. tamen p. 20 ad 4.

3) Hunc ordinem, si ita ferat voluntas, habeas pro dactylico, ut anacrusi addita certe ducemus in anapaestis H. f. v. 883: Νυκτὸς Γοργὼν ἑκατογκεφάλοις.

4) Cum Christio (l. l. p. 522) si metiris –◡◡|–◡◡|◡◡◡|–, inserendus est hoc loco Or. v. 831: τίς νόσος ἢ τίνα δάκρυα καί. Alter eiusmodi versus non legitur.

5) Vide quid Dindorfius ad hoc metrum adnotaverit: ad H. f. vv. 1185, 1187, 1189 ‚dactylus et dochmius ⏒◡◡, –⏒◡–––' (Metra p. 260), ad El. vv. 701 ∾ 15 ‚glyconeus ⏒◡◡, ⏒◡◡–, –⏒' (p. 244), ad Rh. vv. 27 ∾ 45 ‚dactyl. c. trochaeo ⏒◡◡⏒◡◡–, ⏒–' (p. 142).

praemissa anacrusi brevi: τί μοι ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω

Andr. 841 Tro. 258, 267,

disyllaba: ὅτε νιν παρὰ θεσπεσίῳ δάφνᾳ ∾ παρέλυσε δ' ἂν Ἑλλάδος ἀλγεινούς

Andr. 296 ∾ 304 ibd. 298 ∾ 306.

Rationem nostram secuti iam tractabimus tetrapodias acatalectas unum dactylum eumque initio habentes: πότμον ἄποτμον ὦ τάλαινα

Hipp. 1144 I. A. 1083
Her. 910 ∾ 19 Rh. 360 ∾ 70
El. 462 ∾ 74 [1]) fr. 959, 4.

Bis adsciscitur syllaba brevis:

Alc. 462 ∾ 72 ἔτλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι ∾ νέᾳ προθανοῦσα φωτὸς οἴχει,

quinquies syllaba longa: ψυχαῖς χάριν οὓς ἐπιστρατεύσῃ ∾ βούταν φόνον Ἑλλὰς αἶ' ἀέξει

Hipp. 527 ∾ 37 fr. 486, 2,
„ 526 [2]) ∾ 36

bis longa opponitur brevi: μή μοί ποτε σὺν κακῷ φανείης ∾ Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν

Hipp. 528 ∾ 38 Hec. 446 ∾ 57,

saepius praemittitur duplex anacrusis: τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις ∾ χέλυν ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις

Alc. 437 ∾ 47 [3]) Med. 648 ∾ 59
„ 442 ∾ 52 Hec. 927 ∾ 37
„ 460 ∾ 70 H. f. 1080

---

1) Cf. p. 36 ad 2.

2) Pro codicum scriptura στάζεις (ὅστις στάζεις *A*) participium requiritur propter antecedentem articulum ὁ (v. 525): ἱεὶς Nauck., στάξας Weil., στάζων ego malui, quod in sec. ed. iam a Weckleinio accepisse video Weilium. — ὁ *A*] ὃς fere ceteri, vetatur tamen versu antithetico (535), neque Homerico more ὃ pro pronomine relativo haberi licet (cf. Matthiae ad Hipp. v. 525), quam notionem Dindorfius subiecit vocabulo et hoc loco et Rh. v. 693 animadvertens ad alterum versum: ‚Homerico ὃ pro ὃς utitur Euripides in Hipp. 525'.

3) Vide p. 19 ad 2.

I. T. 884	Rh. 462 ∾ 828
„ „ 1250 ∾ 75	„ 531 ∾ 50 [1])
Io. 1458	„ 900 ∾ 911
Or. 1479	„ 901 ∾ 912 [2]).

Pro primo trochaeo semel apparet spondeus:

I. A. 761 ∾ 72 *μαντόσυνοι πνεύσωσ' ἀνάγκαι* ∾ *ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν*

itemque pro secundo:

Hipp. 162 *ἁρμονίᾳ κακᾷ δύστανος.*

Semel supprimitur prima thesis trochaica:

---

1) Quattuor nominativi: παιδολέτωρ μελοποιὸς ἀηδονὶς μέριμνα vitii certe non sunt expertes. μέριμναν vel μερίμνας proposuit Heathius, recepit Dindorfius. Iam ad vocem μέριμναν bene relatum est adiectivum μελοποιός, sive comprobas μελοποιῷ — μερίμνᾳ, quod ‚coniecit Nauckius — ac μερίμνᾳ praebet *A*' (l. c. p. XXXIV), sive quod Ettigius (Commentatt. in hon. Ribbeck. 1888 p. 541 sq.): μελοποιὸν — μέριμναν (‚i. e. carmina suscitantem'), coll. fr. 781 (l. 773): μέλπει λεπτὰν ἀηδὼν ἁρμονίαν — Ἴτυν Ἴτυν πολύθρηνον.

2) ὑπό τ' Herm., ὑπὸ δ' Fix. (Dind.)] ὑπ'. — Proxima verba: Ἰλίῳ ὤλεσε μὲν σὲ κατὰ Τροίας et sensui repugnant et metro (cf. v. 901): Ἰλίῳ ὤλεσεν σέ τ' οἰκτρῶς Vater, Ἰλίῳ ὤλεσεν τὰ Τροίας | φίλτατα praeeunte Hermanno, qui Ἰλ. ὤλεσε μὲν τὰ Τρ. | φίλτατα (pro φίλτατε) scripsit, obtulit Dindorfius; ὑπό τ' (cum Hermanno) Ἰίῳ ὤλεσε μέν σε Τροία (Τροία cum Musgravio) mutavit Schmidtius (l. l. p. CDLVI). Quam ita admisit inter trochaeum et dactylum responsionem, ◡◡ | – ◡◡ | – $\overset{◡◡}{◡}$ | – ◡ | – ◡, neque admitti licuit et leniter potuit evitare (πατέρος vel ὤλεσεν σέ). — Coll. Hec. v. 922: Τροίαν Ἰλιάδ', Hec. v. 1008: Ἀθάνας Ἰλίας, Hel. v. 1164: συμφοραῖς Ἰλίοις (‚αἰλίνοις *Γ*. γρ. ἰλίοις suprascribit *C*²' Wilam. p. 56; ‚Matthiae edidit... [ἀθλίοις] ἐν συμφοραῖς Ἰλίοισιν. Sequuti sunt L. Dindorfius et Pflugkius. Non ἀθλίοις suspectum esse debebat, sed συμφοραῖς, quod metro repugnat. Posui ἐν ἀθλίοις πάθεσιν Ἰλίοισιν' Herm. rec. Hel. 1837 p. 115) — collatis dico hisce exemplis maxime mihi sic corrigere placuit: ὑπὸ δ' Ἰλίῳ (vel Ἰλίᾳ) ὤλεσεν σὲ Τροίᾳ.

Quod Dindorfius ad vocem Ἰλίῳ adnotat: ‚Syllaba ultima correpta, ut καὶ ante οἳ corripitur in v. ionico Aesch. Suppl. 1020', aptius comparentur: Med. v. 862 φόνῳ οὐ, ibd. v. 133, Her. vv. 373, 375, Andr. v. 1010.

fr. 960, 2 ἐ-σθλοῖς [1]) δὲ καθήσεσθ' [2]) ἄνολβοι.

Deinceps eae enarrandae sunt formae, quae dactylum praebent in sede altera, II. Glyconei hypercatalecti, si vis: ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις ∾ ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ

Hec. 447 ∾ 58	Io. 208 [3]) ∾ 23,
Suppl. 955 ∾ 63	

cum anacrusi longa:

Hipp. 129 ∾ 39 εὐαλίου κατέβαλλ' ὅθεν μοι ∾ κρυπτῷ πάθει θανάτου θέλουσαν.

Multo frequentius eundem versum usurpavit Euripides instructum basi spondiaca: ἐζεύξω κλισίαις ἄκοιτιν ∾ τοῖαί νιν προςεροῦσι φᾶμαι

Alc. 994 ∾ 1005	H. f. 677 ∾ 91
Med. 834 ∾ 45	El. 463 ∾ 75
Hipp. 69 [4])	I. T. 1124 ∾ 39
Her. 371, 374	Hel. 516 [5])
„ 358 ∾ 67	„ 1115 [6]) ∾ 30
„ 748 ∾ 59	I. A. 800
„ 755 ∾ 66	„ „ 1046 ∾ 69
„ 770 ∾ 77	Ba. 902, 904
„ 771 ∾ 78	„ 906
„ 894 ∾ 903	Rh. 345 ∾ 54
Hec. 631 ∾ 40	fr. 304, 3 [7])
„ 912 ∾ 21	„ 453, 3 ∾ 12.

---

1) Praegreditur tripodia iambica: κατεργά-σασθαι δοκεῖτ', ἐν ἐ-σθλοῖς.

2) καθήσεσθ'] κάθησθ' scripserit Nauckius.

3) Deest ultima syllaba.

4) Cf. p. 27 ad 2.

5) ἐφάνη 'ν Badham.] ἐφάνην (ἐφάνη Aldina).

6) πότμον Badham.] πόνον. ἐνάλοισιν idem] ἐναλίοις. — Cf. ceterum p. 24.

7) Metrum huius fragmenti laborat; legerim: v. 1 θνατοῖς (cum Dindorfio), v. 5 μεθιστάς, v. 2 θοαῖσι μὲν ναυσὶ πόρον (cf. p. 36) | πνοαὶ καθ' ἅλιον βένθος.

Anacrusis tamen non nisi ad unum par accessit:

Alc. 256 ∾ 63 τάδε τοί μ̄ε [1]) σπερχόμενος ταχύνει ∾ ὁδὸν ἃ δειλαιοτάτα προβαίνω.

Accuratam responsionem repudiaverunt duo paria: ἅτε [2]) ποντοπόρους κομίζεις ∾ κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν

Hec. 445 ∾ 56 Io. 113 ∾ 29.

Basis tribrevis nusquam reperitur; iambica, δόμοις ὡς Μενέλαος οὔπω, hisce locis:

Hel. 517 fr. 304, 5 [4]),

Hec. 913 ∾ 22 [3])

relinquitur

Hel. 1301 ∾ 19 [5]), quod par ideo mentione dignum est, quia dactylum excepit tribrachys: ὀρεία ποτὲ δρομάδι κώλῳ ∾ δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων.

Iam nil impedit, quominus accedamus ad III. Glyconeos — ut ita dicamus — hypercatalectos.

Versus principalis legitur nullus.

Prima forma protraxit baseos thesin: τόρνευ', ἕλκε, μὴ‿ἐξοδυνηθείς [6])

---

1) Cf. p. 9 ad 2.

2) ἅτε] ἅτις Barnesius praeter necessitatem, cum in aliis huius cantici paribus similes responsionis discrepantiae inveniantur.

3) Schmidtii est mensura, qui Τροίαν vocabulo pro iambo accepto perfectum elicuit metrorum concentum. Verum tamen correptio vocis illius habet aliquid dubitationis, quia alterum exemplum vix proferas — nisi incertum: I. A. v. 1527 καὶ δολόεντα Τροίας ἕδη — atque in eo, quod sequitur, stropharum pari eodem modo praeter clausulae thesin initialem (vv. 932 ∾ 42) ceteros versus accurate inter se consentientes poeta panxerit; nec non spondeo Τροίαν metiuntur Dindorfius, Pflugkius, Christius (cf. p. 44).

4) Cf. p. 49 ad 7.

5) Inspice Hermanni Ep. § 482.

6) Tradita est forma non ita probabilis: τόρνευ' ἕλκε, μή σ' ἐξοδυνηθείς. Hermannus μή σ' immutavit in μὴ δέ σ'. Simplicius proscripsimus σ' illatum fortasse ad tollendum hiatum. — De synaloepha cf. ibd. v. 617 μαινομένου 'ξελέτω, de primi pedis spondeo p. 37.

Cycl. 661 Tro. 1086 [1]) ∾ 1104,
secunda distraxit baseos arsin:

I. A. 1284 *νιφόβολον Φρυγῶν νάπος Ἴδας τ'*,

cui simillima adicitur tertia, nisi quod adsumpsit anacrusin:

Ba. 876 ∾ 96 *σκιαροκόμοιο τ'* [2]) *ἔρνεσιν ὕλας* ∾ *νόμιμον ἀεὶ φύσει τε πεφυκός*,

quarta diremit sedem alteram:

Ba. 1174 ∾ 90 *** [3]) *νέον λίν* ∾ *σοφὸς σοφὸς ἀνέπηλ'* [4]) *ἐπὶ θῆρα*,

quinta et hanc et sedem initialem:

Or. 842 *σφάγιον ἔθετο ματέρα πατρῷ-ων*,

ultima denique forma dactylo praemisit diiambum, cuius prior brevis in stropha extenditur:

Io. 1074 ∾ 90 *αἰσχύνομαι τὸν πολύυμνον* ∾ *ὁρᾶθ' ὅσοι δυςκελάδοισιν*.

Iam eae nobis occurrunt tetrapodiae acatalectae, quae plures adsciverunt dactylos.

Duo iique initio ordinis leguntur dactyli his locis: *μήτε πατρῷον ἵκοιτ' ἐς οἶκον*

Hec. 951
H. f. 381 ∾ 95
Io. 1049 ∾ 62
El. 486
„ 1226 ∾ 32.

Bis antecedit dactylos syllaba longa:

Alc. 436 ∾ 46 *χαίρουσά μοι εἰν Ἀίδα δόμοισιν* ∾ *μέλψουσι καθ' ἑπτάτονόν τ' ὀρείαν*,

quinquies bibrevis: *ὅρον ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν* ∾ *τὸ γὰρ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ*

Alc. 592 ∾ 601
Andr. 864
Io. 1075 ∾ 91.

---

1) De producta syllaba prima ἀίσσον verbi cf. p. 24 ad 1.

2) σκιαροκόμοιο τ' coni. Nauck.] σκιαροκόμου θ' (σκιαροκόμου τ' ἐν Ald.).

3) Lacunam post βρόχων (v. 1173) indicavit Canter.

4) σοφὸς σοφός] σοφὸς σοφῶς Brunckius. ἀνέπηλ' Dind.] ἀνέπηλεν.

Porro dactyli medium ordinem obtinent, praegresso trochaeo cum anacrusi brevi: *τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον*

Med. 206 Phoe. 128,

longa:

El. 700 ∾ 14 [1]) *Ἀργηίων ὀρέων ποτὲ κληδὼν ∾ χρυσήλατοι σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ,*

spondeo cum anacrusi:

El. 864 ∾ 78 *κασίγνητος σέθεν· ἀλλ' ἐπάειδε ∾ δικαίως τούσδ' ἀδίκους καθελόντες,*

pede tribrevi:

fr. 755 *ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον,*

pede iambico:

fr. 814, 2 *φθονεῖσθαι δὲ θέλοιμ' ἂν ἐπ' ἐσθλοῖς.*

Restat, ut adscribantur ea exempla, in quibus dactyli trium primorum pedum potiti sunt spatio: *ἐν γένει ὦ κόρος ἀξιόθρηνος ∾ σοὶ πότμον ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τόδ'*

Alc. 904 ∾ 27 fr. 27, 1,
Andr. 834 ∾ 38

cum duplici anacrusi: *τότε μὲν περισαμότατος καὶ ἄπιστος*

H. f. 1017 Hel. 692
I. T. 886 Or. 1363 ∾ 1547.

Tetrapodiis iam absolutis disputemus de pentapodiis catalecticis, quae unum tantum pedem dactylis concedunt.

Ac primum quidem contemplemur pentapodias primo in pede dactylo instructas.

Genuinam formam non nisi anacrusi praeditam indagavimus: *συνέκυρσ' ἀδόκητος ἡδονά; πόθεν*

Io. 1448 Rh. 250 ∾ 60,

quam apte subsequuntur ei loci, qui thesi oppressa *τονῇ* explent sedem alteram:

H. f. 1050 *ὑπνώδεά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε,*

---

1) Cf. p. 4 ad 3.

Cycl. 656 *γενναιότατ' ὠθεῖτε σπεύδετε,*
itemque sedem tertiam: *καὶ δολόεντα Τροίας ἕδη*
I. A. 1527 [1] Io. 1058 ∾ 71 [2]).

Novo in ordine pedem antepaenultimum occupavit spondeus: *ἀδύτων ἐπιβὰς κτάνεν ματρὸς φονεὺς* ∾ *διέβα δὲ Φρυγῶν πρὸς εὐκάρπους γύας*
Andr. 1035 ∾ 45 [3]) I. T. 1246 ∾ 71 [4]),
I. T. 1245 ∾ 70

in proximo ordine pedem paenultimum: *χειρὸς ἄποινα σᾷ φέροις* [5]) *λόγχᾳ* ∾ *ζῶντα πόρευσον· οὐ παραιτοῦμαι*
Rh. 466 ∾ 832 H. f. 1024 [6]).

Duae, quae supersunt, formae priorem partem esse voluerunt choriambum, posteriorem solutam penthemimeren trochaicam:

Hipp. 1108 ∾ 16 *ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται* ∾ *ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον,*

Io. 1077 ∾ 93 *ὄψεται ἐννύχιος ἄυπνος ὢν* ∾ *Κύπριδος ἀθέμιτας* [7]) *ἀνοσίους.*

---

1) Vide p. 50 ad 3.

2) De divisione loci cf. p. 14 ad 4.

3) κτάνεν — πρὸς Herm.; alii] κτεάνων — καὶ πρός (ἔκτανεν — καὶ πρὸς Heath.; Schmidt.)

4) Cf. p. 19.

5) ἄποινα σᾷ φέροις Hartung.; Dind. (vel λάβοις)] ἀποινάσοιο.

6) Dochmiis praecedentibus dimetrum dochmiacum nonnulli fecerunt hunc versum inserto cum Kirchhoffio σᾷ pronomine ante μοίρᾳ vocem; tutati sumus cum Hermanno memoriam, quoniam plures per hoc canticum dispersi inveniuntur logaoedi, cf. vv. 1017, 1037, 1069, 1075 sq., 1080.

7) Si modo ἀθέμιτας legis cum C^2 (Hartung., Dind., Herm. etc.) pro ἀθεμίτους *PC* (cf. Wilam.) nec producere dubitas primam eiusdem adiectivi syllabam. Non dubitavit Schmidtius; nec protrahi posse negavit Dindorfius (Metra p. 222): 'Videndum ne producta adiectivi ἀθέμιτας syllaba prima, quod saepissime factum est in adiectivo ἀκάματος et in ἀπαράμυθος semel sibi permisit Aeschylus, versus sic sit metiendus etc.', nec ipse abnuerim. — Conferas α litteram rarissime productam verborum αἴσσω, ἀείδω (p. 24 ad 1), εὐθαλής (p. 23 ad 1)

Deinde aggregentur ii versus, quibus dactylus inest in sede altera.

Prima et ultima thesis producuntur: *τάκου δυρομένα σὸν εὐνάταν ∾ πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται*

Med. 159 [1]) ∾ 84_a Io. 1060 ∾ 73,

bis vel omnes praeter dactyli theses:

Med. 158 ∾ 83 *Ζεύς σοι σύνδικος ἔσται* [2]). *μὴ λίαν ∾ σπεῦσον πρίν τι κακῶσαι τοὺς εἴσω.*

---

et longam vocis ἀθάνατος initialem syllabam. Praeterea ἀθέμιτας vocabulo excusationem quandam contineri arbitror crebritate brevium syllabarum, quibus versus noster insignis est.

Productionem si tamen recusas, haud scio an acquiescas coniectura Hartungi: ἐννύχιος ἄυπνος ὄψεται ∾ Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους, iambos videlicet efficientis (ed. 1850 p. 181): ⏒⏖|⏑⏖|⏑⏖|⏑–. Adstipulantur Dindorfius (Poe. sc. gr.), de Herwerdenus (l. l. p. 46; lege ἐννύχιος ἄυπνος pro ἄυπν. ἐνν.).

Quae proposuit Badhamus (ed. 1879 [3]): ὄψεται νύχιος ἄυπνος ὤν ∾ Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους, si mensus est –⏑|⏖|⏑⏑⏑|⏑⏑⏑|–, refutabis, quod dissolvere cogitur μακρὰν trisemam, si productione illa admissa ⏖⏑|–|⏑⏑⏑|⏑⏑⏑|–, supervacaneam iudicabis mutationem, quia melius congruunt, quae nos scripsimus.

Hermannus denique (rec. 1827 p. 110): 'Verba ὄψεται ἐννύχιος ἄυπνος ὤν — inquit — omni numero carent. Non potest dubitari quin hic versus iambicus sit, ut qui praecedit: idque monstrat etiam antistropha: nam ἀθέμιτος (l. ἀθέμιτας) productam primam syllabam neque habet neque potest habere', quamobrem voluit: ἐννύχιος ὄψετ' ἄυπνος ὤν. Neque vero omni numero carere verba illa verum est — cf. H. f. v. 1050, Cycl. v. 656 (p. 53), Hipp. vv. 1108 ∾ 16 (p. 53), cf. infra pentapodias acatal. — neque productio est inaudita, ut supra explicavimus.

1) εὐνάταν Tyrwhittus coniect. in Aesch., Eur., Aristoph. p. 29] εὐνέταν.

2) σύνδικος ἔσται Nauck., quocum consentiunt Weil., Barthold.] τόδε (τάδε) συνδικήσει. — Quae produntur — Bartholdi profero causas ('Krit. Bemerkungen z. d. Prologscenen u. d. Parodos d. Medea', Progr. Altona. 1885 p. 8 sqq.) — profecta manifesto videntur a commentatore; τόδε irrepsit e v. 157; mutatione illa v. 158 congruens fit cum v. antithetico, qui ipse minime est suspectus.

Hermannus (El. p. 532) voluit σπεῦσον δὲ pro σπεῦσον (v. 183),

Porro prima arsis dirimitur, pedis tertii thesis supprimitur:

Tro. 1289 [1]) πάτερ ἀνάξια τᾶς Δαρδάνου.

Ab arsi denique soluta incipiens exit versus noster in molossum:

I. T. 1093 ∾ 1110 ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς ∾ πολεμίων ἐρετμοῖσι καὶ λόγχαις.

Tum dactylus irrepsit in medium ordinem, quem in prima forma praegreditur epitritus: ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα μό-χθων ∾ μὴ φίλους τιμᾶν καθαρὰν ἀνοί-ξαντα

Med. 649 ∾ 60 fr. 877, 2.

In secunda forma praecedit dispondeus, sequitur molossus:

El. 174 ∾ 97 Ἥ-ραν μέλλουσιν παρθενικαὶ στείχειν ∾ σεβί-ζουσ' ἕξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ [2]),

cui versui opponitur qui in altero pede spondei loco trochaeum retinuit:

El. 434 ∾ 44 πέμπουσαι χοροὺς μετὰ Νηρῄδων ∾ μόχθους ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων,

nec non qui in pedibus altero et quarto servavit trochaeos:

Ba. 867 ∾ 87 [3]) ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς ∾ αὔξοντας σὺν μαινομένᾳ δόξᾳ.

Proxima forma memorabilis est solutis duabus prioribus sedibus:

---

ita ut dactyli inter se permutentur; idem (Adnott. ad Med. Elmsl. p. 350) alteram exposuit lectionem: σπεῦσον δέ τι πρὶν pro σπεῦσον πρίν τι.

1) Dindorfius animadvertit ad hunc locum (Metr. p. 213): ‚Versus valde perturbati et partim corrupti'.

2) Hunc ordinem fortasse ionicum existimes; cave tamen praeceps feraris in tale iudicium, cum eundem ordinem, Ba. v. 887 (cf. supra), logaoedicum coargui videas v. antistrophico, 867. — Pro ionicis ipse habuerim El. vv. 113 ∾ 28: ὢ ἔμβα ἔμβα κατακλαίουσα (cf. p. 2 ad 3).

3) Cf. p. 17 sq.

I. A. 792 *πατρίδος ὀλομένας* [1]) *ἀπολωτιεῖ*, memorabilius par subsequens, quod exordiens a pede tribrevi inque molossum exiens in secundo pede tribrachyn respondentem facit spondeo:

Hipp. 147 ∾ 57 *ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει* ∾ *λιμένα τόνδ'* [2]) *εὐξεινότατον ναύταις.*

Ultimum par initium instruxit iambo, quem excipit pes solutus:

I. T. 394 ∾ 409 *ἵν' οἶστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν* ∾ *ἔπλευσαν ἐπὶ πόντια κύματα.*

Reliquimus versuum huc spectantium classem alteram anacrusi exornatam: ἑ ν δ ε κ α σ ύ λ λ α β ο ν Ἀ λ κ α ϊ κ ό ν, quod dicunt.

A simplici forma, quae non praesto est apud Euripidem, paululum recedit:

Hec. 943 *τὰν τοῖν Διοσκόροιν Ἑλέναν κάσιν*, cui adnectas

ibd. 948 *ἐξῴκισέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος* [3]), ubi secundum pedem tenet spondeus,

Or. 1468 *φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον* [4]), ubi eundem in pedem invasit tribrachys,

Suppl. 72 ∾ 80 *διάδοχος· ἀχοῦσιν προπόλων χέρες* ∾ *πολύπονος, ὡς ἐξ ἀλιβάτου πέτρας*, quod par praeter anacrusin dactylo praemisit tribrachyn cum spondeo.

Agmen claudat:

Ba. 1155, quod exemplum incipientem thesin pro-

---

1) ὀλομένας Herm. (de Interpol. Iph. A. II p. 5 sq.); Fritzsch. (Philol. vol. XII p. 82)] οὐλομένας (ὀλλυμένας Erfurdt.)

2) Vide p. 42 ad 1.

3) Magis tamen mihi arrisit haec versuum discriptio: ἐξῴκισέν τ' — οὐ γάμος ἀλλ' ‖ ἀλάστορός τις οἰζύς:

– | – ◡ | – – | – ◡◡ | – ◡◡ | – (cf. vv. 930 ∾ 40)
◡ | – ◡ | – ◡ | – ◡ |

4) Si hoc vocabulum per synizesin (cf. p. 6 ad 3) ecfertur, ordo prodit iambicus.

traxit una cum ultima: *τὰν τοῦ δράκοντος ἐκγενέτα Πενθέως* [1]).

Postremo addi oportet eas pentapodias catalecticas, quae dactylum ferunt in extremo ordine, ita ut exitus sit choriambicus. Huiusmodi versus non ita severe esse compositos vix mirabere, quia quae choriambum antegreditur pars quasi pro longa habeatur basi, in qua formanda indulgentiam poetae identidem puto cognovimus.

Forma primitiva nusquam usus est Euripides. Praeeunte anacrusi primus versus produxit alteram thesin trochaicam:

fr. 901, 5 *ἀτὰρ θεοῦ, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας ἄγει* [2]), secundus versus exstinxit thesin tertiam:

fr. 1132, 55 *ἢ μήποτ' ὤφελ' εἰς* [3]) *ὦτα φέρειν*, a quo non multum est diversus

Cycl. 63, ubi dirimitur alter trochaeus: *οὐ τᾷδε* [4]) *Βρόμιος, οὐ τᾷδε χοροί.*

Novum ordinem misit

I. A. 1080, ubi diremptum pedem initialem spondeus insequitur: *σὲ δ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν.*

In duobus reliquis versibus choriambo praefigitur dispondeus, dispondeo

I. A. 795 sq. [5]) tribrachys: *ἔτεκε Λήδα σ' ὄρνιθι πταμένῳ,*

---

1) Πενθέως per synizesin, cf. v. 1166.

2) ἄγει] ἀεί Methner, αἱρεῖ F. G. Schmidt.

3) An mavis ἐς: — ¦ — ⏑ | — ⏑⏑ | — ⏑⏑ | —? Cf. tamen proximum versum.

4) τᾶδε utrobique codd. (Wilam.), unde scripsimus τᾷδε, ut supra v. 49 (p. 38 ad 5); cf. v. 44: οὐ τᾷδ' ὑπήνεμος αὔρα κτἑ. — De numeris comparetur similis locus, uno tamen pede ab initio brevior, H. f. vv. 639 ∾ 56: βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων etc. (p. 37). Vide ceterum p. 10 ad 1.

5) Cf. p. 4.

Io. 467 ∾ 87 [1]) iambus: *κασίγνηται Φοίβου σεμνοταται* ∾ *τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν γε τέκνων.*

Omnes, quas adhuc [2]) protulimus, pentapodiae unum

---

1) Hoc versuum par, κασίγνηται σεμναὶ τοῦ Φοίβου ∾ τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν γε τέκνων, alii aliter ad responsionem redigere conati sunt: simplicissimam rationem adhibuerunt, qui particulam γέ, quae falso in *C* deesse dicebatur, deleverunt, in his Dindorfius: ‚Baccheus et duo molossi' (Metra p. 217). Hermannus praeterea τοῦ mutavit in ϑεοῦ et transposuit v. 487 verba: ‚V. 467 ex antispasto est et dochmio compositus. — V. 487 scribendum videtur: τρ. κεδν. κήδ. τ. vel τρ. κεδν. τ. κήδ.'; vel tertiam idem obtulit medelam (rec. 1827 p. 46 sqq.).

Neutrius viri lectiones facile recipias: an remoto illo γὲ dimetrum anapaestum intelleges hypercatalectum, cum ei, de quo sermo est, stropharum pari logaoedico unus certe interpositus sit dimeter anapaestus, vv. 470 ∾ 90? Ne hoc quidem probabile videtur propter inelegantiam numeri.

Fritzschius, probante Schmidtio, sic correxit: κασίγνηται σεμνόταται Φοίβου ∾ τροφαὶ κήδειοι τεκέων κεδνῶν: non male profecto, attamen pro memoria loci, qualem praebet Wilam. (l. l. p. 22 et 24): ‚σεμναὶ Φοίβου *PC* τοῦ inserit C^2 non solita vetusta tamen manu. γε τέκνων *PC* γε del. *c*', nos concentum versuum lenius ita restituendum duximus: κασίγνηται Φοίβου σεμνόταται, in antistropha secuti memoriam.

2) I. A. v. 1298, cuius metrum logaoedicum a nonnullis putetur, paucis necesse est hic tractetur: (1295) κρῆναι Νυμφᾶν κεῖνται | (1296) λειμών τ' ἄνϑεσι ϑάλλων | (1297) χλωροῖς, οὗ ῥοδόεντα | (1298) ἄνϑε' ὑακίνϑινά τε ϑεαῖσι δρέπειν.

Schmidtii scriptura, λειμών τ' — χλωροῖς | οὗ ῥοδόενϑ' ὑακίνϑινά τ' ἄνϑεα ϑεαῖσι δρέπειν, eliciuntur dactyli. — Hermannus legit: λειμών τ' — χλοεροῖς καὶ ῥοδόεντ', adnotans ‚versus choriambicus est', ἄνϑε' — ϑεαῖς δρέπειν, ‚versus est paeonicus'. De hoc versu consentio, sed antecedentes tres versus mea sententia non debent tentari, qui optimi sint dimetri ionici. Neque igitur adstipulor Weilio, qui v. 1295 distribuit: Νυμφᾶν | κεῖνται, neque Hermanno, Schmidtio. Conferas velim Ba. vv. 150 sq.: τρυφερὸν πλόκον εἰς αἰϑέρα ῥίπτων | ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει, ubi similiter ionicum sequitur versus paeonicus:

⏑⏑ ⏗́ | ⏑⏑ ´ – | ⏑⏑ ´ – ‖ ⏘ ⏑ – | – ⏑ ⏘ | – ⏑ –.

Πλόκον recepit Weckleinius (ed. 1879) pro πλόκαμον e Burgesi coniectura, qua quam molestus abeat versus facile intellegis.

tantum dactylis concesserunt locum; attribuendi sunt ordines compluribus ornati dactylis:

duobus initio ordinis: *Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι* ∾ *τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοάς*

Med. 824 ∾ 35 Andr. 826 ∾ 30

et deleta prioris trochaei thesi:

Hipp. 1279 *τὰν Ἅλιος αἰθόμενος δέρκεται,*

in medio ordine:

I. T. 845 *ὦ Κυκλωπίδες ἑστίαι ὦ πατρίς*

et extensa thesi extrema [1]):

Or. 1465 *ἃ δ' ἀνίακχεν ἴακχεν, ὤμοι μοι.*

Adice El. 144 ∾ 61 [2]) *πάτερ, σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους* ∾ *πικρᾶς δ' ἐκ Τροΐας ὁδίου βουλᾶς*, qui versus ab iambo exordium capientes in fine accuratum concentum non curant (cf. ceterum p. 17 sq.)

Unum exemplum dactylis initio repositis in quinque desinit syllabas longas:

Rh. 461 ∾ 827 [3]) *ἀνδρῶν ἐπόρευσε σέθεν κρείσσω. πῶς μοι* ∾ *οὐ τὰς Σιμοεντιάδας πηγάς. μή μοι.*

Ultimus versus e tribus constat dactylis, molosso, anacrusi brevi:

H. f. 1208 *γενειάδα καὶ γόνυ καὶ χέρα προςπίτνων* [4]),

---

1) Cf. fr. 1132, 62: Ἀργείας Ἀκρίσιον πρὸ δόμων στείχοντ' (sic velim pro στείχοντα)

2) ἐνέπω Seidl.] ἐννέπω. Τροΐας Dind.] τροίας. ὁδίου Herm.] ὁδοῦ.

3) Cf. p. 17 ad 3.

4) Per se media προσπίτνων verbi syllaba brevis esse potest (cf. El. v. 221 etc.), atque Dindorfius versum ita metitur: ˛ . . . ⏑́ ⏑ –, dactylico-troch.' Sed in talibus ordinibus dactylicis in molossum exeuntibus syllaba paenultima nusquam anceps admissa videtur (cf. Christ. l. l. p. 228); itaque ordinem nostrum in molossum potius quam in creticum desinere iudicavi. — Eadem de causa Andr. vv. 480 ∾ 87, κατὰ πηδαλίων διδύμα πραπίδων γνώμα ∾ Μενέλα· διὰ γὰρ πυρὸς ἦλθ' ἑτέρῳ λέχει, suo iure pro λέχει in textum recepisse censeo Dindorfium λέκτρῳ, Lentingi coniecturam. Eadem de causa H. f. v. 1055 dactylicum statuerim exitum, non creticum, si modo sanus est locus:

anacrusi bibrevi [1]): *βάρος ἀντίπαλον δακρύοισιν ἁμιλλᾶται*

H. f. 1206	Phoe. 184
Io. 716	Andr. 480 ∾ 87 [2]).
„ 1442	

Transeamus ad pentapodias acatalectas unum dactylum exhibentes: in prima sede.

Simplex forma semel exstat:

Tro. 280 *ἕλκ' ὀνύχεσσι δίπτυχον παρειάν,*

anacrusi augetur:

fr. 486, 1 *δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον.*

Semel tertia producitur thesis trochaica:

Hipp. 1387 *εἴθε με κοιμίσειε τὸν δυςδαίμον',*

saepius supprimitur prima [3]): *δαμογερόντων βρέφος φονεύειν ∾ καὶ τεκέων ὀρφανοὶ γέροντες*

Andr. 300 ∾ 308	Suppl. 1131 ∾ 38
Suppl. 619 ∾ 27	„ 1145 ∾ 52.
„ 1126 ∾ 34	

Μέτρον Φαλαίκειον, quod fertur, basi spondiaca praeditum, *Γοργοῦς λαιμοτόμων ἀπὸ σταλαγμῶν ∾ εἰς ἄλλας βιότου κάτεισι μορφάς*, hisce deprehendimus locis:

Io. 1055 ∾ 67	Rh. 361 ∾ 71
„ 1478	Her. 758 ∾ 69 [4]),
Or. 833	

nec non Suppl. 962 ∾ 70, ubi spondeus ille — ut in pari

μὴ δέσμ' ἀνεγειρόμενος χαλάσας ἀπολεῖ πόλιν („ἀπολεῖ πόλιν verba interpolata aut corrupta' Nauck.).

1) Cf. Hipp. v. 165.

2) V. p. 59 ad 4.

3) Cf. p. 53.

4) V. 769 labem contraxit: „ἥσσους εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται *PC* λείπ. *C*² ἥσσονές ποτ' ἂν οὔτ' ἐμοῦ φανοῦνται ut videtur *c*'. (Wilam.). Kirchhoffius supplevit subiectum, quod sensu flagitatur quam maxime: δαίμονες, nos mendosum nec intellectum εἴτ' ἐμοῦ vel οὔτ' ἐμοῦ correximus in οὐδαμοῦ: οὔποτε θνατῶν ‖ ἥσσους δαίμονες οὐδαμοῦ φανοῦνται. — In ubertate verborum οὔποτε — οὐδαμοῦ pro Graecorum more vix credo offendi; cf. Med. vv. 853 sq.: μή, πρὸς γονάτων σε πάντως πάντῃ σ' ἱκετεύομεν, Alc. v. 213, fr. 910, 7 etc.

sequenti — responsionem iniit cum trochaeo: *πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων ἀίσσω* ∾ *χωρὶς δή τινα τῶνδ᾽ ἔχουσα μοῖραν*, Hec. 454 ∾ 65, quod exemplum notabile est soluto quarto pede strophico: *φασὶν Ἀπιδανὸν πεδία λιπαίνειν* ∾ *χρυσέᾶν ἄμπυκα τόξα τ᾽ εὐλογήσω.*

Ultima forma trochaeo et ante dactylum et post dactylum collocato in dispondeum exit:

Io. 1237 [1]) *λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνᾳ.*

Μέτρον Σαπφικὸν principalem prae se ferens speciem semel legitur:

Hipp. 1381 *ἐξορίζεται κακὸν οὐδὲ μέλλει*, crebrius duos priores trochaeos depulit spondeus: *καλλίστων ὄμβρων Διόθεν στερεῖσαι* ∾ *κτείνεις κλεινῶν συγγενέτειρ ἀδελφῶν*

El. 736 ∾ 46	Hel. 1464 ∾ 77
Io. 1051 ∾ 65	Rh. 347 ∾ 56,

quocum versu consentire iubetur qui initium facit ab epitrito quarto:

Hipp. 553 ∾ 63 *Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν* ∾ *δεινὰ γὰρ πάντᾳ γ᾽ ἐπιπνεῖ μέλισσα δ᾽*,

El. 705 ∾ 19 *χρυσέᾶν ἄρνα καλλίποκον πορεῦσαι* ∾ *χρυσέᾶς ἀρνὸς κἄπι λόχοι* [2]) *Θυέστου.*

---

1) Cf. p. 17 ad 3.

2) ⟨ὡς⟩ ἐπίλογοι plane abhorret a sensu:

Seidleri mutationem ὡς ἐστὶ λόγος et Passovii ὡς ἔτι λόγοι, assentiente Campero (ed. 1831 p. 316), reiecit Matthiae, cum utrumque praeter necessitatem additum esset, quia totam rem fama populari niti iam supra (vv. 700 sq.) commemorasset poeta nec ὡς εἰσὶ λόγοι dici soleret, sed ὡς ἐστὶ λόγος. Camper, donec veriora quis eruisset, legi interim voluit: χρυσέας ἀρνός, ἃς ἄμφι δόλοι Θυέστου i. e. de aureo agno, cuius causa doli (structi sunt) Thyestae. Nauckius (l. l. p. LXXIII) temptabat εἶτα δόλοι. Weilius (l. l. p. 627) proposuit: ὥς εἰσι λόχοι, quod interpretatur: que la naissance (λόχοι = τόκοι) de l'agneau d'or appartenait à Thyeste i. e. que chez Thyeste était né l'agneau d'or. Sed Weilius ipse in secunda editione (1879 p. 627) tacite damnavit hanc coniecturam. Accedit quod ὡς particulam non

Proxima forma arsi prima distracta thesin secundam proscripsit, ita ut a paeone incipere videatur:

fr. 1084, 2 *ἵερον ὄχθον, πόλιν Ἀφροδίτας*, cui adscribatur:

fr. 856, 1 *ἀλκυόνες, αἳ παρ᾽ ἀενάοις θαλάσσας.*

Porro dactylum praecedit tribrachys cum spondeo:

Or. 810 ∾ 22 *πάλιν ἀνῆλθ᾽ ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις* ∾ *ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι*,

antispastus:

Hipp. 547 ∾ 57 *ἄνανδρον τὸ πρὶν καὶ ἄνυμφον οἴκων* ∾ *συνειδεῖτ᾽ ἂν ἁ Κύπρις οἷον ἔρδει.*

Reliquae formae ordiuntur a diiambo: *σὺ δ᾽ ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας* ∾ *βέβακε δ᾽ ὅρκων χάρις, οὐδ᾽ ἔτ᾽ αἰδώς*

Med. 431 ∾ 39	H. f. 352 ∾ 68
Hipp. 877	„ „ 353 ∾ 69
Hel. 1452 ∾ 66	„ „ 764 ∾ 73.

Initialis iambi thesis extenditur:

Hipp. 128 ∾ 38 *τέγγουσα, θερμᾶς δ᾽ ἐπὶ νῶτα πέτρας* ∾ *Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν*, qui ordo priori opponitur:

---

genuinam esse scripturam, sed profectam ab interpolatore de Wilamowitzius testatur (l. l. p. 66).

Quae cum ita sint, κἄπι λόγοι scripserim pro ⟨ὡς⟩ ἐπίλογοι, sic locum intellegens: ‚Ut suaves cantus (scil. de agno aureo) augebantur, ita insidiae agno aureo a Thyeste paratae', genitivo χρυσέας ἀρνός — id quod vel collocatione indicatur — pendente et a μολπαὶ et a λόγοι vocabulis.

De praepositione adverbialiter dicta cf. Soph. O. R. v. 182: ἄλοχοι πολιαί τ᾽ ἔπι ματέρες (ἔπι = πρὸς ταύταις), Eur. H. f. vv. 783 sqq. etc. De λόγοι vocabulo cf. Hom. Od. IV 395: αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόγον θείοιο γέροντος. Similiter legimus Soph. O. C. vv. 1086 sqq.: παντόπτα Ζεῦ, πόροις δαμούχοις τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον.

Responsio autem ut efficeretur, Nauckius accepit v. 705 Heathii emendationem: καλλίποκον pro καλλιπλόκαμον. Cogitare fortasse liceat de adiectivo καλλίκομον (coll. I. A. vv. 1080 sq.: καλλικόμαν πλόκαμον). — Confer ceterum Attii locum, Atrei fr. 8 (Ribbeck.[2] p. 163): ‚Agnum inter pecudes aurea clarum coma.'

El. 712 ∾ 25 *χοροὶ δ' Ἀτρειδᾶν ἐγέραιρον οἴκους ∾ ἔ-χειν χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποίμναν.*

Semel denique diiambi solvitur prior arsis antistrophica:

Ba. 415 ∾ 31 *ἐκεῖ δὲ Βάκχαις θέμις ὀργιάζειν ∾ ἐνόμισε χρῆταί τε, τόδ' ἂν δεχοίμαν.*

Pentapodiae ut ad finem adducantur, supersunt quae dactylis plures sedes adsignaverunt, duas primas: *δεινὰ δὲ καὶ τάδ'· ἑλισσόμεσθ' ἐκεῖθεν*

Io. 1504 fr. 901, 1,

antecedente anacrusi brevi:

Alc. 570 ∾ 80 *σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος εὐλύρας Ἀπόλλων ∾ ἔβα δὲ λιποῦσ' Ὄθρυος νάπαν λεόντων,*

duplici: *ὄφεων ἰαχήμασι, Λύσσα μαρμαρωπός*

H. f. 884 Or. 1456.

Praegrediente basi spondiaca pedibus secundo et tertio insederunt dactyli:

Or. 1369 *Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα,*

cum anacrusi:

fr. 2 *τί σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ τόκου ὠνόμαζεν.*

In tribus primis pedibus exsistunt dactyli: *τὰν καταλαμπομέναν ζαθέαν θεράπναν ∾ ἂν πυρὸς αἰθομένα κατέλυσεν ὁρμά*

Tro. 1070 ∾ 80 Or. 1300,

anacrusi adsumpta:

fr. 369, 1 *κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις,*

H. f. 1197 *πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν.*

Sed de pentapodiis hactenus; enarrandae iam sunt h e x a p o d i a e uno instructae dactylo: in primo pede producta thesi ultima:

Tro. 282 *μυσαρῷ δολίῳ λέλογχα φωτὶ δουλεύειν,*

in pede secundo:

Or. 1457 *ἀμφὶ πορφυρέων* [1]) *πέπλων ὑπὸ σκότου,*

1) Trochaei evadunt, si verbum πορφυρέων cum Dindorfio, Schmidtio trisyllabum metiris.

Tro. 324 ∾ 40, ubi tertiam sedem longa trisema cepit, quintam tribrachys [1]): *παρθένων ἐπὶ λέκτροις ἃ νόμος ἔχει ∾ τὸν πεπρωμένον εὐνᾷ πόσιν ἐμέθεν*,

El. 143 ∾ 60, ubi absente paenultima thesi trochaica basis est iambica: *ἰακχὰν μέλος* [2]) *Ἀίδα* *** ∾ *πικρᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς σᾶς, πάτερ*, qui versus revertitur fr. 78, 3.

Postremo tertium pedem elegit dactylus:

H. f. 891 *κατάρχεται χορεύματα* [3]) *τυμπάνων ἄτερ*, e quo ordine excisa secundi trochaei thesi prodiit: *πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων* ∾ *τὸ δ' αὖ κακουργεῖν ἀσέβεια μαινόλις*

Or. 811 ∾ 23 Rh. 242 ∾ 54.

Tertia forma arsin primam habet solutam:

I. A. 793 *διὰ σέ, τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον.*

Complures dactylos sibi adiunxerunt haec exempla: duos initio hexapodiae:

Rh. 464 ∾ 830 *εἰ γὰρ ἐγὼ τόδ' ἔτ'* [4]) *ἦμαρ εἰςίδοιμ', ἄναξ* ∾ *ἢν δὲ χρόνῳ παράκαιρον ἔργον ἢ λόγον*,

H. f. 899 *οὔποτ' ἄκραντα δόμοισι Λύσσα βακχεύσει*, qui versus in fine collocavit molossum; sequuntur:

ibd. 908 *ἐπ' Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλάς, εἰς δόμους πέμπεις*,

Tro. 286 ⟨*στρέφει*⟩ [5]) *ἀντίπαλ' αὖθις ἐκεῖσε διπτύχῳ γλώσσᾳ.*

---

1) An – ∪ | – ∪∪ | ⊔ ‖ – ∪ | $\underline{\cup\cup}$ ∪ | – ?

2) V. corruptus. μέλος Matthiae] ἀοιδὰν μέλος. Desideratur creticus finalis.

3) χορεύματα (Stephanus; χόρευμα cod.) τυμπάνων ἄτερ] χορεύματ' ἄτερ τυπάνων substituit Hermannus, ut hic et v. 894 pares inter se fierent. — Stephani lectionem praetuli, quia alterum —ατ— a librario facillime potuit neglegi: χορεύμ|ατ|ατ|υμπάνων.

4) τόδε γ' Herm., τόδ' ἔτ' Dind.] τόδ'.

5) ‚Vv. 285 sq. certam medelam — ut ait Nauckius (l. l. p. XXXVI) — vix admittunt'. — Verbum quoddam requiritur ad voculam ὅς,

Dactylis in medium versum promotis idem provenit molossus:

Hec. 650 *στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν εὔροον Εὐρώταν*,

ibd. 649 *ἐπὶ δορὶ καὶ φόνῳ καὶ ἐμῶν μελάθρων λώβᾳ*,

ubi praeterea distrahitur pes primus; in duobus extremis exemplis protrahitur pes secundus:

Andr. 791 *πείθομαι καὶ σὺν Λαπίθαισί σε Κενταύροις*,

Io. 717 *λαιψηρὰ πηδᾷ νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις*.

In proxima forma anacrusin basinque spondiacam excipiunt dactyli, dactylos penthemimeres trochaica:

Tro. 271 *τί δ᾽ ἅ τοῦ χαλκεομήστορος Ἕκτορος δάμαρ*.

---

quam Scaligerum secuti Matthiae, Hartungius idcirco mutarunt in articulum ὅ. „Es ist nun nichts weiter zu ändern — inquit Hartungius (p. 129 sq.) — und die Einsetzung eines Verbums ist nicht nöthig: denn die Konstruktion ist folgende: ὁ πάντα τἀκεῖθεν ἐνθάδ᾽ ἀντίπαλα τιθέμενος, αὖθις (δὲ) ἐκεῖσε (τὰ ἐνθάδε) φίλα τιθέμενος τὰ πρότερον ἄφιλα. Dem Odysseus wird zur Schuld gegeben, dasz er erstlich die Griechen gegen die Trojaner aufgehetzt . . . habe . . ., sodann wieder Einverständnisse einzelner Trojaner mit Griechen, die sich früher grimmig gehaszt hatten, gestiftet und somit den Fall Trojas durch Verrath bewerkstelligt habe. Der Scholiast erklärt die Worte ganz übereinstimmend: τὰ μὲν ἐκεῖ διαβάλλων ἐνταῦθα ἀντίπαλα τίθησιν, αὖθις δὲ ἐκεῖ πολέμια τίθησι, δηλονότι τὰ ἐνταῦθα, τοῦτο γὰρ λείπει'. Sed primum quidem Hartungi interpretatio nimis artificiosa est et difficilis, tum nil dicit scholiasta nisi: „illa calumnians hic adversaria reddit, contra illic hostilia reddit haec', postremo displicet nominativus ὁ — τιθέμενος praemissis dativis (vv. 283 sq.). Quid multa? Sic malim scribi: ὃς πάντ᾽ ἐκεῖθεν ἐνθάδε ‖ ⟨στρέφει vel simile quod verbum⟩, ἀντίπαλ᾽ αὖθις ἐκεῖσε i. e. qui omnia illinc huc vertit, versa ratione rursus illuc, διπτύχῳ scilicet γλώσσᾳ, amica quae antea erant, ea reddens inimica (v. 287).

Bonum sic evadere vides sensum ac simplicem. Ceterum versus noster hoc modo simillimus fit versui 283, etiam par, si legis cum Aldina (Dind., Hartung., Schmidt.) δολίῳ τε pro δολίῳ. — Conferas denique Hel. vv. 1141 sqq.: δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε καὶ πάλιν ἀντιλόγοις πηδῶντ᾽ ἀνελπίστοις τύχαις, Io. vv. 1504: ἑλισσόμεσθ᾽ ἐκεῖθεν ἐνθάδε δυστυχίαισιν εὐτυχίαις τε πάλιν, Suppl. v. 413: . . . λόγοις πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλοτ᾽ ἄλλοσε στρέφει, H. f. v. 1307.

Porro tres dactyli ordinem nostrum ingressi sunt: *ὅ τε γηγενέτας δόμος οὐκέτι νύκτα δέρκεται*

Io. 1466 [1] Hel. 644 [2]),

quattuor molosso comitati:

Phoe. 792 ∾ 808 *οὐ πόδα θυρσομανῆ* [3]) *νεβρίδων μέτα δινεύεις ∾ ἅ ποτε Καδμογενῆ τετραβάμοσι χαλαῖσι* [4]).

Dixi de hexapodiis catalecticis, nunc dicam de acatalectis. Perpauci sunt ordines. Unum dactylum admiserunt:

Alc. 400 ∾ 13, deleta secunda thesi trochaica: *ὑπάκουσον ἄκουσον, ὦ μᾶτερ, ἀντιάζω ∾ ἀνόνατ' ἀνόνατ' ἐνύμφευσας οὐδὲ γήρως,*

Ba. 148 *δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων πλανάτας*, ubi ante dactylum habes antispastum, post dactylum *τονὴν* adhibitam.

In tertio ordine:

Hipp. 1142, *ἐγὼ δὲ σᾷ δυςτυχίᾳ δάκρυσι διοίσω*, basin petivit diiambus, paenultimam sedem tribrachys.

Eiusdem loci tribrachyn concinere cum trochaeo, initium intrare spondeum postremum par voluit:

Tro. 518 ∾ 38 *Ἀργείων ὀλόμαν τάλαινα δοριάλωτος ∾ κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνοιο, ναὸς ὡςεί.*

Tria paria compluribus dactylis aditum dederunt:

I. T. 402 ∾ 17 *ἔβασαν ἔβασαν ἄμικτον αἶαν, ἔνθα κούρᾳ ∾ πλάνητες ἐπ' οἶδμα πόλεις τε βαρβάρους περῶντες,*

Med. 432 ∾ 40 *μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύμας ὁρίσασα πόντου ∾ Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα,*

---

1) Arcessivi (cum Dind., Hartung., Herw., Badh.) vocabulum δέρκεται e v. sequenti, ut hic sit dimeter dochmiacus.

2) συνάγαγεν Herm. (Dind.)] συνάγαγε. Iidem numeri suppressa tamen prioris trochaei thesi redeunt Andr. 279 ἔριδῖ στυγερᾷ κεκορυθμένον εὐμορφίας: sed vox εὐμορφίας in suspicionem vocatur anapaesto metro antithetico, v. 289: παραβαλλόμεναι. Κύπρις εἷλε λόγοις δολίοις, ut εὐφυΐας potius cum Heimsoethio scribendum videatur.

3) οὐ πόδα θυρσομανῆ Musgr. (Hartung., Kinkel.)] οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ.

4) χαλαῖσι codd. (cf. Eichler. ‚De responsione Euripidea'. Diss. Lips. 1886 p. 3 sq.).

Or. 181 ∾ 204 *διοιχόμεϑ' οἰχόμεϑᾰ. κτύπον ἠγάγετ'· οὐχὶ σῖγα* ∾ *βίου τὸ πλέον μέρος ἐν στοναχαῖσί τε καὶ γόοισι.*

Reliquum est, ut quattuor proferantur heptapodiae: Tro. 275 *ἐγὼ δὲ τῷ πρόςπολος ἁ τριτοβάμονος χερί*, Suppl. 279 *ἄντομαι ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα δειλαία*,

Alc. 569 ∾ 79 *ὦ πολύξεινος καὶ ἐλεύϑερος ἀνδρὸς ἀεί ποτ' οἶκος* ∾ *σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ μελέων βαλιαί τε λύγκες*,

fr. 1132, 52 *τοῖσδε δώμασι κοιράνου ἀμφίδοξος πελάζω* [1]).

Versus, quos adhuc tractavimus, singulis omnes continebantur colis; adiciamus nunc Priapeum, cuius pedes binis colis comprehendi nemo nescit: Glyconeo et Pherecrateo.

Genuinam speciem, *αὐ-λαὶ ϑεῶν μόνον, οὐδ' ἀγυι|άτιδες ϑεραπεῖαι* ∾ *αἴ-ρει τις· ἆρ' ὃς ἐμαῖσι μυ|ϑεύεται παρὰ πήναις*, Priapeus locis praebet hisce:

Io. 186 sq. ∾ 96 sq. I. A. 773 sq., 784 sq.

Glyconei basis spondiaca est:

Andr. 513 sq. ∾ 35 sq. *ὤμοι μοι, τί πάϑω; τάλας | δῆτ' ἐγὼ σύ τε, μᾶτερ* ∾ *ὤμοι μοι, τί δ' ἐγὼ κακῶν | μῆχος ἐξανύσωμαι;*

vice versa Pherecratei basis: *αἴλινον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ | μολπᾷ Φοῖβος ἰακχεῖ* ∾ *τάν τ' ὀρεινόμον ἀγρίων | Κενταύρων ποτὲ γένναν*

H. f. 348 sq. ∾ 64 sq. Ba. 407 sq. ∾ 22 sq.,

utraque basis: *ξανϑὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας | δεινῷ χάσματι ϑηρός* ∾ *κτείνας ϑηροφόνον ϑεὰν | Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει*

H. f. 362 sq. ∾ 78 sq. I. T. 405 sq. ∾ 19 sq.
„ „ 392 sq. ∾ 406 sq. Io. 189_a sq. ∾ 99 sq.

---

1) An – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ‖ – ⏑ – – ⏑ – ⏑̄ ?

Phoe. 212 sq. ∾ 24 sq. I. A. 1096 sq.
I. A. 166 sq. ∾ 87 sq. fr. 967, 1 sq.
„ „ 751 sq. ∾ 62 sq.

Iam prior pars in basi neglexit responsionem:

Hipp. 753 sq. ∾ 65 sq. *πορθμίς, ἃ διὰ πόντιον | κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας* ∾ *ἐρώ-των δεινᾷ φρένας Ἀφροδί|τας νόσῳ κατεκλάσθη*,

itemque pars altera:

Andr. 502 sq. ∾ 24 sq. *αἱματη-ρὰς βρόχοισι κεκλημένα | πέμπομαι κατὰ γαίας* ∾ *χεῖρα καὶ δόρυ σύμμαχον | κτησαίμαν, Πριάμου παῖ*,

utraque pars:

H. f. 423 sq. ∾ 40 sq. *τὸν τρισώματον οἷσιν ἔ|κτα βοτῆρ' Ἐρυθείας* ∾ *ἀλκᾷ· νῦν δ' ἀπολείπομαι | τᾶς εὐδαίμονος ἥβας*.

In nova forma Glyconeus basin trochaicam conspirare iubet cum spondiaca, Pherecrateus orditur a spondeo: *ἀκροθίνια Λοξίᾳ | Φοινίσσας ἀπὸ νάσου* ∾ *καλλιστεύματα Λοξίᾳ Καδμείων ἔμολον γᾶν*

Phoe. 203 sq. ∾ 15 sq. Or. 817 sq. ∾ 29 sq.;

versa est ratio: *ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον | κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς* ∾ *ναύταις οὐκέθ' ὁδὸν νέμει, | σεμνὸν τέρμονα ναίων*

Hipp. 735 sq. ∾ 45 sq. H. f. 357 sq. ∾ 73 sq.
Tro. 1061 sq. ∾ 72 sq. „ „ 653 sq. ∾ 71 sq.

Iam prior versus a spondeo initium duxit, posterior a pede tribrevi [1]): *μᾶτερ, μᾶτερ, ἐγὼ δὲ σᾷ | πτέρυγι συγκαταβαίνω* ∾ *δύστανος, τί δ' ἐγὼ μόρον | παράτροπον μέλος εὕρω*

Andr. 504 sq. ∾ 26 sq. H. f. 782 sq. ∾ 99 sq.,
„ 507 sq. ∾ 30 sq.

versa vice [2]): *κύκλιον, ἔνθα κίκνος μελῳ|δὸς Μούσας θεραπεύει* ∾ *τό τε μετ' εὐτυχίαν κακοῦ|σθαι θνατοῖς βαρὺς αἰών*

I. T. 1104 sq. ∾ 21 sq. I. A. 544 sq. ∾ 59 sq.

---

1) Cf. p. 22.
2) V. p. 32.

Semel Glyconeus strophicus a spondeo, antistrophicus a trochaeo incipit, Pherecrateus a pede soluto:

I. T. 1090 sq. ∾ 1107 sq. *πόντου δειράδας, ἀλκυών,* | *ἔλεγον οἰκτρὸν ἀείδεις* ∾ *αἳ παρηίδας εἰς ἐμὰς* | *ἔπεσον, ἀνίκα πύργων.*

Altera denique basi potitus est spondeus, priore iambus [1]): *ἐγώ σοι παραβάλλομαι* | *θρήνους, ἄπτερος ὄρνις* ∾ *ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς* | *νᾶσον βάρβαρον ἦλθον*

I. T. 1094 sq. ∾ 1111 sq. Ba. 118 sq. ∾ 33 sq.
Rh. 23 sq. ∾ 41 sq. „ 404 sq. [2]) ∾ 19 sq.,

iambi syllabae brevi in extrema forma opponitur longa [3]):

Tro. 1064 sq. ∾ 75 sq. *σμύρνης αἰθερίας τε κα|πνὸν καὶ Πέργαμον ἱρὰν* ∾ *Φρυγῶν τε ζάθεοι σελᾶ|ναι συνδώδεκα πλήθει.*

Omnes hae Priapei formae profectae sunt a licentia baseos; in iis formis, quae supersunt, Pherecrateus ubique produxit thesin initialem, Glyconeus protracta sede prima distraxit tertiam [4]):

I. A. 183 sq. ∾ 204 sq. *Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν ἔριν* | *μορφᾶς ἁ Κύπρις ἔσχεν* ∾ *Λαέρτα τόκον, ἅμα δὲ Νι|ρῆ, κάλλιστον Ἀχαιῶν.*

Tribrachys hoc modo factus concinit cum trochaeo [4]):

I. A. 1038 sq. ∾ 60 sq. *συρίγγων θ' ὑπὸ καλαμοεσ|σᾶν ἔστασεν ἰακχάν* ∾ *Κενταύρων ἐπὶ δαῖτα τὰν* | *θεῶν κρατῆρά τε Βάκχου.*

Deinde Glyconeus sedes primam et tertiam diremit [5]): *δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων* | *Βακχείων Διονύσου*

Phoe. 227 sq., 237 sq.,

alterumque tribrachyn in uno pari voluit cum trochaeo consentire [5]):

---

1) Cf. p. 32 sq.
2) ἐν ᾇ Nauck. (ἵν' οἱ Heath.)] ἵνα.
3) Cf. p. 33.
4) Cf. p. 34.
5) Cf. p. 34.

Phoe. 206 sq. ∾ 18 sq. *ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις | Παρνασοῦ κατενάσθην* ∾ *ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου | πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.*

Postremo Glyconeus initialem pedem solvit et finalem[1]: *Πάρις ὁ βουκόλος ἂν ἔλαβε, | δῶρον τᾶς Ἀφροδίτας* ∾ *παρὰ δὲ Μηριόνην, Ἄρεος | ὄζον, θαῦμα βροτοῖσι·*

I. A. 180 sq. ∾ 201 sq. Ba. 910 sq.

Porro de nonnullis sermo erit versibus, qui ex ordine logaoedico constant et choriambico:

e choriambo et I. Pherecrateo:

Ba. 385 ∾ 401 *ἀνδράσι κρα|τὴρ ὕπνον ἀμφιβάλλῃ* ∾ *καὶ κακοβού|λων παρ' ἔμοιγε φωτῶν,*

e dimetro choriambico et I. Pherecrateo:

ἁ νεότας μοι φίλον· ἄ|χθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ ∾ *εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις | καὶ σοφία κατ' ἄνδρας*

H. f. 637 ∾ 55 Rh. 251 ∾ 61[2]),

e II. Glyconeo, quem choriambus sequitur:

Hipp. 740 ∾ 50[3]) *τάλαι-ναι κόραι Φαέθοντος οἴ|κτῳ δακρύων* ∾ *παροί-κοις, ἵν' ἁ βιόδωρος αὔ|ξει ζαθέα,*

e tetrapodia logaoedica et choriambo:

Alc. 594 ∾ 602 *ἱππόστασιν αἰθέρα τὰν Μολοσ|σῶν τίθεται* ∾ *ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ πάντ' ἔνε|στιν σοφίας*[4]).

In reliquis versibus praemittitur monometer choriambicus, qui duobus locis dirimitur; ordo posterior est I. Glyconeus:

El. 181 ∾ 205 *δάκρυσι νυχεύ|ω, δακρύων δέ μοι μέλει* ∾ *μέλεος ἀλαί|νων ποτὶ θῆσσαν ἑστίαν,*

---

1) Cf. p. 34.

2) Praegreditur soluta penthemimeres trochaica.

3) Vide p. 31 ad 3.

4) Vocem ἄγαμαι delevimus cum aliis, l secuti (cf. Prinz. ed. 1879.) — Qui servat, lacunam statuit in versu strophico vel ante vel post τίθεται.

II. Glyconeus incipiens a pede tribrevi inque molossum exiens[1]:

Or. 1436 φάρεα πορ|φύρεα, δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ,

II. Pherecrateus basi spondiaca instructus:

Io. 123 sq. ∾ 39 sq.[2]) πτέρυγι θοᾷ | λατρεύων τὸ κατ' ἦμαρ ∾ ὄνομα λέγω, | Φοίβου τοῦ κατὰ ναόν,

catalectica eiusdem versus forma:

Suppl. 999 ∾ 1022 χαλκεοτευ|χοῦς γένναν[3]) Καπανέως ∾ Περσεφονεί|ας ἥξω θαλάμους,

tetrapodia denique[4]) acatalecta:

I. T. 392 ∾ 407 κυάνεαι | κυάνεαι σύνοδοι θαλάσσας ∾ ἢ ῥοθίοις | εἰλατίναις δικρότοισι κώπαις.

Pauca ad ultimum verba faciam de versibus quibusdam, qui si e choriambo acatalecto et hypercatalecto (Adonio) essent compositi, hic locum haberent, meo tamen iudicio pravae debentur versuum discriptioni: Phoe. vv. 1520 ∾ 40, 1522 ∾ 42, I. A. vv. 174 ∾ 95: intellego enim ionicos.

Phoe. 1539—42 = 1519—22 (cf. Io. vv. 1240 sq.):

⏑ – – ⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – [5])

⏑ – – | ⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – ‖

I. A. 171—75 = 192—96:

⏑ – – | ⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – [6]) ‖

⏑ – – | ⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – ‖

⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – ‖ ⏑⏑ – – | ⏑⏑ – – ‖ – – – | ⏑⏑ – ⏓ [7]) ‖

---

1) Cf. p. 34.

2) Vide Herm. El. p. 546, Ep. § 494.

3) γένναν Ribbeck. in Mus. Rhen. vol. 31 p. 619 (τιμὰς Wilam.)] τε.

4) Phoe. v. 1510: τῶν προπάροιθ' εὐγενετᾶν ἕτερος ea, quam praefero, distributione transit in choriambicum, ita ut huc non pertineat:

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ –

1510 – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – (cf. v. 1516 etc.)

⏑ ⏕ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –

5) V. 1520 αἰῶ Nauck.] αἰῶνα.

6) ὡς κατιδοίμαν Herm. (ὡς ἐσιδοίμαν Elmsl.)] ὡς ἴδοιμ' ἄν.

7) Μενέλαόν θ' Weil., Fritzsch. in Philol. vol. XII p. 71] Μενέλαον.

Iam in eo est, ut disseramus de eis paribus logaoedicis, in quibus dactyli non uno eodemque loco leguntur, sed alium pedem petiverunt in stropha, alium in antistropha: d e c o m m u t a t i o n e d a c t y l o r u m. (Cf. Rossbach. et Westphal. l. l. p. 541 sq.[3], Christ. l. l. p. 522.)

E Sophocle[1]) Rossbach. et Westphal. unum eiusmodi locum attulerunt, O. C. vv. 511 ∾ 23: *ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι* ∾ *τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν*. Duos alios locos offert Christius, Phil. vv. 1082 ∾ 1103: *θερμὸν καὶ παγετῶδες ὥς σ'* ∾ *καὶ μόχθῳ λωβατός, ὃς ἤ-δη* et vv. 1124 ∾ 47: *πόντου θινὸς ἐφήμενος* ∾ *ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει*.

Sed progrediamur ad Euripidem. Paria, quae huc spectant, omnia sunt catalectica, praecipue Glyconei, nusquam tamen Glyconei primi, sed secundi et tertii. Anacrusis his non praefigitur; pes primus gaudet licentia baseos; pes secundus, si dactylus inest pedi tertio, trochaeus est vel spondeus; pes tertius, si dactylus inest pedi secundo, ubique trochaicus est, nimirum cum sedes ante dactylum positae maiore utantur libertate.

Exempla autem haec sunt[2]):

Io. 209 ∾ 24_b *λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ* ∾ *ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλόν*, Hel. 1460 ∾ 74 *αὔ-ραις λείποντες εἰναλίαις*[3]) ∾ *Λακαί-νᾳ γᾷ βούθυτον ἁμέραν*, — —|— ◡|— ◡◡|— ∾ — —|— ◡◡|— ◡|—;

H. f. 676 ∾ 90 *μὴ ζῴην μετ' ἀμουσίας* ∾ *εἱλίσσουσαι καλλίχορον*, qui ordines, — —|— ◡◡|— ◡|— ∾ — —|— —|— ◡◡|—, revertuntur:

Io. 210 ∾ 24_c El. 173 ∾ 96[4])

1) Miror de hac re plane silentium egisse Seebassium (v. p. 18 ad 1.)

2) Correcta hodie exstant: Phoe. vv. 209 ∾ 21 (p. 31 ad 6), I. T. vv. 421 ∾ 39 (p. 39 ad 4), El. vv. 170 ∾ 93 (p. 38 ad 3), ibd. vv. 185 ∾ 208 (p. 39 ad 3).

3) λείποντες εἰναλίαις Seidl., Herm.] λιπόντες ἐναλίαις.

4) ἀλλ' εὐχαῖσι θεοὺς σεβί-ζουσ' *C* (Seidl.)] εὐχαῖς fecit *C*[2] quem sequitur *Γ*. ἀλλ' εὐχαῖς τοὺς θεούς γε σεβί-ζουσ' *c*, qua ratione et

El. 184 [1]) ∾ 207 Hel. 1487 ∾ 1504;
Hel. 1481 ∾ 98 [2])

Io. 466 ∾ 86 *δύο θεαὶ δύο παρθένοι* ∾ *βασιλικῶν τ' εἶεν θαλάμων*, Phoe. 210 ∾ 22 *ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων* ∾ *ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ*, ⏑⏑⏑|–⏑⏑|–⏑|– ∾ ⏑⏑⏑|––|–⏑⏑|–;

El. 146 ∾ 63 *διέπομαι, κατὰ μὲν φίλαν* ∾ *δέξατ' οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις* [3]), ⏑⏑⏑|–⏑⏑|–⏑|– ∾ –⏑|–⏑|–⏑⏑|–;

El. 148 ∾ 65 [4]) *χέρα δὲ κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον* ∾ *Αἰγίσθου λώβαν θεμένα*, ⏑⏑⏑ –⏑⏑|–⏑|– ∾ ––|––|–⏑⏑|–;

I. T. 1097 ∾ 1114 *ποθοῦσ' Ἄρτεμιν λοχίαν* [5]) ∾ *θεᾶς ἀμφίπολον κόραν*, ⏑–|–⏑|–⏑⏑|– ∾ ⏑–|–⏑⏑|–⏑|–;

ibd. 1096 ∾ 1113 *ποθοῦσ' Ἑλλάνων ἀγόρους* ∾ *ἐν ᾇ* [5]) *τᾶς ἐλαφοκτόνου*, ⏑–|––|–⏑⏑|– ∾ ⏑–|–⏑⏑|–⏑|–.

uterque versus ad eosdem numeros redigitur et auctor cognoscitur homo satis infidus (cf. Wilam. l. l. p. 7).

1) πιναρὰν κόμαν] κόμαν πιναρὰν Nauck. (Weil.): ––|–⏑⏑|–⏑⏑|–.

2) Vide p. 39 ad 8.

3) οὐ στεφάνοις ἔπι Weilius.

4) De basium responsione cf. p. 25 sq.

5) λοχίαν Musgr.] λοχείαν, pro quo ὀλβίαν substituit Nauckius, ut idem metrum eliceret atque in antistropha. — Weilius ordinem verborum nimis violenter invertit (vv. 1096 sq. ∾ 1113 sq.): Ἑλλάνων ἀγόρους ποθοῦσ', | Ἄρτεμιν λοχίαν ποθοῦσ' ∾ ἔνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου | κούραν ἀμφίπολον θεᾶς: –⏓|–⏑⏑|–⏑|–‖–⏑⏑|–⏑⏑|–⏑|–.

Retinuimus librorum memoriam, praesertim cum vv. 1096 ∾ 1113 fere item sint formati (cf. supra), ita ut ibi quoque reiciamus et Weilii coniecturam, quam modo memoravimus, et Nauckii: ἐν ᾇ τᾶς Ἑλλανοφόνου, quocum tamen ἐν ᾇ pro ἔνθα scribimus, ut dubia illa quam maxime inter bases iambicam et trochaicam tollatur responsio. Etenim praeter hoc nullum eiusmodi exemplum apud Euripidem reperitur.

Sed e Sophocle tres locos attulit Iustus Seebass (l. l. p. 46 sq. = XVII, p. 48 = XVIII):

Phil. vv. 1125 ∾ 48 γελᾷ μου χερὶ πάλλων ∾ χῶρος οὐρεσιβώτας, ibd. vv. 1126 ∾ 49 τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν ∾ φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων, Ant. vv. 810 ∾ 28 κοὔποτ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγ|κοίτας ∾ πετραία βλάστα δάμασεν.

Facile tamen elabi vides hos locos, si scribitur Phil. v. 1125: μοῦ

Hactenus de Glyconeis, quibus addamus:

I. A. 556 ∾ 71 *καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδί-τας* ∾ *κόσμος ἔνδον*[1]) *ὁ μυριοπλη-θής*, quae tetrapodiae binos praebent dactylos, in primo et tertio pede stropha, in secundo et tertio antistropha, ita ut praeter commutationem vel diremptio dactylorum efficiatur, de qua modo videbimus.

Reliqui sunt quattuor loci:

fr. 773, 25 ∾ 33 *ὀρθρευομένα γόοις* ∾ *παγαῖς τ' ἐπ' Ὠκεανοῦ*[2]),

H. f. 791 ∾ 808 *Μουσῶν θ' Ἑλικωνίδων*[3]) *δώματα* ∾ *Πλούτωνος δῶμα λιπὼν νέρτερον*,

γελᾷ] γελᾷ μου, ibd. 1126: τὰν ἁμάν] τὰν ἐμάν — vel in antistropha: οὐ φυγᾷ μ' ἔτ' ἀπ' αὐλίων, Ant. vv. 810 ∾ 28 si metimur: –⏖|...

Ex Aeschylo denique Christius (l. l. p. 521) unum tale par deprompsit:

Sept. vv. 299 ∾ 316 ἰάπτουσι πολίταις ∾ ἐμβαλόντες ἄροισθε. Sed ne ibi quidem hanc metri discrepantiam comprobaverim. Immo, vv. 299 sq. transponi inter se iubeo:

300 ∾ 316 –⏑|–⏑⏑|–⏑||
299 ∾ 317 ⏖–|–⏑⏑|–⏖.

Vide iam quam apte utraque periodus voce πολίταις finiatur.

Nec non in praecedentium versuum par eadem basium discrepantia illata est, vv. 298 ∾ 315: τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ∾ νόσον, ῥίψοπλον ἄταν, coniectura scilicet Dindorfii, quam idcirco pravam existimo. καταρίψοπλον exhibet codex *M*, καὶ ταρίψοπλον (v supra) *m* (= man. sec.), pro quo νόσον, ῥίψοπλον restituit vir ille doctus; κῆρα, ῥίψοπλον coniecit Lowinski. (Cf. Wecklein. ed. 1885.)

Meo iure igitur statuere mihi videor: certum responsionis inter trochaeum et iambum exemplum e tragicis proferri non posse, certe non ex Euripide. — Cf. ceterum p. 25.

1) ἔνδον codd. (Klotz., Nauck., Schmidt.), quod vocabulum tamen valde est suspectum. Exaequantur versus, si ἐνὼν legis cum Musgravio, Marklando (Herm., Dind., Weil.); ἐδῶν voluit Fritzschius (Philol. vol. XII p. 77) impetu ab Hermanno accepto, qui in voce ἔνδον genitivum quendam latere suspicabatur.

2) Cf. supra Soph. O. C. vv. 511 ∾ 23.

3) Ἑλικωνίδων cod. (Pflugk.-Weckl., Herm. El. p. 567)] Ἑλικωνιάδων Barnesius (Herm. in ed., plerique editorum). Cf. supra simili-

Rh. 25 ∾ 43 [1]) *ὄτρυνον ἔγχος ἀεῖραι, ἀφύπνισον* ∾ *διιπετῇ δὲ νεῶν πυρσοῖσι σταθμά*, ubi iterum diremptos animadvertis dactylos.

Ultimus locus hexapodia est solutis primis sedibus: El. 169 ∾ 92 *ἔμολέ τις ἔμολεν γαλακτοπότας ἀνὴρ* ∾ *χρύσεά τε χάρισιν προθήματ'* [2]) *ἀγλαΐας*.

Alia quaestio eaque obiter iam tacta est de diremptione dactylorum i. e. de eis formis, in quibus dactyli alter alterum non sequuntur, sed dirempti sunt aliis pedibus.

Sophocles [3]) eiusmodi versus duos tantum composuit, Ai. 702 ∾ 15: *Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων* ∾ *κοὐδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ'*.

---

mos fragm. 773 vv. 25 ∾ 33. — Ἑλικωνιάδων lectionem si receperis, aut contractio dactyli, a qua tamen abhorrent ordines logaoedici, necesse est statuatur: – | –⏓⏓ | –⏑⏑ | – | –⏑ | –, aut metrum anapaestum: – – | ⏑⏑ – | ⏑⏑ – | –⏑⏑. Nauckii mutationem vide l. l. p. LXXXI. — Ceterum Ἑλικωνιάδων praebet de Wilam.-Moell. (Herakles erklärt 1889, II p. 28), nil praeterea adnotans, ita ut sic legi videatur in libro.

1) Hi versus legibus antitheticis obstringendi sunt: ἀεῖραι Herm.] ἀείρειν. Iam dactylum habes contractum: ⏑ | –⏑ | –⏑⏑ | –⏓⏓ | –⏑ | –, quem ut refelleret, Dindorfius voluit φάεσι pro πυρσοῖς. Simplicius malui πυρσοῖσι commutatis videlicet dactylis: ⏑ | –⏑ | –⏑⏑ | ⏓⏓⏓ | ⏓⏓⏓ | –.

2) χάρισιν Musgr.] χάρισαι. — προσθήματ' *C* (Victorius) quod leviter corrupit *Γ* πρὸς θήματ'. προθήματ' *c* (Nauck., Weil.).

Hartungi scripturam: ἔμολέ τις ἔμολέ τις ἀνὴρ γαλακτοπότας (τις post alterum ἔμολε inserit *c*) ∾ χρύσεά τε χάρισιν προσθήματ' ἀγλαΐας nec lenem ducimus nec necessariam: ⏑⏑⏑ | ⏑⏑⏑ | ⏓⏓⏓ | –⏑ | –⏑⏑ | –; optime tamen sustulit anacrusin bisyllabam (legimus apud Nauckium: ⏑⏑ | ⏑⏑⏑ | ⏑⏑⏑ | ⏓⏓⏓ | ⏓⏓⏓ | –), quam nusquam pedi soluto praecedere diximus p. 20 ad 4. Lenior procul dubio lectio est supra a nobis adhibita (sive scribis προθήματ' sive προσθήματ'): ⏑⏑⏑ | ⏑⏑⏑ | –(–)⏑ | ⏓⏓⏓ | ⏓⏓⏓ | –. Cf. ceterum Rossbach. et Westphal. l. l. p. 542[3].

3) Vide Seebass. l. l. p. 44.

Apud Euripidem haec licentia non ita raro invenitur, etsi nonnulla exempla non prorsus carent dubitatione.

Distracti autem sunt dactyli trochaeo vel spondeo saepius, ter pede tribrevi, bis denique trochaeo una cum spondeo.

His praemissis enarrentur exempla ipsa:

I. A. 556 (∾ 71)[1]) καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδί-τας,
Cycl. 365 ἀποβώμιος ἂν ἔχει[2]) θυσίαν,
Tro. 607[3]) ἐπι-λάθεται ἀλγέων ἀδάκρυτος,
H. f. 1076 πρὸς Ἐρινύσι θ' αἷμα σύγγονον ἕξει[4]),
fr. 159 χρυσεόνωτον ἀσπίδα τὰν Καπανέως[5]),
H. f. 1069 παλίντροπος ἐξεγειρόμενος[6]) στρέφεται· φέρ',
Hel. 664 ἀπέπτυσα μὲν λόγον, οἷον οἷον ἐσοίσομαι,
H. f. 889 λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποινόδικοι[7]) δίκαι.

---

1) Cf. p. 74.

2) ἔχει] fort. ἴσχει Dind., ὅδ' ἔχει Hartung.

3) Hexametri, vv. 595 sqq., (ἐρημόπολις Seidl.; Dind. — ἔρημ' ἄπολις Burges.; Hartung.] ἔρημος πόλις) excipiuntur inde a v. 604 tetrametris dactylicis, qui in nostram tetrapodiam exeunt. — Tetrametros cum ad hexametros extendere studuissent viri docti, suo iure defendit Schmidtius (l. l. p. 476). Attamen, deleta (cum Dobraeo) voce ἀδάκρυτος, in hexametrum coegit (cum Hartungio) versus 606 sq. Longius progressus est Nauckius, qui totum v. 607 ut ‚verba interpolata' proscripsit. — Dubitatione igitur hic locus minime caret, sed ne fide quidem; cf. Phoe. vv. 1493 sq. (hexam. dact.), 1495 sq. (tetram. dact.), 1497 αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ. (Vide Christ. l. a. p. 154 sq.)

4) Anapaesto brevior est ordo p. 20 allatus: ◡◡|—◡|—◡◡|—◡.

5) Melius fortasse intellegis versum trochaeo-dactylicum (χρυσεό-νωτον per synizesin); cf. p. 56 ad 4.

6) Vitatur hic versus Hermanni scriptura: ἐξανεγειρόμενος, eaque tamen incerta, cum idem adscripserit: ‚Carent hoc verbo lexica'. Cf. praeterea supra eiusdem fabulae v. 1076.

7) Hartungius, cui adstipulantur alii, pro ἀποινόδικοι reposuit ἄδικοι, dimetrum dochmiacum eliciens. — Quamquam dochmii praeeunt, tamen inserti sunt huic carmini nonnulli versus logaoedici (894, 899, 908), duo vel ordinem nostrum sequuntur (cf. p. 64 ad 3), ita ut memoriam verborum ferri liceat.

Adhuc usque inter dactylos intercessit trochaeus; spondeus[1]) interpositus est:

Or. 836 *Εὐμενίσιν θήραμα φόνῳ* itemque Or. 840, 841; I. A. 574, 576.

Adde: I. A. 1040 ∾ 62 *ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἱ καλλιπλόκαμοι ∾ μέγα δ' ἀνέκλαγον· ὦ Νηρῃὶ κόρα*,

Rh. (25 ∾) 43[2]) *διπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖσι σταθμά.*

Tribrachys intextus est dactylis:

I. A. 168 ∾ 89 *Χαλκίδα πόλιν ἐμὰν προλιποῦσ' ∾ ἀσπίδος ἔρυμα καὶ κλισίας*,

Or. 1483 *τότε δὴ τότε διαπρεπεῖς ἐγένοντο Φρύγες*,

ibd. 1501 *Μενέλαος ἀνασχόμενος ἀνόνητον ἀπό*[3]), trochaeus tandem una cum spondeo:

Ba. 87 ∾ 104 *εὐρυχόρους ἀγυιάς, τὸν Βρόμιον ∾ Μαινάδες ἀμφιβάλλονται πλοκάμοις*,

Io. 1050 ∾ 64 *καὶ μεθαμερίων, ὅδωσον δυσθανάτων ∾ οὗ νῦν ἐλπὶς ἐφαίνετ', ἢ θηκτὸν ξίφος ἤ.*

Haec habui, quae de diremptione dactylorum proferrem; accedamus nunc ad quaestionem non facile diiudicandam: sitne s o l u t i o d a c t y l i in versibus logaoedicis admissa.

Admissam eam fuisse censuerunt Hermannus (El. p. 546): ‚Solutiones vero choriambi non sunt adeo rarae'; Dindorfius, qui hic illic animadvertit (cf. Metrik p. 200): ‚Glyconeus soluta choriambi arsi'; Christius (l. l. p. 145).

Quamquam idem viri docti nonnusquam dubitanter addunt: ‚nisi hic versus iambicus est' (Herm. Ep. § 471),

1) Quod apud Christium (l. l. p. 522) commemoratur exemplum, Suppl. v. 1022: Περσεφόνας ἦξω θαλάμους, mutatione Hartungi hanc formam induit: Περσεφονείας enim exhibent libri (cf. p. 71). — De El. vv. 168 ∾ 91 cf. Eichler. l. l. p. 26 sqq.

2) Vide p. 75 ad 1.

3) Weilius adnotavit (l. l. p. 789): ‚1501 sq. n' a aucune espèce de mesure', ideoque satis audacter duos versus dochmiacos panxit. Idem damnavit ordinem 1483, alia usus versuum distributione.

‚nisi dimeter est iambicus' (Dind. l. l.), ‚in den Versen . . . kann durch jambische Messung der Schwierigkeit aus dem Wege gegangen werden' (Christ. l. l.).

Ad certiorem finem — quantum ad Sophoclem attinet — hanc quaestionem perduxisse sibi visus est Walterus Berger (De Sophoclis versibus logaoedicis et epitriticis. Diss. Bonn. 1864, p. 3 sq.), qui eiusmodi versus ad iambos revocavit. Locos enim Sophocleos (O. C. vv. 186 ∾ 205, 1447 ∾ 62, Trach. vv. 947 ∾ 50, 948 ∾ 51, 1008 ∾ 30, Ai. vv. 608 ∾ 21) ‚omnes — inquit — duplici illo modo, logaoedico vel iambico, metiri possumus, sed felici casu evenit, ut duo versus inveniantur, qui unam tantum mensuram admittunt: El. v. 209 ∾ 29, 210 ∾ 30: *οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος* ∾ *ἄνετε μ' ἄνετε παράγοροι, ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι* ∾ *τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται*. . . . Qui igitur choriambi primam solvi posse putant, eis statuendum est, Sophoclem hoc loco dactylo in basi: *οἷς θεός* et *ποίνιμα* tribrachyn: *ἄνετε* et *τάδε γάρ* in antistropha opposuisse, quod prorsus contra Sophoclis usum pugnat . . . Illi igitur versus in El. 209 sq. sine ulla dubitatione pro iambicis dimetris huius mensurae habendi sunt: ⏒ ⏑́⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –, nulla autem causa est, cur reliquos illos supra allatos ab horum analogia recedere putemus'[1]).

Nihil denique valere docet, quod Electrae illa stropha non sit logaoedica, cum reliqui versus non solum in mediis logaoedicis occurrant, sed etiam iambico metro accepto soli iambici sint in carminibus logaoedicis, quia nimirum non raro Sophocles carminibus aut prorsus aut maximam partem logaoedicis unum alterumve iambicum vel trochaicum versum admiscuerit, ad quod demonstrandum nonnulla proposuit exempla.

Revera idem fecit Euripides, cf. Ba. vv. 875 ∾ 95,

---

1) Et Seebassius et Electrae versus (l. c. p. 20 = V) et reliquos iambicis tacite adnumeravit.

El. vv. 432 ∾ 42, Hel. v. 515 (de vv. 525 sq. vide p. 13 ad 3); nec non aliorum generum ordines interiecit, cf. Io. vv. 184 ∾ 201, Suppl. vv. 990 ∾ 1012, 1002 ∾ 25; Io. vv. 470 ∾ 90; Hec. vv. 449 ∾ 60, 452 ∾ 64; I. A. v. 799 (cf. p. 4 sq.), Hel. vv. 1348 ∾ 64; ibd. vv. 1456 ∾ 70, 1462 ∾ 76 (cf. p. 9 ad 1). — Contra strophis e versibus trochaicis atque iambicis compositis insertum habes unum tantum logaoedicum, cf. Suppl. vv. 72 ∾ 80, ibd. vv. 778 ∾ 86.

Iam igitur ut apud Sophoclem ita apud Euripidem strophis logaoedicis unum alterumve alius generis intermixtum vidisti ordinem, ita ut singulares illos versus, qui duplicem mensuram admittunt, pro iambicis haberi liceat. Liceat dico, necesse tamen esse ubique numeros iambicos intellegi non dixerim.

Ceterum dactylicae baseos cum tribrevi responsionem ne Euripidi quidem concedere voluimus, sed unum duove illa exempla, de quibus agebatur (p. 43 sqq.), corrupta potius cum viris doctis duximus [1]).

Subiciamus iam locos Euripideos, qui huc spectant et omnes inter carmina aut prorsus aut maximam partem logaoedica leguntur:

Hel. 1486 ∾ 1503 *ἐπιπετόμενος ἰακχεῖ* ∾ *ῥόθια πολιὰ θαλάσσας*: ⏑⏑́⏑ | ⏑⏑́⏑ | ⏑–́ | ⏓ vel ⏑́⏑⏑ | ⏑́⏑⏑⏑ | –́⏓, qui numeri redeunt:

Ba. 107 ∾ 22 *βρύετε βρύετε χλοήρει* ∾ *Διογενέτορες ἔναυλοι*.

Novus ordo, ⏑⏑́⏑ | ⏑⏑́⏑ | ⏑–́ | ⏑–́ vel ⏑́⏑⏑ | ⏑́⏑⏑⏑ | –́⏑ | –́, exstat:

Suppl. 979 a *δάκρυσι νοτερὸν ἀεὶ πέπλων*,

El. 126 [2]) *ἄναγε πολύδακρυν ἁδονάν*,

1) Quid? quod priorem Bergeri locum effugimus vocabulo θεὸς synizesi (vide p. 6 ad 3) elato?

2) Cf. p. 13 ad 5.

Io. 497 *στάδια χλοερὰ πρὸ Παλλάδος.*

Tertium versum, ⏑ –́ | ⏑ –́⏑ | ⏑ –́ | ⏑ –́⏑ vel ⏑ –́ | –́⏑ ⏑⏑ | –́⏑ | –́⏑ [1]), indagavimus:

Ba. 414 ∾ 30 *ἐκεῖ Χάριτες, ἐκεῖ δὲ Πόθος* ∾ *τὸ πλῆθος ὅ τι τὸ φαυλότερον*

et Io. 122 ∾ 38, ubi in sede finali omissa est responsio: *παναμέριος ἅμ' ἁλίου* ∾ *τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος* [2]).

Ultimum metrum, – –́ | – –́ | ⏑ –́⏑ | ⏑ –́ vel –́ – | –́ – | –́⏑⏑⏑ | –́ [3]), praebuit:

I. A. 222 *λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς.*

Haec sunt exempla, quibus dactyli arsis soluta esse potest; theses autem eiusdem pedis — ut hoc statim moneamus — nusquam sunt contractae [4]).

Postremo fieri non postet, quin quaeramus, num Euripides i n b a s i a d h i b u e r i t a n a p a e s t u m.

‚Rarus est anapaestus' ait Hermannus El. d. m. p. 538 sq., ubi hos locos attulit:

Soph. Phil. 1089 (∾ 1110),

Eur. I. T. (1103 ∾) 20,

„ Hel. 526, quibus dubitanter adscripsit:

„ I. T. 1132 ∾ 47,

„ Suppl. 1029_a.

Inde ab Hermanno haec fere exempla usque in promptu erant viris doctis [5]), cum sermo in basin illam inciderat.

---

1) An ⏑ | –́⏑ | –́⏑⏑ | –́⏑⏑ | –́?

2) Vide dissertationis p. 71 ad 2.

3) Cf. ibd. vv. 220, 224: –́ – | –́ – | –́ ⏑⏑ | –́.

4) De I. T. vv. 1126 ∾ 41 conferas p. 39 ad 6. Ceterum retenta memoria trochaeos ibi intellegere liceat: ⏑⏑⏑ | – – | – | – – (cf. ibd. vv. 1136 ∾ 51). — De H. f. vv. 791 ∾ 808 cf. p. 74 ad 3, de Rh. vv. 25 ∾ 43 p. 75 ad 1.

5) Vel Christio (l. l. p. 518): ‚Euripides hat sich erlaubt sogar die zweite (lege: erste) Länge des Spondeus aufzulösen und so einen scheinbaren Daktylus (lege: Anapäst) zu gebrauchen . . .'

Novum exemplum nemo addidit, immo hoc illud emendatum dimitti potuit:

Soph. Phil. 1089 (∾ 1110): *τίπτ'* pro *τί ποτ'*,

Eur. Suppl. 1029a: cf. p. 23 ad 1.

Porro I. T. (1103 ∾) 20 haud dubie laborat: ‚*μεταβάλλει* etc, quod verbum — inquit Bakhuyzen.[1]) — et sententia et strophae numeri respuunt[2]). Fortasse in aliis dramatis saepius peccavit Euripides, in superstitibus ter tantum'.

Examinemus hos tres locos:

I. T. 1132 ∾ 47,

Hel. 526.

Iphigeniae Tauricae versus ipse Hermannus non sine aliqua dubitatione protulit: ‚si quidem locus ille ita scribendus est:

ἐμὲ δ' αὐτοῦ προλιποῦσα βή-
σῃ πλάταις ῥοθίοις[3])
∾ *ἐς ἁμίλλας χαρίτων χαίτας*
ἁβρόπλουτον ἐς ἔριν'[4]).

Sed aliter hodie scribitur:

ἐμὲ δ' αὐτοῦ προλιποῦ-
σα βήσει ῥοθίοις πλάταις
∾ *ἐς ἁμίλλας χαρίτων,*
ἁβροπλούτου ἔριν χλιδᾶς[5]),

1) ‚De parodia in comoediis Aristophanis etc.' (= Blaydes. ed. Ar. Ran. 1889 p. 469 sq.).

2) ‚Il me semble — ait Weilius l. l. p. 531 — que la correction μεταβάλλων δ' εὐδαιμονίαν satisferait au sens; cependant le mètre demande ἀλλάσσων pour μεταβάλλων'. In secunda editione (p. 531) idem in textum recepit: μετέβαλ' εἰ δυςδαιμονία.

3) ῥοθίοις πλάταις libri.

4) ἁβροπλούτοιο χαίτας εἰς ἔριν libri, χαίτ. ἁβρ. ἐς ἔριν c. — Ceterum crimini vertendum est Hermanno, quod ultimam post dactylum arsin solvit: nusquam enim solvitur.

5) Correctio est Dindorfii (χλιδᾶς Marklandus); cf. ad 4.

qua discriptione par ionicum[1]) efficitur et logaoedicum.

Multo magis tamen placuerunt, quae Weilius[2]) excogitavit (l. l. p. 532 sq.):

ἐμὲ δ' αὐτοῦ προλιποῦσα
βήσει ῥοθίοις πλαγαῖς
∾ *ἐς ἁμίλλας χαρίτων τε*
χαίτας θ' ἁβροπλούτοιο (|*εἰς ἔριν*),

ionicos nempe eliciens dimetros:

◡◡ ⏑́ – | ◡◡ ⏑́ ⏓ [3])
– ⏑́ ◡◡ | – ⏑́ ⏓ (cf. ibd. vv. 1127 ∾ 42).[4])

Locus cum valde sit tentatus, sequentes quoque versus accedant, quos Eichler. (l. l. p. 23 sqq.) hoc modo emendavit:

ἀέρι δ' ἱστί' ἀπὸ προτόνου κατὰ
πρῷραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδες
ναὸς ὠκυπόμπου
∾ *εἰς ἔριν ὀρνυμένα, πολυποίκιλα*
φάρεα καὶ πλοκάμους περιβαλλομένα
γέννας ἐσκίαζον.

Restat tertium exemplum, Helenae v. 526: *πόδα χριμπτόμενος εἰναλίῳ.*

Εἰναλίῳ Hermannum restituisse pro *ἐναλίῳ* supra (p. 13 ad 3) adnotavimus, ‚ut hic versus Glyconeus esset, quales Euripidi exprobravit Arist. in Ranis v. 1322: *περίβαλλ'*,

---

1) Iidem numeri exsistunt: Hel. 1456 ∾ 70, H. f. 679 sq. ∾ 93 sq., fr. 453, 9; Ba. 370 sqq. ∾ 86 sqq., 518 sqq. ∾ 37 sqq.

2) Idem postea in secunda editione (p. 532 sq.) legi iussit: ἐμὲ δ' αὐτοῦ προλιποῦ|σα πλατᾶν εἶ ῥοθίοις ∾ ἐς ἁμίλλας χαρίτων | ἁβροπλούτοιο χλιδᾶς τ', ‚parce que ῥόθιον (Herwerden l'a fait observer) est toujours substantif dans les tragiques'. Id si recte est observatum, maluerim: ἐμὲ δ' αὐτοῦ προλιποῦσα | πλατᾶν ῥοθίοις βήσει ∾ ἐς ἁμίλλας χαρίτων τε | χλιδᾶς θ' ἁβροπλούτοιο.

3) Eundem ordinem habemus: Io. 1241, I. A. 173 sq. ∾ 94 sq. (cf. p. 71), fr. 27, 4.

4) Vide p. 8 sq.

ὦ τέκνον, ὠλένας'. (Herm. rec. Hel. p. 53.) Sed ibidem πόδα vocabulum antecedenti versui nos adscribere [1]) diximus: versus enim, quem ita effecimus, in eodem cantico iterum (v. 520) reperitur. Praeterea [2]) nostram probabis versuum divisionem, quippe qua facillime tollatur pes illegitimus, qui semel tantum apud Euripidem nobis occurreret.

Sed hunc ipsum ob pedem — respondebis — Euripidem diserte irrisit Aristophanes in notissimo illo inter Aeschylum et Euripidem certamine, Ran. vv. 1322 sq.:

περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας [3]).
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον; (ΔΙΟΝ.) ὁρῶ.

Licet irriserit, verumtamen in superstitibus fabulis Euripideis certum eiusmodi versum non legi satis demonstrasse mihi videor: neque in basi neque in alia versuum logaoedicorum sede [4]) (cf. p. 37 ad 4) anapaestus invenitur.

Ceterum fugit viros doctos multo cautius quam in Elementis in Epitome (p. 170 sq.) eandem rem iudicare Hermannum: ‚Recentior tragoediae aetas videtur in basi etiam anapaestum admisisse, si antitheticus versus spondeum haberet, ut in Iphigenia Taurica 1103. 1120. In Sophoclis Philocteta autem v. 1089. 1110 non ferendus in strophico anapaestus: quare τί delevi'.

Ad finem perduximus versuum logaoedicorum formas, leges autem huc illuc per commentationem dispersas uno loco comprehendere non erit inutile.

Primum pedem patere cognovimus trochaeo, spondeo, tribracho, iambo.

---

1) Item distinxit Schmidtius.

2) Accedit quod praeter versum initialem (515) ordinibus logaoedicis hoc canticum poeta scripsit.

3) Cf. Eur. fr. 756: περίβαλ' ὦ τέκνον ὠλένας.

4) Ba. v. 150 (cf. p. 58 ad 2) vel ideo erat mutandus. — Or. vv. 814 ∾ 26 non habeo, cur cum Hermanno (Ep. § 472) metiar: –⏑ | ⏑⏑– | –⏑⏑ | – (cf. p. 37).

Dactylus ubi provenit, semper respondisse videtur dactylo, nusquam alii pedi (p. 43 sqq.), ita ut baseos vim huic pedi melius abiudicemus.

Anapaestus neque in basi (p. 80 sqq.) neque in alia ordinis sede (p. 37 ad 4) legitur.

Quattuor illi pedes, quos initio commemoravimus, ut sibi quisque ipsi respondere possunt ita alius alii: trochaeus saepissime, iambus ter decies[1]) congruit cum spondeo, rarissime[2]) — id quod mirum est — tribrachys cum trochaeo, septies[3]) tribrachys cum spondeo.

Contra basin iambicam et trochaicam responsionem inter se iniisse non videbatur credibile (p. 73 sq.); nec iambicam conspirare cum basi tribrevi veri simile erat (p. 24 sq.).

Anacrusis disyllaba nisi ante pedem dactylicum non saepe deprehenditur: ante trochaeum quinquies, ter tantum ante spondeum, nusquam ante tribrachyn (p. 20 ad 4).

Anacrusis monosyllaba ubique opponitur monosyllabae, bibrevis ubique bibrevi[4]).

Trochaei et spondei responsio ut in basi frequens, ita rara est in posteriore ordinis parte nec invenitur nisi in sede paenultima (p. 17 sq.). Multo severioribus omnino legibus antitheticis partem illam alteram teneri satis constat: saepius tamen quam in basi occurrit ibi tribrachys respon-

---

1) Suppl. 1001 ∾ 24, 1005 ∾ 28, 1006 ∾ 29 a, Tro. 1064 ∾ 75, El. 178 ∾ 201, Io. 184 ∾ 94, 205 ∾ 19, 459 ∾ 79, Hel. 1306 ∾ 24, 1313 ∾ 31, Rh. 344 ∾ 53, 346 ∾ 55, 463 ∾ 829.

2) El. 146 ∾ 63, I. A. 547 ∾ 62, 553 ∾ 68, cf. Ba. 415 ∾ 31; semel in sede secunda: H. f. 682 ∾ 96.

3) Vide p. 25 sq.; bis in pede secundo: H. f. 683 ∾ 97, Hipp. 147 ∾ 57 (p. 41 sq.).

4) Cui legi cum apud Sophoclem unum par repugnaret, Ant. vv. 356 ∾ 66: ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ δυςαύ-λων ∾ ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἐσθλὸν ἕρ-πει, pro ὀργὰς probavit Seebass. (l. l. p. 50) scripturam ἀρετάς.

dens trochaeo [1]), spondeo nusquam. Neque ullum versuum par accuratum concentum plus uno pede ibidem neglegere voluit (p. 8).

Arsis ultima ut solveretur, nusquam concesserunt ordines acatalecti (p. 4), concesserunt ordines catalectici [2]), ita ut — nisi χρόνῳ κενῷ aut anacrusi versus proximi integer fit ille pes — nota illa lex, qua μακρὰ trisema dirimi vetatur, violetur: neque tamen alio violatur loco (p. 13 ad 4, 42 ad 1), neque distrahitur arsis extrema, si consequitur dactylum (p. 81 ad 4).

Dactyli arsin dubitari potest num solverit Euripides, theses contraxit nusquam (p. 80).

Lex illa, „qua vocalis vel diphthongus ante vocalem in thesi corripitur", in versibus logaoedicis (p. 2 ad 3) non valet nisi de pede dactylico (anapaesto).

A nova denique, quae fertur, musices ratione, qua varii soni uni syllabae responderent, poeta noster non prorsus fortasse abhorruit (p. 10 ad 6).

Paulo uberius hic in animo habeo solutiones tractare, qua ratione quoque consilio Euripides usurpaverit.

Solutionibus arsium numeros leviores fieri atque tenui-

1) Ter decies: Hec. 454 ∾ 65, H. f. 794 ∾ 811, Tro. 518 ∾ 38 El. 435 ∾ 45, 458 ∾ 70, 732 ∾ 42, Hel. 1119 ∾ 34, 1459 ∾ 73, 1489 ∾ 1506, Phoe. 206 ∾ 18, I. A. 760 ∾ 71, 1038 ∾ 60, Ba. 108 ∾ 23.

2) Vicies ter: Hipp. 549 ∾ 59, Suppl. 971, El. 125, I. T. (1089 ∾ 1106, Io. (122 ∾) 38, (463 ∾) 83, Hel. 1314 ∾ 32, Phoe. 208 (∾ 20), I. A. 180 ∾ 201, 573, 579, 1054 (∾ 76), 1055 (∾ 77), 1087, 1485, Ba. 412 ∾ 27, 414 ∾ 30, 910. (Cf. Herm. Ep. § 476, Christ. l. l. p. 520 sq.)

Quae Fritzschius (Philol. vol. XII p. 87) ad I. A. vv. 1054 sq. animadvertit: ‚Pro κύκλια Heathius κύκλῳ recte emendavit. Neque enim in duobus versibus continuis haec responsio ◡◡◡ usquam iteratur', quamquam vere observavit, tamen lenius cum Hermanno (rec. 1831 p. 103) sic dixerim: ‚Potuerat aequatis syllabis cum antistrophico κύκλῳ scribi, sed libri tuentur κύκλια, soluta ultima, ut in praegresso versu'.

ores, ita ut apti sint ad depingendum animi motum, cui non appareat?

Conferas velim Supplicum vv. 971 sq., ubi matres cantu lugubri filios caede ad Thebas abreptos lamentantur: *ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα· | μέλεα παιδὸς ἐν οἴκοις | κεῖται μνήματα* (cf. vv. 975, 979$_a$). Similem in modum Electra patris morte vehementer afflicta solutis numeris exclamat vv. 146 sqq.: *διέπομαι, κατὰ μὲν φίλαν | ὄνυχι τεμνομένα δέραν, | χέρα δὲ κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον | τιθεμένα θανάτῳ σῷ.* Eadem fere natura est Ionis versuum 1230, 1234 sq., 1238 sq., ubi consilio Ionis veneno tollendi turbato et denudato chorus, cum spem salutis nec sibi nec Creusae dominae iam sciat relinqui, in perturbatione tumultuque animorum cantat: (*οὐκ ἔστ' οὐκ ἔστιν θανάτου*) *παρατροπὰ μελέᾳ μοι . . . σταγόσι μιγνυμένας φόνῳ· | φανερὰ θύματα νερτέρων . . . τίνα φυγὰν πτερόεσσαν ἢ | χθονὸς ὑπὸ σκοτίων μυχῶν* (*πορευθῶ*). Accedunt Hippolyti vv. 1142 sq.: *ἐγὼ δὲ σᾷ δυστυχίᾳ δάκρυσι διοίσω | πότμον ἄποτμον· κτἑ.*, quae verba sunt chori de Hippolyto in exsilium eiecto. Patriae enim amissae acerbissimum dolorem iudicat chorus Medeae fabulae vv. 647 ∾ 57: *οἰκτρότατον ἀχέων ∾ δεινότατα παθέων.*

Non modo dolore, sed gaudio etiam atque laetitia animi solent excitari.

Compares Iphigeniae Aulidensis vv. 1036 sqq., quibus Thetidos Peleique nuptiae laetis vocibus a choro celebrantur: *τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος | μετά τε φιλοχόρου κιθάρας | συρίγγων θ' ὑπὸ καλαμοεσ|σᾶν ἔστασεν ἰαχχάν, | ὅτ' ἀνὰ Πήλιον κτἑ.* Laetitia elatae Dionysi comites in Bacchis vv. 111 sqq. exclamant: (*ἐνδυτὰ νεβρίδων*) *στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων | μαλλοῖς — | Βρόμιος εὖτ' ἂν ἄγῃ θιάσους* (cf. v. 107.) Similiter in Hercule furente v. 783 gaudio exsultat chorus, quod Lycus meritam ab Hercule acceperit poenam (cf. vv. 750 sqq.): *ἀναχορεύσατ' ἀγυιαί.*

Omnibus his locis, quibus alios permultos facile poteris adicere, pedes soluti, utpote qui ad indolem atque naturam sententiarum quadrent, certo quodam consilio sunt adhibiti ideoque excusati; vel vocis compositae excusatione non pauci utuntur versus: Alc. 971 ∾ 82 *πολυπόνοις* ∾ *ἀποτόμου*, Hipp. 147 (∾ 57) *ἀνίερος ἀθύτων*, Suppl. 72 ∾ 80 *διάδοχος* ∾ *πολύπονος*, Andr. (505 ∾) 27 *παράτροπον*, H. f. 420 (∾ 37) *πολύφονον*, Tro. 518 (∾ 38) *δοριάλωτος*, El. (441 ∾) 51 *ταχύπορον*, 458 (∾ 70) *περιδρόμῳ*, 732 (∾ 42) *θεοπύρῳ*, Io. 1077 ∾ 93 *ἐννύχιος ἄυπνος* ∾ *ἀθέμιτας ἀνοσίους*, 1230 *παρατροπά*, Hel. (1301 ∾) 19 *πολυπλανήτων*, 1305 ∾ 23 *βαρύβρομον* ∾ *χιονοθρέμμονας*, 1314 (∾ 32) *ἀελλόποδες*, Phoe. 206 ∾ 18 *νιφοβόλοις* ∾ *ὁμογενεῖς*, 227 *δικόρυφον*, 234 *νιφόβολον*, Or. (808 ∾) 20 *πυριγενεῖ*, (812 ∾) 24 *κακοφρόνων*, 1483 *διαπρεπεῖς*, 1501 *ἀνασχόμενος ἀνόνητον*, I. A. 206 *ἰσάνεμον*, 207 *λαιψηροδρόμον*, (164 ∾) 85 *πολύθυτον*, 165 (∾ 86) *ἐναλίας*, (543 sq. ∾) 58 sq. *διάφοροι*, (760 ∾) 71 *δοριπόνοις*, 1037 (∾ 59) *φιλοχόρον*, 1087 *νυμφοκόμον*, 1095 *ἀνομία*, 1284 *νιφόβολον*, Ba. (108 ∾) 23 *τρικόρυθες*, 156 *βαρυβρόμων*, 874 (∾ 94) *παραποτάμιον*, 876 (∾ 96) *σκιαροκόμου*, fr. 773, (26 ∾) 34 *μελιβόας* etc.

Solutionem melius omnino ferri consentaneum est, si arsis distracta[1]), cuius morae artissime inter se cohaereant, uno eodemque vocabulo formatur. Re vera sexta tantum solutionum pars, quinquaginta fere, arsin solutam inter duo diviserunt vocabula: dimidium earum vel idcirco minus habet offensionis, quod vox posterior priori enclitice adiungitur. Nec casui deberi existimes, quod exempla arseos ita diremptae inprimis inveniantur in tribus ultimis fabulis, Oreste Iphigenia Aulidensi Bacchis. Exempla enim haec sunt: Alc. —, Andr. —, Cycl. —, Rh. —, Med. 647 ∾ 57 *οἰκτρότατον ἀχέων* ∾ *δεινότατα παθέων*, Hipp. 147 *ἀνίερος ἀθύτων*, Her. 902 *τόδ' ἀφελέσθαι*, Hec. 649 *ἐπὶ δορί*,

---

1) De toto pede distracto legem eruere non potui.

Suppl. 975 τε νεκύων, H. f. 649 τὸ δὲ λυγρόν, Tro. 340 πόσιν ἐμέθεν, El. 169 ∾ 92 τις ἔμολεν ∾ τε χάρισιν, 435 ἵν' ὁ φίλαυλος, 440 σὺν Ἀγαμέμνονι, I. T. 394 ∾ 409 οἶστρος ὁ ∾ ἔπλευσαν ἐπί, 1121 τὸ δέ, Io. 1083 ∾ 99 τε ποταμῶν ∾ ὁ Διός, Hel. 519 δι' ἔρεβος, 1475 ὁ Διός, Phoe. 206 ἵν' ὑπό, Or. 807 ∾ 19 ὁ μέγας ∾ τὸ καλόν, 813 ∾ 825 ἀρνὸς ἔρις ∾ παράνοια θανάτου, 827 τάλαινα τέκνον, 832 τίς ἔλεος, 1431 δὲ λίνον, 1501 ἀνασχόμενος ἀνόνητον, I. A. 182 ∾ 203 ὅτ' ἐπὶ ∾ τὸν ἀπό, 207 λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα, 211 a αἰγιαλοῖσι παρά, 573 σύ γε, 790 τίς ἄρα, 216 ὁ δέ, 550 τὸ μέν, 563 τό τε, 551 ∾ 66 τὸ δ' ἐπὶ ∾ τὸ δέον, 781 Διὸς Ἑλένα, 1040 ὅτ' ἀνά, 1053 ὁ Φρύγιος, 1092 τὸ μέν, 1485 θύμασί τε, Ba. 427 φρένα τε, 581 ὁ Σεμέλας, 864 πόδ' ἀναβακχεύουσα, 894 ὅ τι, 877 ∾ 97 τὸ σοφόν, 881 ∾ 901 ὅ τι, 910 τὸ δέ, 1190 σοφὸς ἀνέπηλ', cf. fr. 856, 4 χρόα διανιζόμεναι.

De solutionibus postquam disputavimus, ii versus logaoedici, qui s p o n d e o p r o t r o c h a e o i n p o s t e r i o r e[1]) o r d i n i s p a r t e a d m i s s o gravitate quadam insignes sunt numeri, praetermitti nequeunt.

De Glyconeo ita formato Christius (l. l. p. 521) haec docet: ‚Gibt ein schliessender Päon dem Rhythmus etwas leidenschaftlich Aufgeregtes, so wird umgekehrt der beruhigende Abschluss des Glyconeus noch erhöht durch eine syll. anc., welche sich Sophocles und Euripides mehrere Mal am Ende der Strophe oder zum Ausdruck wehmüthiger Stimmung erlaubten'.

De universis exemplis logaoedicis si quaeremus, similem fere in modum respondendum erit: exstare ea exeunte potissimum stropha vel periodo (commate), loco ultimo, non nusquam iam loco paenultimo, hic illic vel ineunte stropha

1) In priore parte cum pro licentia baseos saepissime trochaei in locum substituatur spondeus, de certo quodam consilio poetae cogitari iam non liceat.

(periodo), nec raro huiusmodi versus adhiberi ad tristitiam atque maestitiam animi solatio egentis exprimendam.

Contemplemur exempla:

Stropharum clausulae sunt Hippolyti vv. 130 ∾ 40: *πρῶτα φάτις ἦλθε δέσποιναν* ∾ *κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον*, ubi chorus de Phaedra loquitur, quae conventus hominum fugiens ciboque abstinens mortem sibi precatur. Et ultimos et antecedentes stropharum versus graves esse talibus spondeis apparet Medeae vv. 158 sq. ∾ 83 sq.: *Ζεύς σοι σύνδικος ἔσται*[1]. *μὴ λίαν*[2] | *τάκου δυρομένα σὸν εὐνάταν* ∾ *σπεῦσον πρίν τι κακῶσαι τοὺς εἴσω· | πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται*, quibus versibus Medeam absentem appellat chorus: ‚Iuppiter tibi exsistet ultor, noli maerore nimium te conficere etc.' Praeterea in extremis strophis leguntur: Hippolyti vv. 150 ∾ 60, 741 (∾ 51)[3], Ionis vv. 1060 ∾ 73, Rhesi vv. 466[4] ∾ 832.

Periodi finem faciunt: Supplicum vv. 957 ∾ 65, ubi par praegressum eodem simul instructum est spondeo (cf. infra ad 2): *οὐδ' εὐτυχίας μέτεστίν μοι | κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις* ∾ *ἐγεινάμεθ' αἱ ταλαίπωροι | κλεινοτάτους ἐν Ἀργείοις* conclamant flebili voce matres clarissimis orbae filiis. Accedit Alcestidis v. 271, quo loco numeros sententiis egregie puto accommodatos: Alcestis mori se sentiens clamat (ordine iambico): *σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοις νὺξ ἐφέρπει*, deinde

---

1) Cf. p. 54 ad 2.

2) Bartholdus (l. l. p. 129) priorem λίαν vocabuli syllabam correptam intellegi inque antistropha ἔσω scribi maluit dicens: ‚Am Schluss der Strophe hat der spondeische Ausgang eine schöne rhythmische Wirkung, in der vorletzten Zeile würde er stören'. Habes tamen eundem exitum paenultimo strophae loco: Alc. 576 ∾ 86, Iph. Aul. 1056 ∾ 78, atque eodem periodi loco: Suppl. 956 sq. ∾ 64 sq. (ubi vel clausulae item exeunt), Hec. 469 sq. ∾ 78 sq., 926 ∾ 36, Io. 118 ∾ 34.

3) De eis paribus, quae spondeo in altera stropha opposuerunt trochaeum, supra diximus p. 17 sqq.

4) Vide p. 53 ad 5.

dolore subito oppressa (soluto versu logaoedico, cf. p. 85 sqq.): *τέκνα τέκν', οὐκέτι δὴ* —, tum sequitur versus noster gravibus numeris insignis, ita ut imaginem tamquam animam efflantis depingat: *οὐκέτι μάτηρ σφῷν ἔστιν.*

Adde Hipp. vv. 147 ∾ 57 [1]), El. vv. 174 ∾ 97, 434 ∾ 44, (144 ∾) 61 [2]), Iph. Taur. vv. 1093 ∾ 1110, Troad. v. (314 ∾) 31, Bacch. v. (867 ∾) 87, Ion. v. 1237, Hel. v. 657, Iph. Aul. v. 789.

Exempla, quae spondeum in versum paenultimum admiserunt vel strophae vel periodi, supra (p. 89 ad 2) enarravimus.

De initio strophae conferas Hippolyti vv. 141 ∾ 51: *οὐ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα* ∾ *ἢ πόσιν τὸν Ἐρεχθειδᾶν*, praeterea Iph. Taur. vv. 1123 ∾ 37, Bacch. vv. 72 ∾ 88; de initio periodi: Hipp. v. 70, Hec. vv. 649 sq., Bacch. vv. 75 ∾ 91; El. vv. 708 ∾ 22, Ion. v. 1482 (1494).

Adice Electrae vv. 116 ∾ 31, quibus Electra et suam et fratris fortunam deplorat miserrimam: *κἄτεκέν με* [3]) *Κλυταιμνήστρα* ∾ *τλᾶμον σύγγονε, λατρεύεις*, nec non Hippolyti v. 162: *ἁρμονίᾳ κακᾷ δύστανος.* Atqui Weilius hoc loco aliam praetulit versuum distributionem scribendo *δύ|στανος*, quam tamen ut necessariam iudicemus, tantum abest, ut vel vocabulo *δύστανος* [4]) illegitimum pedem spondeum, qui traditur, defendi censeamus. Eadem de causa defendimus ibidem versum 1387: *εἴθε με κοιμίσειε τὸν δυςδαίμον'*, ubi idem vir doctus articulum *τὸν* damnavit.

Haec sufficiant ad legem, quam constituimus, paulo diligentius illustrandam. Loci autem, quos commemoravimus, in paenultima omnes ordinis sede thesin produxerunt, tres (Alc. v. 271, Med. vv. 158 ∾ 83) una cum thesi ante-

---

1) Cf. p. 42 ad 1.

2) Cf. p. 59 ad 2.

3) Vide p. 34 ad. 1.

4) Cf. Hipp. v. 140 δύστανον, Hec. v. 936 ἁ τλάμων, Suppl. v. 964 ταλαίπωροι.

cedentis pedis: hanc solam perpauca tantum paria habent protractam, quae severe inter se congruunt, duobus[1]) exceptis, quorum tamen alterum, Iph. Taur. vv. 1246 ∾ 71, lenissime correxit Badhamus (cf. p. 19 ad 1); unum quod relinquitur, Alc. vv. 216 ∾ 29, ipsi ad responsionem redigendum existimavimus p. 19 ad 3.

Ultro autem responsionem servarunt: Andr. vv. 1010 ∾ 19, 1035 ∾ 45, Iph. Taur. vv. 1245 ∾ 70, Iph. Aul. vv. 761 ∾ 72; cf. fragm. 1132, 63.

Quattuor ex his versibus, quippe qui nomen compositum exhibeant, prae ceteris fortasse ferantur: Andr. vv. 1010 ∾ 19 *εὐτειχῆ* ∾ *εὐίππους*, 1045 *εὐκάρπους*, Iph. Taur. v. 1246 *εὐφύλλῳ*.

Finem priusquam commentationi imponamus, usum Euripidis atque artis progressum restat ut uno quasi conspectu complectamur.

Formas ipsas quasnam in singulis fabulis poeta adhibuerit, legibus severioribus an neglegentioribus obstrictas, facile ubique perspicitur locis, ubi leguntur, adscriptis omnibus; hic de universo quaeramus artis progressu, quo usus sit Euripides.

Duas ad hanc rem elaboravimus tabulas, quarum priore ratio indicetur intercedens inter ea paria logaoedica, quae accuratam responsionem curaverint, atque ea paria quae omiserint; tabula altera versuum solutorum numerus opponatur versibus non solutis.

De 57 paribus, quae in Alcestide insunt, responsionem neglexerunt 5, i. e. de 100 paribus 8, 8;

de 14	paribus	in Cycl.	1,	i.	e.	7,1 $^0/_0$;
„ 35	„	„ Med.	3	„	„	8,6 „
„ 39	„	„ Hipp.	13	„	„	33,3 „
„ 36	„	„ Her.	6	„	„	16,7 „
„ 30	„	„ Hec.	4	„	„	13,3 „

1) De Alc. vv. 437 ∾ 47 vide p. 19.

de 23	paribus	in	Andr.	4,	i. e.	17,4 %;
„ 31	„	„	Suppl.	8	„ „	25,8 „
„ 66	„	„	H. f.	17	„ „	25,8 „
„ 18	„	„	Tro.	5	„ „	27,8 „
„ 82	„	„	El.	21	„ „	25,6 „
„ 51	„	„	I. T.	16	„ „	31,4 „
„ 71	„	„	Io.	21	„ „	29,6 „
„ 67	„	„	Hel.	23	„ „	34,3 „
„ 11	„	„	Phoe.	5	„ „	45,5 „
„ 15	„	„	Or.	2	„ „	13,3 „
„ 52	„	„	I. A.	15	„ „	28,9 „
„ 48	„	„	Ba.	8	„ „	16,7 „
„ 29	„	„	Rh.	4	„ „	13,8 „.

Transeamus ad tabulam alteram:

De 117 versibus logaoedicis in Alcestide soluti sunt 5, i. e. de 100 vv. 4,3;

in Cycl.	de	50	versibus	1,	i. e.	2,0 %;
„ Med.	„	73	„	2,	„ „	2,7 „
„ Hipp.	„	103	„	7	„ „	6,8 „
„ Her.	„	81	„	2	„ „	2,5 „
„ Hec.	„	70	„	3	„ „	4,3 „
„ Andr.	„	57	„	6	„ „	10,5 „
„ Suppl.	„	73	„	6	„ „	8,2 „
„ H. f.	„	168	„	13	„ „	7,7 „
„ Tro.	„	47	„	4	„ „	8,5 „
„ El.	„	176	„	27	„ „	15,3 „
„ I. T.	„	109	„	12	„ „	11,0 „
„ Io.	„	177	„	20	„ „	11,3 „
„ Hel.	„	153	„	25	„ „	16,3 „
„ Phoe.	„	50	„	16	„ „	32,0 „
„ Or.	„	56	„	24	„ „	42,9 „
„ I. A.	„	179	„	65	„ „	36,3 „
„ Ba.	„	121	„	35	„ „	28,9 „
„ Rh.	„	59	„	—	„ „	— „.

Utramque tabulam non male profecto quadrare vides ad chronologiam, quam statuere solemus, fabularum, nisi quod in utraque tabula offendis in Hippolyto: excusatur tamen haec fabula, cum magna animorum perturbatione sit notabilis. Eadem ratione excusabis in posteriore tabula

Electram, atque in Andromacha velim memineris omnes solutiones in uno eodemque excitato stropharum pari reperiri. Orestem denique et Bacchas in extrema priore tabula animadvertas severioribus rursus parere legibus antitheticis. Rhesi auctor — ut hoc statim moneam — poetam se praestitit, qui diligentius observaret praecepta metrica.

Viam autem, qua ars Euripidea progrederetur, his tabulis optime puto patefactam: quo recentior quaeque esset fabula, eo maiorem licentiam sibi sumpsisse poetam, ita ut etiam de versibus logaoedicis demonstrasse mihi videar, quae Carolus Fridericus Mueller[1]) de trimetris iambicis: ‚verum vidisse Hermannum, recentiori tempore, praecipue inde ab Ol. LXXXIX corrumpi coeptam esse gravitatem numerorum ac maiorem invasisse tragoediam sensim incuriam, imprimis in admittendis solutionibus pronuntiantem'.

Apte id quoque ad hanc observationem quadrat, quod illegitimae illae formae, in quibus dactyli non eodem in stropha atque in antistropha loco sunt collocati (p. 72 sqq.), aut aliis pedibus interiectis dirempti sunt dactyli (p. 75 sqq.), aut arsis dactylica distracta videtur (p. 77 sqq.), omnes inveniuntur in fabulis post illam aetatem compositis. Nec non favere illi Hermanni observationi manifestum est, quod exemplorum, quae arsin solutam duabus conformant vocibus, in tribus ultimis tragoediis (p. 87 sq.) pleraque sint admissa.

1) De pedibus solutis in dialogorum senariis Aeschyli, Sophoclis, Euripidis. 1866. p. 149.

Index locorum.

Tabula argumenti.

VITA.

Natus sum Constantius Albrechtus Maximilianus Eugenius Groeppel anno h. s. LXVI postridie Non. Oct. Zwicaviae in urbe Saxoniae, patre Henrico, agrimensore architectoque, matre Laura e gente Frankiana. Fidem profiteor maternam, quae est evangelica; pater profitetur catholicam. Ludo publico litterarum primordiis imbutus gymnasium patriae adii, unde maturitatis testimonio instructus vere anni LXXXVI Lipsiam transmigravi, ut philologicis potissimum studiis me dederem. Audivi v. d. v. d. de Bahderum Biedermannum Brugmannum Hanssenum Heinzium Hildebrandum Lipsium Masium Maurenbrecherum Ribbeckium Richterum Rohdium Roscherum Wachsmuthium Windischium Wundtium Frid. Zarnckium. Exercitationibus cum proseminarii tum per tria semestria seminarii regii philologici, Lipsio Ribbeckio Wachsmuthio rectoribus, interfui sodalis ordinarius; seminarium germanicum Zarnckii per annum adhuc frequentavi, paedagogicum Richtero moderante per annum et dimidium, per idem temporis spatium ad Ribbeckii societatem privatissimam benigne patuit aditus.

Quibus viris omnibus, Ribbeckio inprimis, quantum debeam gratiae, pio usque animo meminero.

Frommannsche Buchdruckerei (Hermann Pohle) in Jena. — 764